

“Nehirden
denize kadar”

ÖZGÜR
FİLİSTİN

İKİNCİ!

SAYI 12

ARALIK 2023
1445

Kat

Bekir Develi:

Boykot, Bizim İçin Artık
Bir Yaşam Biçimi Olmalı

Gazze Soykırımı

Sibel Eraslan

Konuş Butonu Kimin Elinde?

İsmail Kılıçarslan

Dünyanın Vicdanı: Kudüs

Metin Uçar

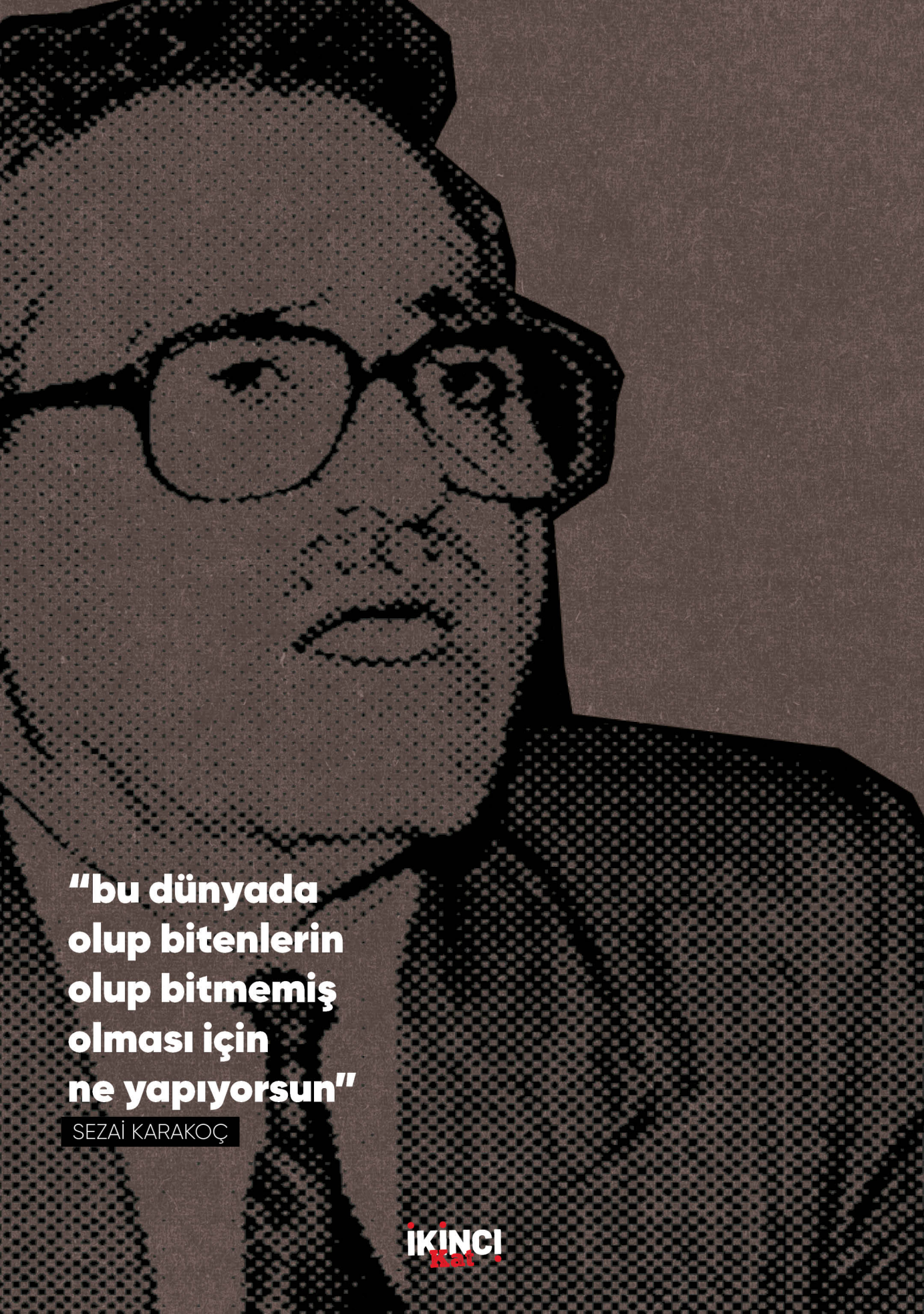
Boykot Bireysel Bir İntifada'dır!

A. Hüsrev Çelik

DÜNYA
BEŞ'TEN,
GAZZE
SİYONİZMDEN
BÜYÜKTÜR!

TÜRKİYE'NİN SAVUMASI

GAZZE'DEN BAŞLAR

**“bu dünyada
olup bitenlerin
olup bitmemiş
olması için
ne yapıyorsun”**

SEZÂİ KARAKOÇ

İKİNCİ
KAT

İKİNCİ Kat

Dünya Siyonizm'den Büyüktür

Gazze... "Mayınlı portakallar, çocukluğu olmayan çocuklar, yaşlılığı olmayan yaşlı adamlar, arzusu olmayan kadınlar demek." diye anlatıyor şair abluka altındaki Gazze'yi. Bizim aramızdan düşmanın rahatını kaçırmaya ve huzurunu bozmaya en yetkin olan, düşmanın kâbusu Gazze diyor. Yarası derin, acısı derin, tarihi ve anlamı derin bu Akdeniz şehrinin hikayesinin...

Zamanın nehri akarken tüm dünya için, bir kez daha irkildik mazlum bir coğrafyanın çaresizlik ve acı içindeki haykırışlarıyla. Çığlıkların sesi kısıldı, özgürlüğü zincire vurulmuş bir halkın zincirinin parlaklığı anlatıldı "özgür dünya basınında". İnsanlık ayaklar altına alındı bir kez daha, ağır çekimde ve küstahça... Ama kursaklarımız sindiremedi Batı'nın tüm dünyaya yedirmeye çalıştığı "insan sevgisini", kustuk tüm ikiyezlülüğü ikrahla.

On yedi yıldır abluka altında yaşayan Gazze halkının acı tarihini bir işgalle başlatmak en doğrusu. Acı, Osmanlı'nın Filistin topraklarındaki hâkimiyetinin bitmesiyle başladı aslında. Falih Rifki Atay, Zeytindağı kitabında anlatıyor Kudüs'ün İngilizlerin eline geçmesiyle Cemal Paşa'nın ağlamaktan yorulmuş gözlerini... Bu topraklarda gözyaşı dinmedi o günden beri.

Bir zamanlar huzurun ve kardeşliğin beşiği olan kutsal mekanları da barındıran topraklar işgalcilerin kirli ayaklarıyla derin bir yalnızlığa, acıya sürüklendi. Siyonist işgalci yerleşimciler Batılı güçlerden gördüğü destekle Filistin topraklarında haksızlığı daha da derinleştirdi.

Dünyanın sırtını döndüğü, her geçen gün şiddetlenerek artan işgal ve zulüm yalnızca Filistinlileri değil elbette vicdanı ve akli hür her insanı etkiliyor. Bu hukuksuzluğun arkasında İsrail'i var eden Batının kendisini yekpare bir güç olarak görmesi ve korkusuz davranması da yatıyor. Oysa biz biliyoruz ki o topraklar ne sahipsiz ne de milletsiz. O topraklar bir zamanlar Osmanlı'nın himayesi altında bulunan, hâlâ hem gönül hem din hem de beka bağıımız olan topraklar. Üstelik Filistin'i işgal eden Siyonist ideolojinin varoluş gayesi her geçen gün topraklarını genişletmek iken, bu hukuksuzluğun karşısında durmak tüm insanlığın ve bilhassa ortak değerleri, mazisi ile Türkiye'nin omuzlarında temel bir sorumluluktur.

Biz bu sayımızda mazlum Filistin'i odağımıza aldık. Çünkü bizler müdafaamızı Gazze'den, Kudüs'ten başlatmaktayız. Çünkü vazife zalime karşı durmak, satih ise tüm dünya mazlumlarının vatan topraklarıdır.

Mazlum ve mahrum bir halka, toprağa düşmüş masum yavruların aziz hatıralarına saygıyla...

Dergimiz baskı aşamasındayken Artvin İl Gençlik Kolları Başkanımız Doğukan İslamoğlu'nun elim bir trafik kazasında vefat ettiğini öğrendik. Acımız ve üzüntümüz çok büyük. Dava arkadaşımıza Allah'tan rahmet, kederli ailesine ve camiamıza sabır ve başsağlığı diliyoruz.

Şüphesiz dönüş yalnızca O'nadır.

Eyyüp Kadir İnan

İKİNCİ Kat

Aylık Gençlik Dergisi
Yayın Süreli
Sayı 12 - Aralık 2023
ISSN: 2822-4868

Adalet ve Kalkınma Partisi
Adına İmtiyaz Sahibi
Hamza Dağ

Genel Yayın Yönetmeni
Coşkun Keklik

Sorumlu Yazı İşleri
Müdürü
Afra Nur Kayabaşı

Editör
Abdulkadir Ünal

Yayın Kurulu
Selman Özboyacı
Emre Cemil Ayvalı
Yasin Bölükbaşı
Ömer Arvas
Yunus Çolak
Ezgi Nur Aydemir

Tasarım
Mustafa Özdemir

İdare Adresi
AK Parti Genel Merkezi,
Söğütözü Caddesi No: 6,
Çankaya/ANKARA

Baskı
Afşar Medya Matbaacılık
San. ve Tic. A.Ş. Ostim
O.S.B. Mah. 1424 Sk. No: 8/2
Ankara
Sertifika No: 47645

Ruhu Temiz Tutmanın Yolları

İnsana sadece beden temizliği yetmez, ruhunun da temizlenmesi ve mikroplardan, kötülüklerden uzak durması gerekir.

Koronavirüs sebebiyle uzunca bir süredir el yıkamanın ve bedeni temiz tutmanın faydalarından bahsediyor uzmanlar. İncancımız ve kültürümüz gereği yaşantımızın odak noktalarından biri olan temizliğin ve hijyenin ne kadar önemli olduğu afişlerle ve reklam filmleriyle dünyaya anlatılmaya çalışılıyor. Elbette beden temizliği önemli fakat ısıtılan bir gerçeklik daha var o da ruh temizliği. İnsana sadece beden temizliği yetmez, ruhunun da temizlenmesi ve mikroplardan, kötülüklerden uzak durması gerekir. Duyduklarımızın, gördüklerimizin, yediklerimizin, içtiklerimizin, konuştuğumuzun ve hatta kokladıklarımızın ruh sağlığına doğrudan olumlu ya da olumsuz etkileri mevcuttur.

Peki insan ruhunu temiz tutmak için neler yapmalı?

Müzik

Asırlardan beri müziğin insanlar üzerinde psikolojik etkisi sürekli olarak vurgulanmış, hatta bu etkinin sadece insanlar üzerinde olmadığı diğer canlı türleri üzerinde de müziğin iyileştirici rol oynadığı birçok bilimsel çalışmanın konusu olmuştur. Müziğin bu iyileştirici yönü bazen bilim adamları tarafından insanlardaki psikolojik bir hastalığın tedavisinde, bazen de diğer canlılardan (özellikle hayvanlardan) daha iyi verim alınması için kullanılmıştır.

İyi seçilmiş bir müzik endorfin salgısını ve olumlu duyguları artırır, korkuyu ve kaygıyı azaltarak kalp ritmini düzenlemeye işlevi görür. İşte tam da bu noktada dünya çarklıları arasında ezilen insana el uzatır. Her zaman dinlediğiniz müzik türünü bir kenara bırakıp yeni bir şeyler dinleyin. Bu konuyla ilgili güvendiğiniz insanlardan ya da köklü müzik geleneğimizden tavsiyeler alın. Göreceksiniz ki kulağınızda yankılanan yeni ritim sizi bambaşka duygulara ve hayallere kavuşturacak.

Televizyon

Bir şiddet ve felaket makinasının gönüllü seyircileriyiz. Ana haber bültenlerinde kesintisiz bir şekilde vahşi ölümleri, tecavüzleri ve trafik kazalarını izleyip akşam yemeğimizi sakince yemeye devam ediyoruz. Kötülüğü, vicdansızlığı ve acıyı kanıksadık. Her şeyden önemlisi televizyon kültürü zaten doğamızda bulunan şiddet duygusunu alevlendirdi. Televizyon izleme ve şiddet davranışı sergile-

me arasındaki bağ için belki de en iyi delil, içlerinden birinde 1973'e kadar hiç televizyon olmayan birbirine benzer 3 kasabadaki şiddet oranlarını karşılaştıran bir çalışmadan elde edilmiştir. Bu kasabaya televizyon girdikten iki yıl sonra hem kız hem de erkek çocuklarda fiziksel saldırganlık oranı yüzde 45 artarken, zaten televizyon olan diğer iki kasabada bu oran değişmemiştir.

Eğer imkanınız varsa evlerinizde bulunan televizyonları kaldırıp bir köşeye koyun. Emin olun ki gündem dediğimiz şey televizyondan takip edilecek bir mesele değildir. Ruhumuzu ne kadar çok kötü görüntüye ve bilgiye maruz bırakırsak o derece yorulur ve dünyaya olan inancımızı yitiririz.

Uyku

Şehirlerde yaşadığımız hayat uyku süremizi kısaltarak kaliteli bir uyku uyumamızın önüne geçmiş durumda. Uykusuzluk hem fiziksel hem de ruhsal sağlığımızı tehlikeye sokan etkenlerin başında geliyor artık. Yaşanılan uykusuzluk vücudun savunma sistemine zarar vererek birçok hastalığa kapı aralıyor. En temelde kalp ve damar rahatsızlıkları, yorgunluk, halsizlik, isteksizlik, sinirli hal, dikkat eksikliği gibi problemlere yol açabiliyor.

İyi bir uyku ruhsal ve fiziksel olarak sizi dinç tutacak ve doğrudan yaşam kalitenize etki edecektir. Sağlıklı bir uyku için dikkat edilmesi gereken hususlar şunlardır: Çok aç ya da tok olmamak, kafeinin ve tütünün aşırı kullanımından kaçınmak, düzenli egzersiz yapmak, uyku gelmeden yatağa girmemek, yatak odasında başka rutin işler yapmamak, uyuyamadığında uyumaya çabalamamak, yataktan ve yatak odasından çıkarak başka bir yerde zaman geçirip uyku gelince yatağa dönmek, ne kadar uyunursa uyunsun sabah belirli bir saatte kalkmak, gündüzleri uzun süreli uyumamak ve yatak odasını ses, ışık ve ısı yönünden izole etmek.

Dünyadaki bütün aksaklıklar, problemler ve sorunlar temelde insanın merkezden yani Yüce Allah'tan uzaklaşmasından kaynaklanır.

Yemek

İnsan bir zaman sonra yediği şeye dönüşüyor ve hem beden hem de ruh sağlığı bu beslenme şekline göre bir form kazanıyor. Kanada'da yaklaşık 300 kişilik bir ekip ile yapılan araştırmada şu verilere ulaşıyor: Sebze ve meyve tüketiminin artırılması depresyon ve anksiyete (kaygı) riskini düşürüyor. Hatta, beslenmenin etkisinin yaş, cinsiyet, gelir, eğitim, fiziksel aktivite, kronik hastalık ve sigara kullanımı gibi etmenlerden daha etkin olduğu ortaya çıkıyor. 2013 yılında 281 genç-yetişkin üzerinde yapılan bir başka çalışmada ise deneklerin daha fazla meyve ve sebze tüketimi yaptıkları günlerde kendilerini daha iyi hissettikleri sonucuna ulaşıyor.

Acıktığımızda karbonhidrat ve şeker yüklü anlık rahatlatıcı besinler tüketmek yerine sebze veya meyve tüketmek hem bedenimize, hem ruhumuza, hem de zihnimize iyi gelecektir, zira beden sağlığını destekleyen yiyecek ve içecekler aynı zamanda akıl sağlığını destekleyen yiyeceklerle aynıdır.

Doğa

Kopup geldiğimiz, terk ettiğimiz doğa bizi aslında geri çağırır fakat modern gürültülerden bu sesi duymak pek mümkün olmaz. Ama en azından hafta sonları aileniz ya da dostlarınızla beraber gidip vakit geçirebileceğiniz, çay içip bir şeyler yiyebileceğiniz gezi rotaları oluşturun. Bu sayede hem doğanın o büyük maharetine şaşırıp asloaları sorgulayacak hem de fiziksel ve ruhsal olarak kendinize geleceksiniz.

Stanford Üniversitesi'nden Gregory Bratman öncülüğündeki araştırma ekibi olumsuz düşüncelere sahip denekleri rastgele iki gruba ayırıyor. Gruplardan birini 90 dakika boyunca Stanford kampüsündeki yeşil ve sessiz bölgede, diğer grubu ise Palo Alto'daki gürültülü, yoğun, çok şeritli otoyolda yürütüyorlar, bu yürüyüş esnasında refakatçilere ya da müziğe izin verilmiyor. Beklenildiği gibi otoyolda yalnız yürümek, insanların zihinlerini sakinleştirmiyor. Fakat anket sonuçlarına göre sessiz, ağaçlıklı yollarda yürüyen katılımcılarda anlamlı zihinsel değişimler görülüyor. Grup üyeleri yürüyüşten sonra artık hayatlarının olumsuz yönleri üzerinde düşünmüyorlardı. Özetle; çıkın ve yürüyün. Doğa sizi iyileştirecektir.

İnsanın dünya ve ahiret sorumluluklarının farkında olması ruh ve kalp temizliğinin en önemli faktörüdür.

celere sahip denekleri rastgele iki gruba ayırıyor. Gruplardan birini 90 dakika boyunca Stanford kampüsündeki yeşil ve sessiz bölgede, diğer grubu ise Palo Alto'daki gürültülü, yoğun, çok şeritli otoyolda yürütüyorlar, bu yürüyüş esnasında refakatçilere ya da müziğe izin verilmiyor. Beklenildiği gibi otoyolda yalnız yürümek, insanların zihinlerini sakinleştirmiyor. Fakat anket sonuçlarına göre sessiz, ağaçlıklı yollarda yürüyen katılımcılarda anlamlı zihinsel değişimler görülüyor. Grup üyeleri yürüyüşten sonra artık hayatlarının olumsuz yönleri üzerinde düşünmüyorlardı. Özetle; çıkın ve yürüyün. Doğa sizi iyileştirecektir.

Yükler

Uzun süredir hayatınızda sizi meşgul eden, yoran, üzen kişilerin bir listesini yapın ve artık bu yüklerden kurtulun. Evet, ne yazık ki insan sahiden de bir başkasına yük olabiliyor, bir başkasının hayatına ipotek koyup bencilce yaşayabiliyor ya da manevi olarak sizi istismar edebiliyor. Yaşantımız ve öğretilerimiz gereği tahammül sınırı hakikaten yüksek insanlarız fakat bu durum bir zaman sonra bizi olumsuz olarak etkilemeye başlıyor. Sadece ruhsal değil fiziksel şikâyetlerimizin oluşmasına da yol açıyor.

Hüseyin Kazım Kadri, “Dostlarınızdan bir vefasızlık görürseniz, onları sakın kırmayın; üslup ile geri çekilin” diyor. Çünkü bir zaman sonra vefasızlık eziyete dönüşür ve en yakın bildikleriniz bile hiç umursamadan size eziyet edebilir. Her insan muhakkak ki ikinci bir şansı hak eder fakat çoğu zaman o ikinci şansı bizi yere sermek için kullanırlar.

İyilik

Otobüste oturuyorsunuz, yaşlı bir hanım teyze geldi ve kalkıp ona yer verdiniz. Yer verdikten sonra yaşadığınız o heyecanı, mutluluğu, memnuniyet hissini ve sevincini hangi pozitif bilimle açıklayabiliriz ki? Yüce Allah'ın kalbimize bir hediye olarak üflediği o vicdanın verdiği rahatlamayı hangi öğretilerle izah edebiliriz ki? İnsan şanslıdır, çünkü ona iyilik yapabilme imkanı ve yeteneği verilmiştir. Bu imkanın ve yeteneğin insana nasıl güzel ve ferah pencereler açtığını da ancak iyilik yapanlar bilir.

Türkiye gibi bir umut ve iyilik coğrafyasında düşküne, yetime, ihtiyacı olana, muhtaca yardım etme güzelliğinden mahrum kalmayın. Sadece maddi değil manevi olarak da bir dost sohbetiyle, bir selamla, içten bir gülümsemeyle yardım edin, yarısını sarın, en azından onu anladığınızı hissettirin. Haftalık iyilik çetelesi tutarak bu hafta kime yardım ettim, kimin derdini dinleyip deva aradım, hangi düşküne el uzattım diye kendinize sorun. Cevaplar vicdanınızı tatmin etmiyorsa gecikmeden harekete geçin.

Son

Dünyadaki bütün aksaklıklar, problemler ve sorunlar temelde insanın merkezden uzaklaşmasından kaynaklanır. Kişi merkeze yani Yüce Allah'a ne kadar yakın olursa ruhu o ölçüde huzur bulacak ve kalbi mutmain olacaktır. İşte bu sebepten dolayı kul olma vazifesiyle dünyaya gelen insanın ibadetlerini yerine getirip, dünya ve ahiret sorumluluklarının farkında olması ruh ve kalp temizliğinin en önemli faktörüdür. Bunu her daim hatırlamak ve hatırlatmak duasıyla.

AKLA KARŞI TEZLER

İMANIYLA UTKULU FATİH
SELAHADDİN
EYYÛBÎ

Çıktığı bütün seferlerde Haçlı ordusunu her defasında yıkıma uğratmayı başarmış bir komutandı Şark'ın en sevgili sultanı.

"Kudüs işgal altındayken ben nasıl gülebirim ki..."

Hiçbir şey olduğu gibi kalmaz. Zaman değişir, dönüştürür, var ve yok eder ve tarih her değişimi, dönüşümü, varlığı, yokluğu kaydeder. Tarih, haçlıların Kudüs'te kustuğu kanı bir yiğidin imanı ile sonlandırıldığını yazacaktır. Türk kumandan, fatihler fatihi Selahaddin Eyyubi kırılmaz kılıcı, dinmez imanı ile.

Doğu Roma, Malazgirt'ten sonra yüz yıllarca sefaletle sürüklendiği Anadolu ve Kudüs gibi jeopolitik öneme sahip yerlerdeki hakimiyet gücünü kaybetmeye başladı. Anadolu'da kurulan Türk beylikleri ve Türkiye Selçuklu Devleti Roma'nın nefes almasını engelliyordu. Bunun üzerine İmparatorluk, Papa'dan askerî yardım talebinde bulundu. Yardım talebini değerlendiren Papa, bunu kendisi ve temsil ettiği Katolik dünya açısından oluşan ekonomik, siyasî, sosyal ve dinî emelleri gerçekleştirmek için bir fırsat olarak gördü. Askerî ve siyasî açıdan asıl hedef Kudüs olarak lanse edilip, dinî bir motif ile tezyin edilmiş olsa da gerçekte amaç, Türkleri Anadolu'dan ve Suriye-Filistin bölgesi topraklarından atmaktı. Nihayetinde 1096 yılında başlayan I. Haçlı ordusu Urfa, Antakya ve Kudüs'ü ele geçirerek kısmî bir başarı elde etti. Türkler, II. Haçlı fırtınasını her ne kadar Anadolu'dan savursa da Kudüs halen büyük katliamların müsebbibi Papa ordusunun elindeydi. Henüz birkaç yıl öncesine kadar hâkimi olduğu Anadolu'nun

avuçlarının içinden kayıp gitmeye başlaması dolayısıyla tam anlamıyla beka sorunuyla karşılaşıyordu Roma. Büyük yıkımlarla sahip olmayı zor bela başardığı Kudüs'te kalıcı bir şekilde var olmak istiyordu. Bunun için vicdan ve merhametten yoksun bir tavır takınarak burada, mukaddes mabette katliamlar yapıyordu.

**Türkleri ve Müslümanları
Buradan Sürmeli!**

Papa II. Urbanus, son olarak Doğu Roma İmparatoru I. Alexios Komnenos'un ısrarlı yardım talepleri üzerine 1096'da Clermont konsilinde, tüm Avrupa'yı kapsayacak bir haçlı seferi çağrısında bulundu. Tek motivasyon; Türkleri Anadolu'dan atarak doğudaki din kardeşlerini kurtarmak ve Müslümanların elindeki Kudüs'ü yeniden Hristiyan dünyanın bir parçası haline getirmektir. Paralı haçlılara vadilen bu ve cennetten devasa zenginlikler idi. Meselenin özünde ise İslam'ı ve Türkleri yeryüzünden silmek vardı. İslam ve Türk dünyasındaki ifsattan fırsat bularak İznik ve çevresiyle Urfa ve Antakya'yı sonrasında Kudüs'ü işgal etmeyi başaran haçlılar, kendilerini bekleyen hazin sondan bîhaber tüm Kudüs'ü tabir yerindeyse Hristiyanlaştırmaya başladılar ve 1099'da *Kudüs Haçlı Krallığı'nı* kurdular.

Büyük komutan İmâdüddin Zengi tarafından, daha önce birçok kez yapılan teşebbüslere rağmen haçlılardan geri alınamayan

Urfa'yı, Irak Selçuklu Sultanı Mesud'dan aldığı emirle 1144 yılında fethederek, I. Haçlı Seferi sırasında kurulmuş olan Haçlı Devletini ortadan kaldırdı. Bu fetih İslam dünyasında büyük bir zafer sevincine ve haçlıları bölgeden atmak için ümidi perçinlerken, Hristiyan dünyada büyük bir üzüntünün oluşmasının yanı sıra II. Haçlı Seferine sebebiyet vermiştir. Bunun yanı sıra Türk-İslam birliği tabii bir şekilde kurulmuş ve Hristiyan dünyanın müşterek kurduğu haçlı ordusu bu birlikten doğan kudretle yok ediliyordu.

Adım Adım Kudüs'ün Şanlı Fethi ve Selahaddin Yusuf (Eyyûbî)

Selahaddin Eyyûbî, Mısır'da kaldığı 1169'dan 1174 yılına kadar geçen naipliği süresi boyunca bölgede iki iç isyan bastırmış; müttefik Doğu Roma-Frenk donanmasının Dimyat kuşatmasını savuşturmuş; Nureddin Mahmud'un emri ile Fâtîmî Devleti ve Şîî hilafetine son vermiş; Kudüs Haçlı Krallığı ve diğer haçlı bölgelerine Nureddin Mahmud ile seferlere çıkmış; kardeşi Turanşah ve yeğeni Şerefeddin Karakuş ile Yemen ve Libya'yı devletin topraklarına arasına katmış ve adaletli, cömert, merhametli yönetimi ile de halkın gönlünde taht kurmuştu. Çeşitli taht kavgaları ve devlet meselelerinden sonra 1176'da Selahaddin Eyyûbî hükümdarlığında Eyyûbî Devleti resmî olarak tarih sahnesine çıktı.

Sultan Selahaddin'in hedefinde; dağılan Türk-İslam birliğini yeniden ve kendi bünyesinde birleştirmek; Kudüs'ü fethetmek ve haçlıları bölgeden çıkartmak vardı. Bu bağlamda haşhâşiler üzerine yürümüş ve onları kendisi için etkisiz hale getirmiş; el-Cezire bölgesinde ve Artuklu'dan ülkesine topraklar katmış; Halep'i hâkimiyetine almış; Musul Atabeyliği'ni ilhak etmiş; Haçlılar üzerine Askalan seferine çıkarak Remle'yi kuşatmış, Merciuyn'da haçlı ordusunu büyük bir bozguna uğratmış, Beytü'l-Ahzan kalesini fethetmiş ve haçlılardan gelen teklif üzerine 1180 ve 1185'de amaçlarına yönelik siyasî manevralarla iki antlaşma yapmış, Haçlılara karşı

bu antlaşmalarla üstünlük kurmayı başarmıştır. Bunun yanı sıra Mısır üzerindeki haçlı tehlikeleri savuşturarak Suriye ve Mısır topraklarını birleştirmiştir. Çıktığı bütün seferlerde Türk beyliklerinin ve Selçuklunun da desteğiyle Haçlı ordusunu her defasında yıkıma uğratmayı başarmıştır.

Ve Feth...

Bir tarafta Selahaddin ve 12.000 kişilik bir orduyla beraberinde ötede esaret altında olan Kudüs'ün yeniden asıl emanetçilerine, Müslümanlara verilmesi için küffarla çarpışmayı göze alan binlerce gönüllü yiğit. Diğer taraftan içindeki anlaşmazlıklarla ve Müslümanların yaklaşan ayak seslerinden ödleri kopan 20.000 kişilik ordusuyla haçlılar. Türk ordusu su kuyularını tutarak Hittin köyü yakınlarında haçlıları ok yağmuruna tuttu; tarih 3 Temmuz 1187. Çok kısa bir süre içerisinde haçlı ordusu tarihin gördüğü en büyük yenilgiye uğradı. Hittin'le beraber birçok yeri de İslam topraklarına katan Selahaddin Eyyûbî ve ordusu Kudüs'e doğru hareket eder.

20 Eylül 1187'ye gelindiğinde Türk ordusu Kudüs'ün önlerine gelerek ordugâh kurdu. Birkaç gün kuşatma hazırlıkları ile geçmesinden sonra 25 Eylül'de Mancınıkların surları dövmeye başlamasıyla kuşatma başladı. Haçlı kuvvetleri, şehri kalenin ardından savunmanın yanı sıra, sık sık huruç harekâtı yaparak Eyyûbî ordusunu geri çekilmeye zorlamaya çalıştılar. İki taraf arasında son şiddet devam eden çarpışmalarda Eyyûbî ordusu haçlı saldırılarını geri püskürtmeyi başardı. Lağımçıların üstün gayretleri ile surların bir kısmı yıkıldı ve gedikler açıldı. Savaş, bu yıkılan surların içerisinde de Müslümanların üstünlüğü ile sürmekteydi. Şehrin düşeceğini anlayan Balian d'lbelin, savaş konseyini toplayarak şehri teslim etme kararına vardılar. İki taraf arasında bizzat Balian ve Selahaddin arasında yapılan görüşmeler sonucunda Sultan, haçlılara aman vererek onların şehri teslim şartlarını kabul etti ve ordusu ile birlikte 2 Ekim Cuma günü, Miraç Gecesi zamanı şehre girerek fethi gerçekleştirmiştir. Böylece Sultan, siyasî amaçlarının ikincisini de başarıyla ulaştırmış oldu.

AHİRETSİZLERİN İŞLEDİĞİ

GAZZE SOYKIRIMI

Dünyanın sonunda, yeryüzü krallığı İsrailoğullarına ait olacak fikri sabitiyle kendileri dışında kimseyi insan saymayan, dolayısıyla ötekini düşman ve fazlalık olarak gören hastalıklı bir ırkçılık tutkusunu bu...

Eskatoloji, başlangıcı olduğu bilinen dünyanın bilinmeyen sonuyla ilgili bir fikriyat. Dünyanın sonuna odaklananların türettiği kıyamet anlatılarına verilen genel isimdir...

Eski hikâyeleriyle 2000 yıl boyunca düşler kuran, mitler aktaran, sabırlı ve maharetli bir örümceğin girift ağlarını andıran şekilde ufuktaki varoluşlarına -Sion'a - ilmek ilmek, zehir zemberek, bin bir intikam yeminiyle yürüyen Yahudi bağnazlığının türettiği bir dünyanın sonu projesi var mesela...

Dünyanın sonunda, yeryüzü krallığı İsrailoğullarına ait olacak fikri sabitiyle kendileri dışında kimseyi insan saymayan, dolayısıyla ötekini düşman ve fazlalık olarak gören hastalıklı bir ırkçılık tutkusunu bu...

İsrail'in, Gazze'de hastaneleri, camileri ve kiliseleri hiçbir insani kural tanımadan nasıl hunharca bombaladığını, çoluk çocuk, kadın, hasta, yaşlı demeden katlettiğini hep birlikte seyrediyor dünya. Cümleyi tashih edelim; dünya siyasetlerine egemen kesim bu vahşeti kılı kıpırdamadan seyrediyor

hatta katil İsrail'in sırtını sıvazlayarak... Ama dikkatle seyrettiğinizde yeryüzü halklarının, bu insanlık dışı jenosidi asla kabullenmediğini, hatta Gazze ve Filistinliler yanında konsolide olduklarını görüyorsunuz... Bu ilk kez bu boyutta oluyor. Yani en alttaki, sıradan ama gerçek insanların kitleler halinde, İsrail'i lanetleyerek katliamlarına isyan etmesi... Yeni bir işaret fişeği olarak gökleri aydınlatıyor...

Batı'daki yöneticiler, eski kolonyalist güdülerini de asla terketmeden "Ahdi Atik ve Cedid Medeniyeti"ni savunduklarını ve ona aidiyetlerini deklare ediyorlar. Ahdi Atik, Tevrat ve Yahudiler demek, Ahdi Cedid ise İnciller ve Hristiyanlar demek... (Yahudi olmayabilirim ama bir Siyonist olarak geldim yanınıza diyor ya Mr. Biden)

Sorun da tam bu esnada çıkıyor ortaya zaten... Yani ait olduklarını iddia ettikleri o tilsimli-efsanevi Yahudi-Hristiyan Medeniyeti hala ayakta mı? Yaşayan bir dini inançtan mı bahsediyoruz? Yoksa çok ciddi bir zihin-sel sekülerleşmeyi tecrübe etmiş, 1789'dan

Bu mu eskatolojiniz? Bu mu Armageddon? Bu mu kıyamet savaşı? Ee, sonra ne olacak, yani krallığınızı kurdunuz, yeryüzünde Yahudi kanı taşımayan herkesi öldürdünüz... Sonra ne olacak?

bu yana fırtınalar halinde yaşadığı inançsızlık ve kibire rağmen, ruhu ve maneviyatı asırlardır reddeden, dolayısıyla dünyevileşmenin dibini bulduğu için aşkın tüm değerlerden yoksunlaşan bir Batı dünyası mı aйтmış bu dinsel medeniyet iddiasına? Ateizm, materyalizm, transhümanizm, kuralsız ve kritersez şekilde para ve seksten ibaretleşmiş, haksızlık ve adaletsizliklerle cehenneme çevirdikleri bir dünya ile mi dahil olacaklarmış Yahudi-Hristiyan medeniyetine?

Siyon Krallığı nedir yahu? Yeryüzünde kuracağınız bir imparatorluk için binlerce ama binlerce masumu öldüreceksiniz, malını mülkünü gaspedeceksiniz, ülkeleri, şehirleri talan edeceksiniz, ölü çocuklar ve kadınlar üzerinde dans edeceksiniz? Sonra da tanrınıza (Tanrı onlara ait çünkü) şükrederek dünyadaki cennetinizi yaşayacaksınız öyle mi? Bu ne kadar aşağılık, ne kadar sığ, ne kadar dünyevi, ne kadar bataklık, ne kadar ucuz bir hikâye böyle!

Bu mu eskatolojiniz? Bu mu Armageddon? Bu mu kıyamet savaşı? Ee, sonra ne olacak, yani krallığınızı kurdunuz, yeryüzünde Yahudi kanı taşımayan herkesi öldürdünüz... Sonra ne olacak? Sizin ahiretiniz var mı mesela? Patetik ısrarla tekrarlayıp durduğunuz Siyon Krallığını, dünyada kurmanıza izin verildikten sonra masal ya da efsane bitiyor, öyle mi?

Ahiresiz olan bir teklif, din değildir!

Dolayısıyla Gazze faciasında da, aslen 1948'den beri işgal işgal büyüyen İsrail'in yol açtığı uzun Filistin dramında da, güya dini ama çok rüküş bir kostüm giydirilmiş, neo-emperyalist bir yüzüzlük söz konusudur. Pespaye bir ırkçılık ile şımartılmış bir İslam nefreti ise, işin politik katalizörleridir.

Asıl dava; perestroyka sonrası çöken Sov-

yetlerin boşalttığı kutuplar atlasından, tek kutuplu bir dünyaya geçiş yapmak, yeni tek kutuplu, tek patronajlı, küresel sistemi dizayn etmek davasıdır. Bu global davanın karşısında duran-durabilecek, dolayısıyla dünyayı çok kutuplu bir hale taşıyacak kudreti olan herkes, her toplum, her devlet, her medeniyet ise düşmandır...

İslam toplumu bu kuvvetlerden veya kutuplardan birisidir ve her şeye rağmen en parlağıdır.

Çağımızın hız ve hazdan ibaretleşmiş, insansızlığa doğru koşan hüsrân deviniminde, hala bir sorusu olan, hala insanlığını yitirmemiş, hala çözüm arayan, hala dayanışmaya, insanlığın barış, refah ve huzuru paylaşabileceğine inanan, öleceğini bilen ve dünyaya da bu yüzden tapmayan bir İslam alemi var...

Sonra... Mesela Güney Amerika halkları var. Yeter Artık diyen bir Afrika var. Çin var. Rusya var. San Francisco liselerini Filistin için ayağa kaldıran kızlar var. Harvard Üniversitesi'nde Gazze'nin yanındayım diyen gençler var... Fransa ayağa kalktı. Filistin bayrağı taşımaları yasaklandığı için, aynı renkleri taşıyan İtalyan bayrakları ile Gazze'nin yanındayız diye caddeleri dolduran Hindistan Müslümanları var... Batman var, Urfa var, hele Diyarbakır var...

Gazze'de vefat eden çocuklar ve kadınlar, şehadetten ve cennetten bahsediyorlar. Gözleri göğe bakıyor hepsinin. Onları bombalayanların dünyada kurmayı hedefledikleri krallık ise, çok affedersiniz, keneften aşağı, pislikler içinde...

Bizim ölünce gideceğimiz ahiret dediğimiz bir yer var. Onların ise yok! Zombiler gibi, kendilerini çok taptıkları dünyaya zincirlediler... Öyleyse gözlerini toprak doyursun!

Hem bir psikiyatrist hem de birçok tıp ve beşerî bilimler çalışması yürütmüş düşünür Prof. Dr. Erol Göka ile Gazze'de yaşanan katliamdan yola çıkarak adalet mekanizmaları ve insanlığın değişen ahlak normlarını konuştuk.

PROF. DR.
EROL GÖKA

AHLAKSIZ ADALET
MÜMKÜN DEĞİL

SÖYLEŞİ: ● SUEDA NUR ÇOKADAR

Gazze soykırımı sırasında birçok Batılı siyasetçi ve sözüm ona düşünür İsrail devletinin kendini savunma hakkını her şeyin önüne almış, adaleti düşünmekten çoktan vazgeçmişlerdi.

Adalet tıpkı hakikat gibi hep aranan, ulaşılmaya çalışılan, ancak erdemli insanların künhüne varabileceği bir erdemdir.

Adalet insanın en temel ihtiyacıken neden böylesine göreceli uygulanıyor? Bu dünyada yalnızca güce saygı duyulur güçlü olmalıyız diyor Aliya İzzetbegović. Adil muamele için güç sahibi olmak gibi görünmez bir mutabakat var sanki, bu şartı aşmanın yolları nedir? Burada evrensel bir adaletin olup olmadığına da değinmek gerekiyor diye düşünüyorum.

Adalet problemi, hakikat problemiyle birlikte dünyanın en çetrefil problemidir; daha doğrusu problematiğidir. Her ele alışınızda biraz daha kavradığınızı sanır ama aynı zamanda biraz daha çözümden uzaklaşırsınız. Dünya hayatı imtihanının temel sorularındandır. Her olayda, her yaşantıda tekrar tekrar sorulur durur, daha doğrusu kendimize sorar dururuz. Batılı düşünürler, çoğu zaman bu çetin problemin varoluşsal boyutunu görmekten kaçınmışlar, dünyadaki haksızlıkları, eşitsizlikleri gerekçe göstererek adaletin imkânsızlığında karar kılmışlardır. Mesela son dönem Alman düşünürlerinden Thomas Macho, açıkça “Hayat adaletsiz, çünkü doğumlar adaletsiz; hayat adaletsiz, çünkü ölüm adaletsiz.” demekten çekinmiyor, bu konudaki kitabına “Hayat Adaletsiz: Sükûnetsizliği Korumayalım” adını veriyor. Macho da birçokları gibi

dünyadaki adaletsizlikleri din eleştirisinin temelinde yerleştiriyor. Ona göre tektanrıcılığın adaletsizlikleri temize çıkarmak gibi bir bedeli vardı, kıyamet ve ahiret inancı dünyadaki adaletsizlikleri haklı görebilmek içindi. İncil’in adaletsizlikler karşısında Hıristiyanlara öğüdü yargılamadan, hüküm vermeden mahşer gününü beklemekten ibaretti. Bir Müslüman olarak Macho’nun bu bakışına asla katılmıyorum. Dünyadaki adaletsizliklere karşı tavrimizin bu hayattaki imtihanımızın temeli olduğunu düşünüyorum.

Her neyse sözünü ettiğiniz yazıda ele aldığım ünlü idare hukukçusu Hans Kelsen onlardandır. Ama Gazze ile ilgili bir yazıya Kelsen’le başlamamın nedeni, onunla adalet problemini tartışmaktan ziyade onun Yahudi inancı ile toplumsal hayatta adaletin imkânsızlığı arasındaki fikirleri arasında bir bağ olabilir mi sorusunu ortaya atıp tartış(tır)abilmektir. Zira Gazze soykırımı sırasında birçok Batılı siyasetçi ve sözüm ona düşünür İsrail devletinin kendini savunma hakkını her şeyin önüne almış, adaleti düşünmekten çoktan vazgeçmişlerdi.

Çok uzattım farkındayım. Ama adaletin varoluşsal boyutunu açmazsak, düzgün anlatamazsak, kendimizi hep Necip Fazıl'ın hâkim karşısında adalet arayan kahramanı gibi hissederiz ama niye böyle hissettiğimizi bir türlü anlayamayız. Adalet de tıpkı hakikat gibi hep aranan, ulaşılmaya çalışılan, ancak erdemli insanların künhüne varabileceği bir erdemdir. Bu nedenle Eski Yunan'da ve İslam düşüncesinde hep diğer erdemlerle birlikte ve mutluluk perspektifinde ele alınmaya çalışılır. Öyle yapma şansını kaçırmışsak Rahmetli İzzetbegoviç'in de fark ettiği gibi güç mücadelesi dünyasının içine düşeriz; adaleti "gücü gücü yetene" perspektifinden ele almaya başlarız. Yazıda anlatmaya çalıştığım bir husus da buydu. Bizi, insanlar ve insanlık olarak bir araya getiren ortak bir kötülük algısı, rezalet hissi yoksa yani skandallar ortadan kalkmışsa, adaleti de hep peşinden koşmak, attığımız her adımda kendimizi sigaya çekmek zorunda olduğumuz bir şey olmaktan çıkarmış, öylesine bir söze indirgemiş oluruz.

Adaletin işleyişini kurumlardan mı, yoksa bireylerden mi beklemeliyiz?

İkisi de doğrudur. Bireysel hayatımızda, insan ilişkilerinde, hayat karşısında ahlaki konumlanışımızda hep aradığımız bir şeyse adalet, hukuki ve siyasi kararlarda da vicdanları rahatlatıcı, huzura erdirici bir netice bekleriz.

Ahlak ve ahlaka ilişkin kavramların, mahkeme binaları da dahil olmak üzere varlığın genelinde söz sahibi olması gerekmez mi? Batı'da halklar Gazze'de soykırımı durdurmak için ayağa kalkmışken, hükümetlerin aynı hassasiyete sahip olmadığı gerçeğini nasıl yorumlamak gerekir?

İnsan yapısı gereği erdemlere açık ve ahlaklı bir varlıktır. Kendisinden de, başkalarından da, mahkemelerden de, siyasetçilerden ve devlet yöneticilerinden de aynı hassasiyeti bekler. Ancak ne var ki insan olarak ontolojimiz değişmemesine rağmen yaşadığımız dünyada hukuk ve siyasetin ahlak ile bağları kopmuştur. Yaşadığımız toplum, bizi kararlarımızda ahlakilikten zi-

yade çıkarılara göre karar vermeye, değerlendirme yapmaya zorlamaktadır.

İnsanın ahlaki varoluşu ile modernlikle birlikte başlayan bireysel özgürlük ve çıkar yönelimi arasındaki boşluk her geçen gün açılmaktaydı ve son dönemde bir uçurum hâlini almıştı. Gazze katliamlarıyla birlikte birçok insan için bu gerilimin oluşturduğu sıkıntı dayanılmaz hâle geldi. İnsanın ahlaki varoluşu, yaşananlar karşısında istiap haddini doldurdu ve "Yeter artık, durdurun dünyayı incek var!" demeye başladılar. Ama kurum ve kuruluşlar ahlaki bir gerilimin yükünü insan teki gibi hissetmediklerinden henüz bu düzeyde değiller.

Basit magazinsel olayların dahi geniş kitlelerin gündemine girerek çok konuşulduğu, çabuk tüketilip ertesi gün yeni bir konuya uyandırdığımız dijital medya çağında olayları çerez gibi tüketiyoruz. Aynı dijital mecrada büyük bir soykırımı da şahit oluyoruz. Bu mecra uluslararası siyasete dair fikrîsel dönüşümü ateşleme rolü oynayacak mı? Ahlak ve siyasetin bir arada düşünülmesinin önündeki engeller kalkabilir mi?

Ben böyle umuyor, böyle hissediyorum. Artık böyle devam edilemeyeceğini, ahlaki, erdemleri dolayısıyla adalet arayışını terk ettiğimiz bu dünya hayatını insanlığın daha fazla taşıyamayacağını düşünüyorum. Şüphesiz beklentilerim, dualarım ve gözlemlerim birbirinin içine giriyor. Bu her şeyin karma karışık olduğu dünyada benim de zihnim karışıyor. Ama olsun, sonunda öngörülerimiz doğrulanmasa bile biz Müslümanca umut etmeyi sürdürelim, kendi adıma ben sürdüreceğim.

Topluma karşı sorumluluklarımızı ve utanç duygumuzu modernizmin hangi noktasında kaybettik?

Şüphesiz başında değil, hatta Kant gibi filozoflarda ahlaki arayışın galebe çaldığını görüyoruz. Şüphesiz ortalarında da değil, Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarından sonra ahlaki arayışın ve utancın bariz izlerini gündelik hayatta da, sanat ve düşünce hayatında da görüyoruz.

Sanki ne olduysa post-modern denilen dönemden yani 1980'lerden sonra oldu. Müphemlik ve belirsizlik, büyük anlatı düşmanlığına doğru evrildi. Birden bire ailenin, toplumun, sanatın, kamusalın yıkımından bahsetmeye başladık, katı halden gaz hale döndük; değerlerimiz buhar olup uçmaya, insanın ürettiği teknoloji insan karşı dönmeğe başladı.

Batı düşüncesinin inşasında Yahudi zihin yapısının etkileri nelerdir? Bizim toplumumuzda da etkileri olduğunu söyleyebilir miyiz? Bir soykırıma dahi karşı çıkmaya engel olan düşünce bu yapıdan mı gelmekte?

Bu benim için üstesinden gelinmesi zor bir soru. En iyisi cevap vermeye yeltenmemek. Ancak 19. yüzyıldaki 'Yahudi sorunu'nun önce Holokaust'a, ardından Siyonizm ile birlikte ve özellikle Evanjelizm koltuklamasıyla Orta Doğu'ya Müslüman dünyanın kucağına bırakılması sürecine şöyle bir baktığımda bile Batı siyaset ve düşünce tarihinin Milat'tan itibaren Hıristiyan-Yahudi gerilimi ekseninde yeniden ele alınmasının çok elzem olduğu kanaatindeyim. Bu arada sorunuzun ikinci kısmıyla ilgili olarak Burhan Oğuz'un dev çalışması "Türk ve Yahudi Kültürüne Mukayeseli Bir Bakış" dışında bir çalışma bilmediğimi, mutlaka komplo teorilerinin haricinde akademinin ciddi biçimde bu konuyla ilgilenmesi gerektiğini söylemeliyim. Sanıyorum Gazze soykırımına görünüşte güçlü bir tepki veremememizi sadece bu meseleye bağlamadan, enine boyuna konuşmamız gerekiyor.

Yazınızda değindiğiniz ikinci kavram devrimci durumdu. İnsanlık tarihinin belki de küresel mutabakatta bulunduğu en geniş insan hakları tanımlamalarıyla yaşıyoruz. Yazılması yaşatıldığı anlamına gelmiyor tabi. Gazze'de yaşanan savaşla birlikte insanlık modern sistemin çıkmazlarının ve ikiyüzlülüğün daha fazla farkında görünüyor. Siz bu farkındalığın devrimci ruhu uyandıracak unsurları nelerdir?

"Devrimci durum" kavramını, Fransız Devrimi, Paris Komünü gibi büyük olayları incelerken ilk olarak Lenin ortaya

attı. Ona göre "yönetenlerin eskisi gibi yönetemediği, yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istemediği koşullar" devrimin nesnel hazırlayıcılarıdır. O koşullar sağlanmadan devrim olmaz, sağlandıktan sonra ise artık gerisi devrimcilerin sübjektif çabasına kalmıştır. Şüphesiz benim kavramı kullandığım bağlam Lenin'inkiyle tamamen aynı değil. Gazze soykırımından sonra ortaya çıkan durumu, yani Batıda insanlığın ahlaki varoluşunun bugüne kadar sessizce hatta antisemitizme, İslamofobiye, İslam düşmanlığına, ırkçılığa dayalı siyasete destek olarak taşıdığı yükü artık taşıyamayacağını hissetmesiyle, Batılı siyasetçilerin ve uluslararası kurum ve kuruluşların bu histen uzak tutumları arasındaki uçurumu bu kavramla değerlendirmeye çalışıyorum. Süreç, ahlakın yolundan giden aydınların ve siyasetçilerin doğru rehberlik etmesiyle dünya çapında büyük bir değişimin eşliğine bizi getirebilir diye düşünüyorum.

Böylesine travmatik bir tecrübe insanların zihninde ne kadar kalıcı olacak? Aliya'nın önemli bir sözü vardı unutulmuş soykırımın tekrarlanacağına dair. Öldürülen binlerce masum insanın hafızalardan silinmemesi ve tekrarlanması için hayatımızda hangi adımları atmamız gerekir?

Evet, büyük bir değişimin arifesindeyiz ama değişimin nereye doğru yöneleceğine dair elimizde henüz güçlü ipuçları yok. Hatta yeni bir açık dünya savaşı tehlikesi bile gündemde. Bir yanda dünyayı kıyamete zorladığını sanan, buna inanan çekirdeğinde Siyonistlerin ve Evanjelistlerin olduğu, dünya sistemini ve gücü elinde bulunduran akıl-dışı ittifak var. Diğer yanda yeni baştan insan ve ahlak merkezli bir gündemle toparlanmaya çalışan büyük insanlık var. Dünyanın yakın geleceğini, soykırımların tekrarlanıp tekrarlanmaması da dâhil olmak üzere, bu mücadeleyi kimin kazanacağı belirleyecek. Ben kendi adıma başta Müslümanlar ve Hıristiyanlar olmak üzere insan ve ahlak merkezli hareket eden herkesin, "büyük insanlık" dediğim geniş bir birlik perspektifinde hareket etmesinden, olabildiğince fitne ve fesattan kaçınmasından yanayım.

UMUTLARIN TÜKENDİĞİ ANDA AÇAN SON BAŞAK: KÜRESEL İNTİFADA

İntifada sadece işgale, tehcire ve yoksullaştırma-ya karşı duyulan bir tepkinin adı değildir. İntifada sadece bir halkın kimliksizleştirilmeye, inanç ve düşünce yasaklarına, yıkıma ve katliama karşı duruşunun adı da değildir.

“Benim adım Robert Neville. New York Şehri’nde hayatta kalmayı başaran biriyim. Tüm AM frekanslarından sesleniyorum. Her gün, güneşin en tepede olduğu öğle saatlerinde, Güney Caddesi limanında olacağım. Eğer oradaysanız... Beni duyan herhangi biri varsa...

Yiyecek içecek temin edebilirim. Sığınacak yer temin edebilirim. Can güvenliği sağlayabilirim. Eğer sesimi duyan varsa... Her kim olursa...

Lütfen... Yalnız değilsiniz...”

I am Legend filminin başrölü Will Smith bir hastalıkla başkalaşan, insani özlerini yitiren “yaratık”ların istila ettiği bir dünyada yalnız başına hastalığın tedavisini bulmaya çalışırken kurduğu istasyondan bu şekilde sesleniyordu.

7 Ekim’de tekrardan yoğun olarak gündemimize gelen ama aslında yaklaşık bir asırdır Filistin’de devam eden işgal ve katliamlar tüm dünyada özgür ve onurlu insanlar arasında adı konulmamış bir dayanışma ve işbirliği ağını oluşturdu. Bir tarafta Siyonizm adı verilen bir hastalığa düşer olup insani özlerini kaybeden barbarlık, diğer tarafta ise insanlık onurunu yere düşürmemek için gece gündüz çırpınan milyonların haykırışı. Kuzeyinden Güneyine kadar Amerika’dan; tüm Avrupa kentlerinden, Endülüs’ün mirasını taşıyan topraklardan Mağrib’e oradan da Maşrik’e kadar tüm dünyada özgür ve onurlu halklar Gazze için “Yalnız Değilsin!” demek için alanlarda. Siyonist korsanlığa karşı bir insanlık ayaklanmasının adı olan “intifada” tüm dünyada “başka bir dünya mümkün” diyenlerin ayağa kalmasıyla kürselleşiyor ve yeni bir dil inşa ediyor!

Gazze’de gerçekleşen kitlesel katliamlar yeni bir soykırım olarak tarihteki yerini alırken, Gazze ile birlikte yok edilen insanlığın kendisiydi.

Küresel İntifada

Lisanû'l Arab ve El-Mu'cemû'l Vasit lügatlerine göre "İntifada" şu anlamlara gelmektedir:

- Mal ve azığın tükendiği, açlık ve yokluğun had sayfaya geldiği andır.
- Hareket etmek, kıvıldamak ve silkinmektir.
- Her türlü kirden, pislikten ve gûnahtan arınmak, temizlenmektir.
- Berekettir, üretkenliktir ve doğurganlıktır.
- Okumaktır.
- Yolunu yitirmiş insanlara izcilik ve öncülük yapmaktır.
- Yurdu düşmanlardan, haydutlardan, eşkiyadan ve hırsızlardan temizlemektir.
- Yolun güvenliğini sağlamak ve düşmandan emin kılmaktır.
- Umutların tükendiği anda açan son başaktır.

"Dünya beşten büyüktür" mottosu artık "Dünya birden büyüktür" haliyle yeniden ve daha güçlü bir şekilde milyonlarca insan tarafından seslendiriliyor. Bu ses sahiplenilmeli, barbarlığa karşı insanlığın kazanması için seferber olunmalıdır.

İntifada sadece işgale, tehcire ve yoksullaştırmaya karşı duyulan bir tepkinin adı değildir. İntifada sadece bir halkın kimliksizleştirilmeye, inanç ve düşünce yasaklarına, yıkıma ve katliama karşı duruşunun adı da değildir. İntifada aynı zamanda dayatılan bir yaşam tarzına ve küresel kuşatmaya karşı çıkışla mayalanan, Müslüman ve ezilen halklardan ve muhalif hareketlerden açık destek gören bir kimlik ve varoluş mücadelesidir. Her intifada direnişçisi sadece Siyonizm'e karşı değil, onu besleyen ve bölgemizde konuşlandırılan kapitalist emperyalizme ve en büyük hamisi ABD İmparatorluğu'na karşı da direndiğinin bilincindedir. Kudüs'ün ve Filistin'in direnişçi halkı küreselleşebilecek bir intifada modelinin de ateşleyici öncüleridir. Ve bu nedendir ki en azından biz Müslümanlar için İntifada, emperyalist hegemonyaya karşı mecbur olduğumuz geleceğimizdir.

Siyonist işgale ve katliam karşı tüm dünyada duyarlı insanlarca örgütlenen ve sürdürülen boykot hareketi de Küresel İntifada'nın önemli bir cüzüdüdür. Katilleri finanse eden emperyalizmin sembol markalarını hedef alan boykot hareketi, anlık bir öfke ile alınan bir karar olmanın ötesinde "başka bir dünya mümkün" ile ifade edilen alternatif bir yaşam tarzının sürdürülebilir formu olmalıdır.

Gazze'de gerçekleşen kitlesel katliamlar yeni bir soykırım olarak tarihteki yerini alırken, Gazze ile birlikte yok edilen insanlığın kendisiydi. Birleşmiş Milletler başkanının korsan bir devletin izni olmadığı için Refah sınır kapısından Gazze'ye geçemediği bu durum, 100 yıl öncenin galiplerini çıkarını koruyan sözde uluslararası mekanizmaların sınırlarını tüm dünyaya da yeniden gösterdi. Canlı yayında devam eden soykırımı karşı devletlerin, birliklerin umut olamadığı dahası katillerin arkasında saf tuttuğu bir bu zaman diliminde halkların, onurlu ve özgür insanların doldurduğu alanlardan insanlığı koruyacak bir başak yeniden filizlenebilir. "Dünya beşten büyüktür" mottosu artık "Dünya birden büyüktür" haliyle yeniden ve daha güçlü bir şekilde milyonlarca insan tarafından seslendiriliyor. Bu ses sahiplenilmeli, barbarlığa karşı insanlığın kazanması için seferber olunmalıdır.

KONUŞ BUTONU KİMİN ELİNDE?

Boykot bir oluş değil, süresiz bir eylemdir ve boykota iki ayaklı İsrail malları da dâhildir.

Doğrusu Türkiye’de ilerleyen ilginç bir düzenek var. Türkiye’de ünlü, şöhretli oyuncu, şarkıcı, manken falan dediğimiz kesimlerin konuşabilmesi ya da susabilmesi biraz toplu bir hareketlenmeyle olabiliyor. Bu da akıllara ister istemez bunları topluca konuşturup, topluca susturan bir mekanizma mı var sorusunu getiriyor. Hemen cevap vereyim. Evet, öyle bir mekanizma var. Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de bu tip ünlülerin hangi toplumsal meselelere duyarlılık göstermesi gerektiğini, hangi toplumsal meselelerden uzak durması gerektiğini tanımlayan yani konuşmalarını başlatan ya da susmalarını sağlayan devasa bir düzenek var. Buna isterseniz Brüksel, Londra, New York odaklı kültürel iktidarın komiserleri deyin, isterseniz küresel sermayeden korktuğu için şöhretlerini ve paralarını kaybetmek istemediklerinden dolayı korkaklar ittifakı deyin ya da her şeyi yanlış anlamış seküler aptallığı deyin, sonuç değişmeyecektir.

Türkiye’de ünlüler; kendilerine duyarlılık gösterilen konularda duyarlılık gösteren, sus denilen konularda da susan bir topluluk olarak hayatlarını geçirmektedirler. Peki, ama bu niye böyle oluyor ve bununla nasıl mücadele edilebilir? Bunun niye böyle olduğunu anlamak için aslında dünyadaki ünlü mekanizmasına ve/ya ünlü yaratma mekanizmasına bakmak lazım. Bütünüyle siteril ve kendi başat duyarlılıklarını ilerletebilecek insanlara pozisyon açan, onları şöhrete taşıyan bir küresel düzenek olduğunu ve bu düzenin başında da başta Siyonist İsrail sermayesi olmak üzere Amerikan ve İngiliz sermayesinin olduğunu akıldan hiç çıkarmamak gerekir.

Dolayısıyla sizin ne kadar iyi bir oyuncu olduğunuz, sizi başarıya götürececek bir kriter değil. Sizin ne kadar iyi şarkı söylediğiniz, sizi başarıya götürececek bir kriter değil. O düzenin içinde ne oranda var olup olmadı-

ğınız sizi başarıya götürecektir. Türkiye’de ne yazık ki bu sanat sepeti tayfa denilen kabiliyetsizler topluluğu, kendi kabiliyetlerine hiç güvenmediği için pekâlâ kendi kabiliyetiyle de bu düzenden bağımsız olarak var olabilirim, şarkımı söyleyebilirim, filmimi çekebilirim oyunculuğumu sergileyebilirim, mankenliğimi yapabilirim diyemediği için yani kısacası kabiliyetlerine güvenmedikleri için neticede hiçbir tehlikeli olasılığa adım atmaksızın güvenli sulara yüzmeyi tercih ediyor.

Şurada bir hayvan hakları meselesi olduğunda hep bir ağızdan söz alan ünlüler, Gazze’de altı binden fazla çocuk, yirmi binden fazla insan öldürüldüğünde sessiz kalmayı tercih ediyorlar. Çünkü o alan, onlar için tehlikeli alan olarak tanımlanmış oluyor mekanizma tarafından. Tabii ki bu mekanizmayı bir ruh hali olarak tanımlamamız gerekir. Evet, bu mekanizma Türkiye’de yöneticileri de olan, yönlendirmeleri de yapılan bir mekanizma ama hani bir masanın etrafında oturmuş ve “şu konuda duyarlılık göster, bu konuda gösterme” diyen bir insanlar topluluğundan oluşuyor. Bu ünlülere, bu kabiliyetsizler topluluğuna nereye doğru yönelmeleri gerektiğine dair işaretler veriyor.

LGBT hakları söz konusu olduğunda tamamı LGBT’den yana tavır alıyor. Çünkü bu düzenek bizim kabiliyetsizler topluluğunu LGBT konusunda duyarlılık göstermeye doğru yönlendiriyor. Ama söz konusu Gazze olduğunda, söz konusu ölen insanlar olduğunda, söz konusu parçalanmış bebekler olduğunda **“bu konuda konuşmam galiba kariyerime zarar verebilir”** diye düşünüyor bizim kabiliyetsizler topluluğu. Fakat bu sefer bizim kabiliyetsizler topluluğu yaş tahtaya bastı. Çünkü dünyada bu büyük küresel düzene rağmen dünyanın dört bir tarafında vicdanlı insanlar, ünlü, şöhretli insanlar, kariyerlerini kaybetme pahasına; Susan Sarandon’dan efendim bilmem kimine kadar bir sürü ünlü insan şöhretlerini, paralarını sahip oldukları kariyeri kaybetme pahasına Filistin’den ve Gazze’den yana tavır aldılar. Çünkü insan vicdanının kabul edemeyeceği bir durumla karşı karşıyayız. Fakat bizim ünlüler hala sessiz ve üstüne bizim ünlülere **“Gazze konusunda ne olursunuz duyarlılık gösterin!”** dediğimizde kendilerini parasıyla, izlemesiyle, önem vermesiyle, sosyal medya takibiyle kendilerini oralara taşıyan insanlarla dalga geçme yoluna gittiler.

Hayko Cepkin bu örneklerden birisi. Mercedes, İsrail’e bir milyon dolar bağış yaptığını açıkladığında; Hayko Cepkin **“Bizim kolacı kahveci tayfa bu konuda da bir şey yapar mı?”** diye

son derece küçük düşürücü, ‘kendini’ küçük düşürücü son derece ahlak dışı bir gönderi paylaştı sosyal medyada. Tabii gönderi ertesi gün kendini imha etti çünkü Mercedes’e dünyada o kadar büyük bir tepki oluştu ki ertesi gün **“İsrail’e gönderdiğim para kadar Filistin’e de para gönderiyorum, beni bu işlerden uzak tutun”** açıklaması yapmak zorunda kaldı. Yani bir milyon dolar İsrail’e gönderdi, bir milyon dolar da hemen ertesi gün gelen tepkilerden sonra Filistin’e para göndermek zorunda kaldı. Ama Hayko Cepkin o yaptığından, o yaptığını yapmaktan geri durmadı. Çünkü onun nazarda Filistin’e, Gazze’ye destek vermek sanki dünyadaki dindarların, Müslümanların falan vazifesi gibi, dolayısıyla kendisi “Yani kolayı kahveyi belki bunları boykot ederler ama herhalde Mercedes’i de boykot edemezler.” dedi ama, ettik. Ve tam bir buçuk gün sonra Mercedes beni bu işlere karıştırmayın deyip İsrail’e yaptığı yardım miktarı kadar Filistin’e de yardım yaptı.

Ne olacak şimdi? Hiçbir şey olmayacak. Asıl sorunumuzda bu. Hayko Cepkin’e hiçbir şey olmayacak. Dinleyicisi düşmeyecek, şöhretine bir şey olmayacak, para kaybetmeyecek hiçbir şey olmayacak Hayko Cepkine. Ben bu sefer diyorum ki bu düzencele uğraşacak bir başka düzenek geliştirebilir miyiz? Yani hiçbir duyarlılığımızda yanımızda olmayan, düşüncümüzde, cenazemizde, üzüntümüzde, sevincimizde, kederimizde yanımızda olmayan bu insanları şöhretlerini ellerinden alarak cezalandırabileceğiniz bir düzenek, bütüncül sivil bir düzenek kurabilir miyiz? Evet kurabiliriz. Çünkü boykotu İsrail mallarına yönelik yapıyorsak, bu İsrail mallarına yönelik de yapabiliriz. Yani iki ayaklı İsrail mallarına yönelik de yapabiliriz ve bu iki ayaklı İsrail mallarını da boykota dâhil edebiliriz. Diyelim ki sen konuşmadın, diyelim ki sen sessiz kaldın, diyelim ki bizim duyarlılığımızla dalga geçmeyi tercih ettin işte o zaman seninle uğraşacağız. Nasıl uğraşacağız? Bütünüyle sivil alanda, tepkimizi göstererek, dalgamızı geçerek, itibarını zedeleyerek. Çünkü zaten bir itibarı yok, olmayan itibarını zedeleyerek onu gün yüzüne çıkartacağız. Mümkün mü? Elbette mümkün. Yapabilir miyiz? Elbette yapabiliriz. Sadece kendimize birazcık güvenmemiz, saygı duymamız ve özgüvenimizi geliştirmemiz gerekiyor. Bu adamlar madem küresel düzeneği çok fazla hesaba katıyorlar; burada Türkiye’deki yerli düzeneği de hesaba katmak zorunda kaldıkları bir gün için uğraşmaya ve didinmeye devam edebiliriz. Boykot bir oluş değil, süresiz bir eylemdir ve boykota iki ayaklı İsrail malları da dâhildir.

● METİN UÇAR

DÜNYANIN VİCDANI: KUDÜS

Yıllardır biriken narsist bir arzu ve dünyaperestliği, dünya çapında hâkim kılma ameliyesiyle bir asırdır devam eden Siyonist kuşatmaya ancak dünya çapında uyanmış bir vicdanın varlığı engel olabilir.

Göklere açılan kapının da bereketle dönüşün yeri de Kudüs'tür. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bütün mükevvenatın/evrenin üstüne çıktığı Miraç yolculuğuna buradan başlamış, yerde olan canlı cansız her şey adına onların tahiyelerini/selamını götürmüş, selamet taşıyan hediyelerle geri dönmüştü.

İsa (a.s.) kurtuluşa buradan ermiş ve göğe çekilmiş, ahir zamanda heybesindeki selametle döneceği yer yine Kudüs olacak.

Süleyman (a.s.) ve Kur'an'da ismi geçen peygamberlerin çoğu burada hayat sürmüş, insanlığa rehber olacak ilahi mesajlarını buradan vermişlerdi. İnsani ve vicdani olan pek çok mesaj buradan insanlığın kalbine ve gönlüne ulaşmış, Kudüs vicdanların istikamet pusulası olmuştü. Kudüs'e isim olan kelimeler, bütün dinlerde ve dillerde ya kutsiyetine ya da barışa dayanıyordu.

Ubeyde'nin yani Ubeyde b. Cerrah'ın (r.a.) Kudüs'ü almasıyla beraber Müslümanların hâkimiyetinde olduğu bütün zamanlarda Kudüs'te, evet gerçekten barışın şehri olmuş, can ve mal güvenliği garanti altına alınmış,

bütün insanlar ister Hristiyan, ister Musevi, ister Müslüman olsun ibadetlerini rahatça yapabiliş, sınırlarını bilmek olarak da tarif edebileceğimiz gerçek özgürlüğü yakalayabilmişti.

Ne zaman da Haçlı veya Yahudilerin eline geçmiş ise ölüm ve tahribat kol gezmişti. Mesela "15 Temmuz 1099'da haçlılar, şehirde bulunan bütün Müslümanları, hatta Müslümanlara yardım ettikleri gerekçesiyle bütün Musevileri öldürerek dünyada eşi görülmemiş bir vahşet örneği sergilemişlerdi. Orduyla birlikte Kudüs'e giren Haçlı tarihçisi Fulcherius, şövalyelerin ve askerlerin Arapların yuttukları altınları bağırsaklarından çıkarmak için öldürdükten sonra karınlarını deştiklerini, ellerinde kılıç şehirde dolaşıp hiçbir canlı bırakmadıklarını, bütün evlere girip ne buldularsa aldıklarını anlatır."

Tarihçi Raimundus da Harem-i Şerife giderken cesetlerin ve dizlerine kadar çıkan kan birikintilerinin içinden geçmek zorunda kaldıklarını aktarmıştır... Katledilenlerin sayısı kesin olarak bilinmemekle beraber, Kudüs'te mevcut bütün Müslüman ve Musevilerin tamamının öldürüldüğü rivayet edilir.

Ta ki 1187'de Selahaddin Eyyubi gelip şehri alıp, az bir fidye karşılığında gitmek isteyenleri serbest bırakıp kalmak isteyenlere de -sınırlarını tanıyan- o geniş hürriyeti verene kadar... Selam yurdu, İslam'ın selamet taşıyan rüzgârına kavuşuncaya kadar... Müslümanların her şeye Yaradan'dan ötürü merhametle baktığı ve her canı mukaddes sayıp her değeri muhafaza eden engin nazar-ı himayetine kavuşuncaya kadar...

Sair, muharref, dinlerin kendi dindaşlarının bile ikrah edip yeter artık dediği yerde her zaman İslam en kucaklayan olmuş, Kudüs özelinde ama her zaman, "barış ancak İslam'la gelir" şiarını bütün tarih boyunca insanlığın mefkûresine -acı tecrübelerin arkasından da olsa- kaydetmiştir.

Akabinde yüzyıllar boyu devam eden selamet ve vicdan huzuru Napolyon'un 1798'deki işgal ve 1838'de Mehmet Ali Paşa'nın bazı yaptırım girişimlerinin verdiği huzursuzluk haricinde berdevam olmuş; 2. Abdülhamid Han'ın canı pahasına sergilediği dik duruşu sayesinde 1917 Balfour Deklarasyonu'na kadar sürmüştür. 11 Aralık'ta İngiliz askerleri Kudüs'e girmiş, sadece Haçlı işgaliyle kesintiye uğrayan yaklaşık 1200 yıllık Müslüman yönetimi de sona ermiştir.

Bütün dünyadan tokat yiyen, rahat ve huzuru

ancak Osmanlı himayesinde bulabilen Yahudiler bulduklarıyla yetinmemişler; 2. Abdülhamid Han'dan geçit bulamadıkları işgale -özellikle İngilizlerin çanak tutmasıyla- 1948'den itibaren girişmiş ve nihayet bugünlere gelinmiştir. Asker sivil, çocuk kadın demeden binlerce insanın dünyanın gözünün içine baka baka katledildiği bir tabloya taşınmıştır. Bugün her şey aleni ve açık hale gelmiş, hiçbir kural, kanun, ahlak ve vicdan ölçüsünün tanınmadığı şerefsizlikle narsist bir katliam sürdürülmektedir.

Ama, fakat, lakin, bu aynı zamanda ilk defa dünya çapında vicdanların harekete geçmesine sebep olmuştur. İnsanlıktan, ahlaktan ve vicdandan hâlâ nasibi olanların ikrah ve tepkisini ilk defa bu çapta açığa çıkarmıştır. Dünyada spordan sanata, sahnelerden bazı siyaset meydanlarına, sokaklardan evlere kadar dünyanın nefsi emmaresi Siyonistlere karşı bir tepkinin net olarak gösterilmesini netice vermiştir.

Bu, sonun başlangıcına götüren önemli bir veridir.

Çünkü yıllardır biriken narsist bir arzu ve dünyaperestliği, dünya çapında hâkim kılma ameliyesiyle bir asırdır devam eden Siyonist kuşatmaya ancak dünya çapında uyanmış bir vicdanın varlığı engel olabilir, Kudüs'ü yeniden selam yurdu kılabilir. Dünyaya ancak dünyayı saran urun temizlenmesiyle rahat gelebilir...

Ve bunu da ancak Kudüs yapabilir! Çünkü Kudüs, selametın şehri ve ismidir. Çünkü Kudüs, bütün dinlerin keşişme noktasıdır. Çünkü Kudüs, göklere açılan kapı ve göklerden gelen rahmet mesajlarının dönüş yeridir.

Kudüs, insanlığın vicdanıdır.

Kudüs'ü savunmak, gerçek özgürlüğü savunmaktır.

Kudüs'ü gündemine almak, kendini fark etmektir.

Ve bu farkındalık oluştu, oluşuyor. Zulmünde ısrar eden Yahudiler, adım adım kendi sonlarını hazırlıyor. Katledilen her çocuk, dünya çapında vicdanlarda yaralar açarak insanlığın uykusunun kaçmasına, gök kubbeye ulaşan vicdanların yakarışları gadab-ı ilahiyi celbederek demir kubbeye sıkışanların başlarına kahhar bombaların yağmasına, her çocuğun bir Ubeyde olmasına sebep oluyor.

Ve saatler Kudüs'e ayarlanıyor...

Ve dünya yeni bir nizama, yeni bir asra hazırlanıyor...

FAY HATLARI KIRILIRKEN YENİ BİR TEKNOLOJİ İNŞA ETMEK

Dünya bir mozaik, rengarenk ve çeşit çeşit taşlardan oluşmuş, her biri kendine has bir hikâye anlatan. Ancak bu büyümlü mozaikte, beş büyük taş dikkati çekiyor, bazen diğerlerinin üzerine gölge düşürüyor.

Dünya, teknoloji ve politikanın hızla değiştiği bir kavşakta duruyor. 2001'deki 11 Eylül olayları sonrasında şekillenen "önleyici savaş" konsepti ve bunun etrafında oluşan dijital güvenlik ağı, bugün ülkelerin egemenlik ve veri güvenliği için kritik bir hal aldı. Dünya, artık sadece fiziksel sınırlarla değil, dijital hatlarla da çiziliyor. Devletler, dijital teknolojilerle tehditleri erkenden saptayarak, savaş stratejilerini yeniden yazıyorlar. Uydu görüntüleme, siber istihbarat, elektronik izleme - bu araçlar, tehdit analizlerinde ve risk değerlendirmelerinde artık vazgeçilmez.

Teknolojinin İtici Gücü Savunma Sanayi

Önleyici savaş kapsamında, devletlerin düşmanın kritik altyapılarına ve iletişim ağlarına yaptığı siber saldırılar, savaşın yeni normu haline geliyor. Yapay zekâ ve otomasyon, karar verme süreçlerinde ve otonom silah sistemlerinde olağanüstü bir rol oynuyor. Bu teknolojilerle donatılmış bir dünya, hızlı ve etkili önleyici müdahalelere sahne oluyor. Sosyal medya ve dijital iletişim kanalları üzerinden yürütülen psikolojik savaşlar, düşmanın zihnini ele geçirme çabası içinde.

Teknolojinin bu hızlı ilerleyişinde savunma sanayinin rolü yadsınmaz. DARPA, teknolojinin sınırlarını zorlayarak askeri inovasyonun

yanı sıra sivil yaşamı da dönüştürdü. İnter-netten GPS'e, otonom araçlardan robotiğe, bu projeler yaşamımızın her köşesini etkiledi. Yapay zeka ve makine öğrenimi, savaş alanından günlük hayata, her alanda stratejik karar alma süreçlerini yeniden tanımlıyor.

Yeni Bir Teklif Olarak "Dünya 5'ten Büyüktür"

Dünya bir mozaik, rengarenk ve çeşit çeşit taşlardan oluşmuş, her biri kendine has bir hikâye anlatan. Ancak bu büyümlü mozaikte, beş büyük taş dikkati çekiyor, bazen diğerlerinin üzerine gölge düşürüyor. İşte bu beş taş, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri. Onlar, dünya politikalarının ağır basan sesleri. Ancak bir gerçek var ki, dünya sadece bu beş taştan ibaret değil. "Dünya 5'ten büyüktür," cümlesi basit ama güçlü ifadeyle, bir çağrıda bulunuyor: Daha adil, daha kapsayıcı bir dünya düzeni için.

Bu beş taşın her biri, veto hakkıyla donatılmış, dünya sahnesindeki oyunun kurallarını belirleyebiliyor. Ama diğer taşlar, küçük ama sayıca fazla, kendi hikâyelerini, kendi seslerini duyurmak istiyor. Güvenlik Konseyi'nin daimi üyelerinin bu aşırı etkisi, artık günümüz dünyasına uygun düşmüyor. Çünkü dünya, bu beş ülkenin perspektiflerinden çok daha geniş, çok daha çeşitli.

Yeni Bir Dijitallik İçin Dünya 5 Şirketten Büyüktür

Dijital dünyada da durum farklı değil. “Yeni Bir Dijitallik İçin Dünya 5 Şirketten Büyüktür.” cümlesi de özellikle Filistin’in özgürlük mücadelesi karşısında teknoloji kapitalizmi şirketlerinin bilgiyi engelleme, sansürleme ve kitleleri manipüle etme noktasında sormusuz bir yetki ve güce sahip olduklarını bizlere gösterdi. Bu durumda yeni bir teknoloji paradigması inşasının ne kadar önemli olduğunu bir kere daha gördük.

Türkiye'nin elindeki en büyük güç son yirmi yılda savunma sanayi alanında küresel bir güç olarak yükselmesi olarak karşımızda duruyor. Dünya'da teknolojinin ilerlemesinin itici gücü olan savunma sanayisinin merkezde konumlandığı yeni bir dijitalleşme paradigması inşa etmek için elimizde daha önce hiç sahip olmadığımız bir güç ve fırsat olduğunu da görmek gerekiyor.

Bugün dünya sadece yeni bir savunma sahalarına çekilmiyor aynı zamanda yeni bir dizayn ve yeni bir sistem arayışına da giriyor. Birleş-

miş Milletler ve benzeri kuruluşların işlevsiz kaldığı günümüzde sosyal ağlar kitlelerin harekete geçmesi ve yaşanan zulmün engellenmesi için bir araç olarak yükseliyor. Ancak sorun şu ki yükselen bu gücün kapatma tuşu yine küresel güçlerin elinde. Bu da aslında yaşananların yıkıcı ve yeniden inşa edici bir etki oluşturması önündeki en büyük engel.

Türkiye merkezinde olmak üzere yeni bir dijitalleşme paradigması inşası hiç olmadığı kadar önemli bir konu olarak karşımızda duruyor. Ulus ötesi şirketlerin, bugün en değerli madenler olarak adlandırılan, verileri rahatça toplaması, bu verilerin ulus devletlerin varlığını tehdit eder bir hale gelmesiyle birlikte bu alanda düzenlemeler ve yerli bir teknoloji inşası gerekiyor.

Bu noktada küresel bir güç olarak yükselen Türkiye'nin bölgesinde ve küresel anlamda yeni bir dijitallik paradigması ve yeni teknolojilerin merkezi bir ülke olması için adımlar atılması, gençlerin ve sermayenin bu alana yönlendirilmesi gerekiyor. Bu yapılmadığı takdirde haklı ve gerçek bir talep olan “Nehir denize özgür Filistin!” cümlesi bir suç unsuru olarak kabul edilmeye ve halkların çılgınlıkları engellenmeye devam edecektir.

Fatih Sultan Mehmet
Vakıf Üniversitesi,
İlahiyat Fakültesi'nde
Temel İslam Bilimleri
alanında uzman
Prof. Dr. Mustafa
Özel hocayla İsrail
ürünlerine yönelik
boykot direnişinin
İslamî boyutunu
konuştuk.

MUSTAFA ÖZEL

MÜSLÜMANLIK ZULMÜN KARŞISINDA DURMAKTIR

SÖYLEŞİ: ● ABDULKADİR ÜNAL

Herhangi bir malla, ürünle veya bunlardan kazanılan parayla insanlık aleyhine çalışanlara karşı durmak Müslümanlar için dinî ve insanî bir görevdir.

Müslüman, herkesin kendisinden güven duyduğu insandır. Bu “herkes” kelimesinin içine başka dinlere mensup olanlar, herhangi bir dine mensup olmayanlar da dâhildir.

Diyanet İşleri Başkanının; İsrail ürünlerini satın almanın haram olduğuna dair verdiği fetva hakkında neler düşünüyorsunuz?

Başkanın yaptığı açıklama, yerindedir. Burada asıl üzerinde durulması gereken nokta, bütün Müslümanlar olarak -kişi, kurum, devlet- çok çalışmamız gerektiğidir. Mümkün olabildiğince Müslüman olmayanlara muhtaç olmadan yaşayabileceğimiz bir seviyeye gelmemiz gerekiyor. Maalesef anlık ve geçici tepkiler, bizi bir yere götürmüyor. Herhangi bir malla, ürünle veya bunlardan kazanılan parayla insanlık aleyhine çalışanlara karşı durmak Müslümanlar için dinî ve insanî bir görevdir. Bu boykot işini İsrail’le, ABD’yle sınırlı tutmamak lazım. Müslümanların aleyhinde davranan, hareket eden her

kim varsa bunlarla siyasi, ticarî, iktisadî olarak mücadele etmek zorunluluktur, bu kaçınılmaz bir durumdur.

Efendimiz (s.a.v.) ‘tırnak kesme biçimini’ dahi Müslümana özel bir seviyeye çıkarıyor. Yani Müslümanın, küfre karşı manen bir boykot sergilemesi gerektiği denklemde bile İsrail ve destekçilerine karşı takınılması gereken en basit tavır nedir?

Peygamber Efendimizin (s.a.v.), Müslümanların hayat tarzlarının Müslüman olmayanlardan farklı olması yönünde çeşitli hadisleri, değişik uygulamaları var. Bunlarda bir karşı duruş, bir karşı oluş var. Onlara benzememek adına. Burada şuna

Normal şartlarda Müslüman herkesle iyi geçinir. Ancak Müslümanlara düşmanlık söz konusuysa, düşmanlık yapanlara karşı elden gelen her şey yapılmalıdır.

dikkat etmek lazım: Normal şartlarda biz Müslümanlar, herkesle iyi geçiniriz. Daha doğrusu, iyi geçinmek zorundayız. İyi geçinmeme gibi bir durum söz konusu değildir. Müslüman, herkesin kendisinden güven duyduğu insandır. Bu "herkes" kelimesinin içine, başka dinlere mensup olanlar, herhangi bir dine mensup olmayanlar da dâhildir. Ama Müslümanlara düşmanlık söz konusuysa, o zaman iş değişir. O düşmanlık yapanlara karşı elimizden gelen her şey yapılır. Bu da bize, bizim tercihimize bırakılan bir konu değildir. Her şey şer-i şerifte, fıkihta, İslam hukukunda belirlenmiştir. Bize düşen, bunlara uymaktır.

Hem hayatından hem de hadis-i şeriflerden yola çıkarak sormak istiyorum müsaadenize; Peygamberimiz (s.a.v.) bugün aramızda olsaydı tüm bu olup bitenler karşısında nasıl hareket ederdi?

İlk söylememiz gereken şey, asla tepkisiz kalmazdı. Allah Rasulü (s.a.v.), peygamberlikten önce bile zulme, adaletsizliğe, haksızlığa karşı çıkan biridir. Bunun en güzel örneği, Mekke'de yapılan *Hılfü'l-Füdûl*'dur. Bu, bazı Kureyş kabilelerinin, Mekke'de haksızlığa uğrayan insanlara yardım etmek amacıyla yaptıkları antlaşmadır. Tercih edilen görüşe göre Efendimiz bu anlaşmaya katıldığında, 20 yaşındaydı. Kendisi tepkisiz ve duyarsız kalmadığı gibi etrafındakilerin de tepki göstermelerini isterdi.

Filistin halkının gösterdiği dirayeti hepimiz görmekteyiz. Sizce bu dirayet gayr-ı müslimlerin, yıllardır sürdürülen İslamofobiye rağmen,

İslam'a dair olumsuz düşüncesini kırıyor mu?

Hakikat, balçıkla sıvanmaz, diye bir sözümüz var. Bir de su mecrasını bulur, diye. Doğrular, şartlar müsait olduğunda karşılık bulur. Batının, ABD'nin ve Avrupa'nın yıllardır oluşturmaya çalıştığı algı yersiz, köksüz, asılsız ve hakikate mugayir bir çabaydı. Böyle olduğu ispatlanmış oldu. Yalanı, sonsuza dek sürdüremezsiniz. Bir gün gelir, balon söner. 7 Ekim 2023 Cumartesi günü başlayan Aksâ Tufanı bunu ortaya çıkardı. Hamdolsun. Önümüzdeki günlerde batılları, büyük bir travma bekliyor. Devletlerinin, hükümetlerinin kendilerini yıllarca aldattıklarını görüyorlar. Bu travmayı nasıl atlatacaklar, atlatabilecekler mi, zamanla göreceğiz.

İslam ülkelerinde yapılan boykotların Avrupa ve Amerika toplumlarının yaptığı boykotlar karşısındaki pasifliğinin sebebi nedir?

İslam ülkelerinde sivil toplum yoktur, buna bağlı olarak da sivil tepkiler asgari seviyededir. Bilindiği üzere, İslam ülkelerini yönetenler dünyanın en baskıcı rejimleri arasında en üst sıralarda yer almaktadır. Bu, birinci sebeptir. Diğer bir sebep ise halkı Müslüman olan ülkelerin idarecileri, kendi koltuklarını tehlikeye atacak hiçbir başarıyı istememektedirler. Filistin gibi baskının, zulmün, hukuksuzluğun, ahlaksızlığın zirve yaptığı bir coğrafyada en ufak bir başarı, İslam coğrafyasında büyük bir rüzgâr meydana getirecektir. Bundan dolayı boykot, protesto gibi eylemleri en alt dü-

zeyde tutma politikasını başarmışlardır.

Özelde İsrail terörünün, genelde tüm zalimlerin zulmüne karşı çocuklarımıza, gençlerimize Allah'ın hoşnut olduğu bir 'şiar'ı nasıl aşılabiliriz?

Çocukların fitratları tertemizdir. Onlar, yalan dolan, hile hurda bilmezler. Bu sebepten bir hakikatin onlara yalın olarak anlatılmasının, kabul edilmesi için yeterli olduğunu düşünüyorum. Gençlik çağında olanlar için mantıklı, tutarlı ve ikna edici bir yöntem gereklidir. Gençlerimizin sosyal medyaya maruz kaldıkları da unutulmamalıdır. Duygu durumlarının öncelenmesinde fayda vardır. İnsanca yaşamanın, Müslümanca davranmanın, şeref, haysiyetin önemi kavratıldığında, birçok meselenin anlaşılması kolaylaşacaktır.

Bir Müslüman bugün sesini daha güçlü çıkarmazsa sizce onu bekleyen tehlike nedir?

İlki, vicdan azabıdır, derim. Sessizliği, tepkisizliği onu sürekli rahatsız edecektir. Yapabileceğini yapmamanın acısı, daima bir bıçak gibi kalbinde saplı olarak duracaktır. Dahası sessizlik ve tepkisizlik, başka sessizlik ve tepkisizlikleri doğurur. Bu da hayat anlayışına, yaşam biçimine dönüşebilir. Zamanla insanlığından uzaklaşabilir. İncancımıza göre Müslüman, şartlar ne olursa olsun, kendisi nerede ve ne zaman yaşarsa yaşasın, daima hakkın, adaletin, doğrunun yanında olmak durumundadır. Tarih onun peşini bırakmaz.

Ahireti saymıyorum. Neden? Çünkü dünyası berbat olanın ahireti de berbat olur.

Son olarak genel çerçevede bir soru sormak istiyorum. Daha geriden değil de 1917'den yani İsrail sözüm ona bir 'devlet' olarak ilan edilmeden önce sine bakınca hocam, İslam ülkeleri hangi noktada bu denli birliğini yitirdi? Hatamız neydi ve bugün bu hatayı nasıl düzeltebiliriz?

Şunu daima hatırd tutmamız gerekir: Osmanlı Devleti, Müslümanlar darmadağın olsunlar, birlikte hareket edemesinler diye "dağıtıldı". Adına İslam ülkeleri denen ülkeler maalesef, tırnak içinde "İslami hassasiyet"ten yoksunlar. Bunlar arasında güçlü olanlar, İslam dünyasına yön verebilecek olanlar, hep darbelere maruz kaldılar. Maruz kaldılar diyorum, çünkü bu ülkelerde yapılan bütün darbeler, topraklarımızın etkisizleştirilmesine, insanlarımızın niteliksizleştirilmesine, güç ve enerjimizin boşa harcanmasına yöneldi. Bunda da başarılı oldular. Türkiye böyledir, Mısır böyledir, Pakistan böyledir. Kuzey Afrika'nın bunlardan farkı yoktur. İç düzenini, birlik ve beraberliğini sağlamayanların yapacağı bir şey yoktur. Ne yapabiliriz sorusunun cevabı bence şöyle: Birbirimizin kıymetini bileceğiz, birbirimize güvенеceğiz. Kendi tarihimize, kendi kültürümüze, kendi geleneğimize sahip çıkacağız. Onlardan güç ve kuvvet alacağız. Gücümüz kendimizde; geçmişimizde, sanatımızda, ilmimizdedir.

Müslüman, şartlar ne olursa olsun, kendisi nerede ve ne zaman yaşarsa yaşasın, daima hakkın, adaletin, doğrunun yanında olmak durumundadır.

ELİNİZ KURUSUN

**Binlerce yiğit adamı vurdular, binlerce anneyi toprağa belediler,
binlerce meleğin kolunu kanadını kırdılar bir çırpıda.**

Parmaklarımı yoklayarak sıçradım, tırnaklarımı avucuma geçirerek fırladım yataktan. Ayakları kopan, elleri kavrulup kesilen küçük kızlar uçuşuyordu gözlerimin önünde hâlâ. Gövdesinin bir kısmı enkazın altında kalan şehid annesinin yüzünü temizleyecek, saçlarını okşayacak parmakları kalmayan, gözünün ibriğini gönlüne çeviren esmer oğlanlar vardı dört bir yanımda. Uykunun böğrü delinmiş, Gazze'den yükselen bir kan ve gözyaşı ır-

mağı, odamı yutmaya başlamıştı.

Ah Allah'ım! Göreceğimiz başka bir zulüm çeşidi kaldı mı şu dünyada? İçimizi kanırtacak denenmemiş bir cürüm türü var mı acaba? Binlerce yiğit adamı vurdular, binlerce anneyi toprağa belediler, binlerce meleğin kolunu kanadını kırdılar bir çırpıda.

Cahit Külebi'nin "Senin dudakların pembe ellerin beyaz" dizesini okumayan var mıdır? Yahut

birçok halk şiirinde geçen "Ak elleri boğum boğum kınalı" dizesini görmeyen, işitmeyen?

Genç kızların, kadınların bayramla, sevgiyle, özlemle, sevinçle bağlantı kurularak betimlendiği şiirlerde, ezgilerde geçen bu eller hep aktır, evet. Gençtir. Dinçtir. Bembeyazdır. Boğum boğumdur. Kınalıdır. Yanmamış, kavrulmamıştır. Incinmemiş, kurumamış, çatlamamıştır. Dertsizlerin, çile çekmemişlerin, nazla büyüyen-

Kırış kırış olmuş eller vardır, bilirsiniz. Yumuk yumukken kana boyanmış eller. Kararmış, kapkara bırakılmış; üzerinde yüzlerce kamçı şaklatılmış gibi içi görünen eller.

lerin gövdesine ilişmiş küçük bir güzellik yumağını andırırlar. Varlıklı ailelerin çocukları olarak hayata merhaba diyenlerin, konaklardaki boy aynalarında kendilerini çalınla seyredenlerin elleridir bunlar daha çok. Kızgın güneş vurmamıştır onlara. Bileklerini, parmaklarını, derilerini ayaz kemirmemiş, kavurmamıştır. Deriyi yakıp kavuran, içeriyi küle çeviren bombalarla sınınamamıştır. Bileziklerle, değerli takılarla, yüzüklerle süslandıkları de olur. Rahatlığa, huzura, sevdaya yol verirler görüldüklerinde.

Deyişlerde, öykülerde, türkülerde az görülen eller vardır bir de. Korkutan eller vardır, korkunç eller. Mübarek eller vardır, muhteşem bir acı anıtı gibi bakışlarımızı inciten, gözlerimizi kaçırdığımız eller. Tel örgülerin ardında çaresizlik ve bitimsiz bir acı içinde ısırılanları bir çırpıda betimleyemezsiniz. Katledilen evladının saçlarına dokunmaya, başını okşamaya bile kıyamayan analarını de. Ya Kudüs'ün, Gazze'nin, Filistin'in elleri?

Kırış kırış olmuş eller vardır, bilirsiniz. Yumuk yumukken kana boyanmış eller. Kararmış, kapkara bırakılmış; üzerinde yüzlerce kamçı şaklatılmış gibi içi görünen eller. Kadim bir yazma eser misali okunaksız olanlar. Bir haritayı, bir atlası andıranlar. Yel ile dövüşen, sel ile boğuşan fakat

gül ile hiç karşılaşmayanlar. Diz dövenler, döste yara açanlar, böğürde kalanlar. Hiç öpülmeyen, sevgiyle bakılmayan, ürettiği emeğe saygı duyulmayan, hakkı verilmeyen eller. Murdar balta-lı Kabillerin küle çevirdiği eller.

Çöp toplayan, fabrikalarda makinelerin arasında ucuz işgücü için mekik dokuyan, sokaklarda mendil satarken soğuktan donup mosmor olan, tarlalarında damla damla sert toprağa akan o elleri merhametin evine kim buyur eder? Nice ananın, kadının, genç kızın şiirlerde bir kafiye bile olamayan o ellerini kim öpüp de başına koyar?

Halep'te, İdlip'te, hele hele Gazze'de evleneceği adam düğün arifesinde vurulunca içinin bütün ışıkları sönen, boynu bükük kalan genç kızın titrek ellerini kim görür? Batan mülteci teknesinde bir taraftan yavrularına sarılan bir taraftan dalgalara direnen gelinin elleri ne kadar durur ekranlarda? Minicik kızını toprağa verirken yanan, tutuşan eller kaç gün kalır aklımızda? Kudüs'te parmakları tek tek kırılıp ufalanan, Cenin'de yakıcı fosfor bombaları altında onlarca gece duaya kalkan, "şehit balları"nın arasında etten kemikten bir çığlık gibi yankılanan ellerin, anlaşma masalarında pişkinlikle birbirine uzanan ellerin yanında bir değeri var mıdır? Rabia

mevyanında kurşunlanan, Mısır zindanlarında dipçikle, copla ezilen, Arakan'da ateşe verilen eller hangimizin yüzünde gezinir sahi, hangimizin sofrasında yemeğe uzanır, hangimizin seccadesinde ışığa belenir? Kandehar'da, Madaya'da parmakları açlık ve yokluktan ipliğe dönen; Han Yunus'ta, Beyt Hanun'da, Cibaliye'de kopup giden parçalarını arayan, Afrika'nın birçok ülkesinde yüzüne, ekmeğine konan sineği kovacak kadar bile gücü kalmayan ellerin çilesini kim bilir?

Bir "elistan" gibi de görülebilir şu koca dünya, şu devasa insanlık. Eller üzerinden hikâyesi yazılabilir varoluşun. Dünyanın dört bir yanında çırpınıp duran o ellere eziyet edenlere, zincir vuranlara, hayınca bakanlara, fosfor bombası salanlara veyl olsun!

Dünyada da ahirette de iki elimiz o ellerin üstünden çirkin ve kirli elini çekmeyen mele ve mütref takımının yakasında olsun! Siyonistlerin ve emperyalistlerin girtlağında olsun! Güvercinlerimizi vuran, eba-billerimizi zehirleyen katillerin kulaklarında ve dillerinde olsun!

Dünyanın gözü önünde işlenen cinayetlere alkış çalanların; kötülüğün, kalleşliğin, namussuzluğun, kıyıcılığın yardakçısı olanların eli kurusun!

Sunucu, yazar Bekir Develi ile boykota dair geniş çerçeveli bir sohbet gerçekleştirdik. Boykotun nasıl olması gerektiğini, nasıl sürdürülebilir kılınacağını, nasıl daha bilinçli bir seviyeye çıkarılacağını konuştuk.

BEKİR DEVELİ

**BOYKOT, BİZİM İÇİN ARTIK
BİR YAŞAM BİÇİMİ OLMALI**

SÖYLEŞİ: ● ABDULKADİR ÜNAL

Boykotu senenin belli zamanlarında veya sadece Müslüman kardeşlerimiz öldürüldüğünde yapmamalı artık bir refleks haline getirmeliyiz.

Kudüs özgür olana kadar bizim gündemimizde boykot olacak ve insanları bu konuda sürekli uyanık tutmaya, duyarlı olmaya davet edeceğiz.

Direkt Starbucks'ta deyim yerindeyse orijinal bir eylem yaptınız. Markalarla doğal olarak iş yapmak durumundasınız. Gerek tanınırlığınız gerekse medya sektöründeki konumunuz dolayısıyla size yöneltilecek bir tepkiden endişe etmediniz mi?

Endişe etmedim açıkçası. Çünkü şöyle bir şey var; bu markalar McDonald's, Coca Cola, Starbucks gibi markalar zaten bizimle reklam anlaşması yapmazlar. Kaldı ki reklam anlaşması yapsalar dahi bir şekilde bu zulme destek olduklarını öğrendiğimiz an o anlaşmayı biz bozardık. Burada bir şekilde maddi kaygı gütmek Müslümanca olmaz. Yani zaman o zaman değil şimdi bunun hiç sırası değil. Orada insanlar öldürülüyor, bebekler katlediliyor, haftalardır yeryüzünde yaşanmamış bir zulüm yaşıyor. Oradaki masum mazlum insanlara tüm bunlar böyle devam ederken ya işte biz sponsorluk noktasında sıkıntı yaşarız, markalarla aramız bozulur gibi bir düşünce tarzı zaten Müslümanca değildir. Bu yüzden böyle bir tereddüdü, kaygıyı yaşamadım.

Söz konusu mekâna girdiniz ve "orada oturanların rahatını bozdunuz" başka bir açıdan. Gazze'de binlerce masum öldürülürken hiçbir şey olmamış gibi davranmaktan, 'rahat' olmaktan bahsedebilir miyiz?

Rahat olmak aslında bir tercih değil, rahat olamayız, olmamalıyız. Bu bir zorunluluk. Eğer kendimizi Müslüman olarak tanımlıyorsak bir dert sahibi olmak zorundayız. Oraya girip hoparlörü yerleştirirken temel amacım orada oturanların rahatını bozmak değildi. Orada oturanlarla tanışmıyoruz fakat Starbucks'ı iyi tanıyoruz. Amacımız Starbucks'ın yani o kurumun rahatını bozmaktı. Türkiye'de 630 tane şubeleri var ve bu ülkeden çekip gitmelerini istiyoruz. Bunu niçin istiyoruz, şundan: hem Müslümanlardan para kazanıp hem kendini Müslüman olarak tanımlayan insanlardan bir gelir elde edip sonra da açıkça biz Müslümanların gözünün içine baka baka her gün yüzlerce, binlerce Müslümanı katleden siyonist yapıya destek verdikleri için. Bu çok büyük cesaret! Nasıl cesaret edebiliyorlar? Buna karşı bir direnç göstermemeyi de anlamlandırmakta zorlanıyorum. Yani gözümüzün içine baka baka siyonist yapıyı desteklediğini, onlara sponsor olduklarını söyleyebiliyor! Onlar bu kadar cesurken biz neden korkak davranalım açıkçası anlayabilmiş değilim. Madem onlar kendi davalarını savunmakta bu kadar cesur davranıyorlar, o zaman kendini Müslüman olarak tanımlayan her birey en az o kadar cesaretli davranabilmeli ve ortaya bir inisiyatif koyabilmelidir.

Ronaldo'ya seslendiğiniz videonuz da ciddi anlamda ses getirdi. Nitekim

Ronaldo daha öncesinde defaatle İsrail'i boykot etti. Bu sefer İsrail terörizmini, daha büyük bir şekilde estirmesine rağmen Ronaldo hiçbir açıklama yapmadı. Ona seslenişinizle neyi hedeflediniz?

Bu benim Ronaldo'ya ikinci seslenişimi aslında hatırlayanlar vardır. Bundan 7-8 sene önce de bir mektupla ben Ronaldo'yu İslam'a davet etmiştim, Müslüman olması için çağrıda bulunmuştum. Twitter'dan bir mektup yayınlayıp onu etiketlemiştim. Arkadaşlardan da destek istemiştim. Binlerce insan onun o mektubu görmesini sağladı. O zaman da bir geri dönüş alamamıştım ama ben geri dönüş olup olmamasını önemsemiyorum. Efendimiz (s.a.v.) de insanları İslam'a mektupla davet etti. Bu zamanın mektubu da en kolay ulaşma şekli de Twitter'dı. Bir yanım seviyor Ronaldo'yu ve onun bir şekilde bir ihtida hikâyesiyle buluşacağına dair hüsn-ü zannım var. Bu yüzden de gayret ediyorum. Bu son dönemde ise daha açık destek istedim. Sadece Gazze ve Filistin'deki mazlumların sesi olmasını istedim. Bunun iki sebebi var; bir o zaten bu zamana kadar hep net duruş gösteriyordu. Sizler de bilirsiniz Coca Cola'nın şişesini kaldırıp kenara koyması, kazandığı ödül ayakkabısını Filistinli çocuklara armağan etmesi gibi çok klas hareketleri vardı. Bu sefer de ondan bir ses bekledim ve o niyetle o mektubu yazdım. İkincisi şu anda Instagram'da dünyada en fazla takipçisi olan kişi. Ondandaki gelebilecek en ufak bir tepki çok global bir tepki haline dönüşebilirdi. Bunu denemek istedim. Aslında birazcık da sonuç odaklı değil, süreç odaklı bakıyorum hadiseye. Hani bir zulme engel olamıyorsanız o zaman onu duyurun deniyor ya ben de duyurulması adına elimden geleni yapma motivasyonu ile ona seslendim.

Daha önce de birçok defa İsrail ürünleri boykot edildi fakat bu boykot girişimleri süregelen olmadı ne yazık ki. Bu sefer tabiri caizse kolektif bir harekete dönüştü. Bu sefer gerçekten söz konusu 'boykotla direniş' sonuna kadar nasıl sürdürülebilir?

Çok güzel bir soru, bu aynı sıkıntıdan ben de müşteriyim. Bu Coca Cola'yı, McDonalds'ı, Burger King'i kaçınıcı boykotumuz inanılmaz hatırlamakta zorlanıyorum. Bu küresel sionist firmalarını Türkiye'de kaçınıcı boykot edişimiz hatırlamıyorum ama her defasında bir şey oluyor mu oluyor? Süreç soğutuluyor ve unutuluyor. Yine her şey eskisine dönüyor. Bu sefer böyle olmayacak. Çünkü hiçbir zaman İsrail terörizmine desteklerini bu kadar küstahça ve alçakça açıktan ilan et-

Bilinçli boykot için bir; her türlü alternatifi düşünmek, iki; sadece yiyeceği içeceği değil aynı zamanda insan boykotunu da dikkate almak gerekir.

memişlerdi. Bir diğer husus da hiçbir zaman dünya devletleri de göz göre göre bir zulüm olduğunu, bir soykırım yaşandığını bu kadar açıktan görmezden gelip sessiz kalmamışlardı. Bu seferki birazcık daha farklı diye düşünüyorum. Bizler birkaç gönüllü kardeşimle Filistin İnsiyatifi hareketini kurduk. Aslında bu hareketin kuruluş amaçlarından bir tanesi de insanları bu soykırımı alıştırmamak. Şu an Gazze'de olan bitenden bîhaber birileri yoktur, herkes duydu, herkes biliyor. O zaman bizim üzerimize düşen bu sürece sıcak tutmak ve insanların bu sürece alışmamasını sağlamak. Tabi bu sürecin en önemli parçası da boykot. Bu sefer bunu da sıcak tutmaya devam edeceğiz. Yani Kudüs özgür olana kadar bizim gündemimizde boykot olacak ve insanları bu konuda sürekli uyanık tutmaya, duyarlı olmaya davet edeceğiz inşallah. Bu sefer bundan netice alabiliriz.

Starbucks gibi Burger King, McDonald's vb. mekânlar gençlerin tercih ettiği yerler. Bunlar açıkça İsrail'i desteklediler. Buna rağmen gençlerin buraları tercih etmelerinin önüne nasıl geçilebilir?

Gençlerin buraları tercih etmesinin önüne en güzel şekliyle alternatif sunarak geçilebilir. Tabi burada mutlaka devletin de katkıda bulunması gerekir diye düşünüyorum. Kesinlikle burada yerli müteşebbislerimizin, bu yerli ve milli arabayı yapmakta gösterdikleri bu duyarlılık, bu irade, bu kararlı duruşu, kesinlikle bir kahve zinciri oluşturmakta, bir hamburger zinciri oluşturmakta ya da ne bileyim farklı küresel firmalar nereden esir aldıysa bu milleti o alanlarda kesinlikle alternatifler ortaya koyabilmeliyiz. Eğer bugün Starbucks'tan daha iyi kahveyi daha ucuza satarsanız, gençlerin hepsini orada bulacaksınız. Tabi şöyle bir detay da var, onu da atlamamak gerekir; burada Starbucks'ta kahve içen insanlar sadece kahvesi lezzetli olduğu için değil, orada bir kimliğin parçası olduklarını hissediyorlar. Starbucks burada aslında bir statü de teklif ediyor müşterisine. Bu tabi çok uzun yıllar büyük emeklerle ciddi reklam ve kurumsal kimlik çalışmalarıyla oluşturulan bir şey. Ama hiçbir şey için geç değil. Burada alternatif sun-

madiğiniz hiçbir boykot kalıcı olmayacaktır bu yüzden. Boykot zamanını alternatifleri üretmek değerlendirmemiz gerekiyor. Ha, şu an bunu yapıyor muyuz? Açıkçası bana ulaşan herhangi bir bilgi yok ama keşke yapılabilsen! Doğru alternatifler sunulduğunda boykotun kalıcı olacağına inanıyorum.

Boykot meselesinin bir başka yönüne değinecek olursak boykot nasıl bilinçli bir şekilde yapılır? Yani sadece ürünler alınmayınca mı boykot etmenin hakkı verilmiş olur?

Alternatif üretmeliyiz mutlaka. Anneler şöyle şeyler yapabilir; asitli içecek isteyen çocuklarına çok güzel Osmanlı şerbetleri, limonatalar ve meyve suları yapabilir. Yüzlerce çok iyi tarif var. İnternette birazcık zaman ayırıp birazcık kafa yorup, çocuklarının damak zevkine uygun alternatifler sunabilirler. Bilinçli boykottan anladığımız sadece yiyeceği, içeceği boykot etmek değil ki insan boykotuna da dikkat etmek gerekir. Takip ettiğiniz, hayran olduğunuz, fanı olduğunuz, ne bileyim, internette takipçisi olduğunuz ünlüleri de bence gözden geçirin. Bugün eğer sizin derdinizle dertlenemediklerine şahit oluyorsanız, bugün Filistin ile alakalı orada yaşanan zulümle alakalı tek bir paylaşımları, bir sözleri, bir beyanlatları yoksa bence onları da boykot etmenin zamanı geldi hatta geçiyor bile. Eğer derdimizle sevincimizle ortak değilsek neden birbirimize hayranlık duyalım ki? Dolayısıyla bilinçli boykot için bir; her türlü alternatifi düşünmek, iki; sadece yiyeceği içeceği değil aynı zamanda insan boykotunu da dikkate almak gerekir.

Bu süreçte daha net bir şekilde anladık ki boykot işe yaradı ve Siyonizm terörü kan kaybetmeye başladı. Yüz yılı aşkındır devam edildiği bilinen Siyonizm zulmüne karşı boykotun yanı sıra başka neler yapabiliriz?

Bence siyonist boykotla alakalı yaptığımız en büyük hata gündemde tutmamak. Yani insanlarımızda bu duyarlılığın olduğunu gördük değil mi? Harekete geçirildiğinde yeterince gündeme getirildiğinde herkes elinden gelenin en iyisini yapıyor değil mi? Demek ki yeterince gündemde tutamıyoruz. Yani bugün Filistin'in, Gazzeli kardeşlerimizin gündeme geliş hikâyelerine bakın. Genelde hep Ramazan ayında gündemimize gelir. Neden? Çünkü İsrail Ramazan ayında saldırır. Dolayısıyla bu ne anlama geliyor? Demek ki Filistin'in, Gazzelilerin, Akşa'nın ne zaman gündemimize geleceğini siyonist yapı karar veriyor. Artık bunu öğrenmeliyiz. İsraililer, siyonistler oradaki masumları öldürmese de Mescid-i Akşa bizim gündemimizde olabilir.

melî. Filistin İnisiyatifi hareketinin kuruluş sebeplerinden biri de buydu zaten. Az önce de ifade ettim, gündemde tutmak, insanları alıştırmamak, sürekli ve mütemadiyen... Akşa özgür olana kadar. Bunu gündemde tutmak siyonist yapıya verilebilecek en büyük zarar bence. Şöyle diyeceğiz son anımıza kadar: *"Sizler katilsiniz, sizler masum insanlar öldürüyorsunuz, yerleşimci değil işgalcisiniz, sizi tanımıyoruz ve sizinle mücadeleye kazanımızın son damlasına kadar devam edeceğiz!"* Bunu gündemde tutmak zorundayız.

Ortak değerler haricinde sormak istiyorum; 'insanî' bir tavır olarak boykotu ele almamız gerekirse vicdan sahibi bir kimsenin tavrı nasıl olmalıdır?

Bir insanın yasaklı ürünleri boykot edebilmesi için sadece vicdanlı olması gerekmiyor. Vicdansız bile olsa biraz akıllı olsa yine boykota katılacaktır. Boykot ettiğimiz ürünleri gelin gözden geçirelim. Fast fooddan bahsediyoruz, kızarmış patateslerden içeriğini tam olarak bilemediğimiz içeceklerden, etlerden, hamburgerlerden vs. Bu boykota çağırdığımız ürünlerin zaten çoğu ya fastfood ya paketlenmiş gıda yani vicdansız olmasanız ama biraz akıllı olsanız kendi sağlığını düşünürsünüz. Zaten bu ürünlerin nasıl üretildiğini bilerseniz yaklaşmazsınız. "Ben vicdan sahibiyim bu yüzden kola içmiyorum" diyen adamı ciddiye almayız. Çünkü kolayı zaten içmemelisin. Aynı şey sigara için de geçerli. Akıllı ve vicdanı üst üste koyduğumuzda bunun sadece bireysel sağlığınız için değil, bunun Müslüman kardeşlerinizin istikbalini de etkileyen bir eylem olduğunu, bunun oyunu değiştirecek bir şey olduğunu, bunu küresel sermayeye darbe vurmanın bir Müslümanın şu zamanki temel görevlerinden biri olduğunu algılırsanız. O zaman zaten hiç kimsenin sizi herhangi bir boykota, herhangi bir eyleme çağırmasına gerek kalmaz ki. Eğri ile doğruyu, beyaz ile siyahı kendiliğinden tefrik edebilmelidir bir Müslüman. Dolayısıyla bir çağrıyla ya da düşünerek değil, biz artık boykotu bir refleks haline getirmeliyiz. Senenin belli zamanlarında değil, sadece Müslüman kardeşlerimiz öldürüldüğünde değil, illa yeryüzünün herhangi bir coğrafyasında Müslümanlar zarar gördüğünde değil, refleks olarak herhangi bir ürün alacağımız zaman yerlisi, millisi ve kalitelisi var mı buna bakacağız. Tamam 100 TL değil 120 TL olsun gerekiyorsa ama Mehmet abi kazansın, Ahmet amca kazansın ne de olsa benimle derdi, bayrağı, dini, kaygısı, ortak insanlar yücelsin. Bence bilinçli şekilde sağlıksız ürünlerden uzak durursanız zaten çoğunlukla boykot etmiş oluyorsunuz. Yerli ve milli hassasiyetinin insanlarda dönemsel değil refleks haline gelmesini sağlamak durumundayız.

BATININ ÇİFTE STANDARDI İNSANLIĞI ÖLDÜRÜYOR!

Batının kavgalı olduğu unsurlar söz konusu olmadıkça ne insan hayatının ne de itibarlarının bir önemi olmadığını yeniden gösterdiler.

Dünyayı önce doğu ve batı olarak, sonra da kuzey ve güney olarak ayırarak tanımladılar. Doğu bloğu yıkıldı batının zaferi ilan edildi. Sonra ideolojiler maddi ölçeklerle yer değiştirerek müreffeh kuzey ve gelişmemiş güney halklarını meydana getirdi. Bugün dünyaya kim hükmediyor diye sorsak cevap belli gibi duruyor: Batı. Fakat Kuzeyli ve Batılılar desek daha doğru bir tanıma yaklaşmış oluruz. Bu yönüyle Soğuk Savaş sonrası küresel düzen iki kutuplu dünyadan çok kutuplu dünyaya geçtiği halde neden hâlâ batının hükümrânlığı akıllara geliyor sorusunun cevabına yaklaşabiliriz.

Soğuk Savaş bitti, evet. Fakat şimdi de döngüsel şiddet çağını yaşıyoruz. İnsanlığın dörtte biri bugün, çatışmalardan etkilenen yerlerde yaşıyor. Artık savaşlar soğuk savaş döneminden daha uzun sürüyor. Şu an ortalama 8 ila 11 yıl süren 55 canlı çatışma var. Hayal edin, tam 55 farklı noktada, yıllardır süren çatışmalar. Ve bu çatışmalar biliyoruz ki modern çağın ürettiği ve müsebbiplerinin içinden çoktan sıyrılıp çıktığı, hatta doğrudan hiç var olmadığı, çatışmalar. Bunların bir kısmı sömürgelerinden çekilirken Batının arkalarında bıraktığı enkazdan doğan, bir kısmı da sermaye ve iktidar mücadelesindeki 5 büyüğün kendine mevzi olarak seçip yerleştiği çatışmalardan oluşuyor.

Dünyanın her yerine yayılmış bu kanlı kavgada kazananlar elbette halklar olmuyor. Batı, kendisine bağımlı olmasını istediği toplumlar yarattı bu süreçte. Kendi değerlerine hizmet eden bir sistem için bir de küresel mutabakatlar zinciri inşa edildi. Bir kısmı insanlık adına iyi hizmetler sunsa da hastalıklı yanları olan bir dizi sürece geçildi.

Barışı sağlamak üzerine tasarlandığı iddia edilen küresel yapılar kısmen başarılı olabildi. En başta verdiğim veri bu konuda fikir sahibi olmaya yetecektir. Doğrudan batılı güçlerin eliyle çıkarılan savaşlar dönemi bitti gibi görünse de mimarı oldukları savaşlar dönemi hâlen sürüyor. Bir kesim cebini doldururken, bir kesim de kendi itibarını pazarlayarak politik alan kazanıyor.

Küre analizine ve devam eden savaşların dinamiklerine girmek daha uzun bir yazının konusu. Şimdi değinmek istediğim konu batının ikiyüzlülüğü ve çifte standartları olacak.

Batının sergilediği çifte standardın dünyayı nasıl kendisinden kopardığına şahit oluyoruz şu günlerde. Umarım öyle olur ve öyle kalır. Bu en büyük temenni. Fakat sosyoloji, toplumsal dönüşüm daha yavaş ilerleyen bir süreç. Hemen sonuçlarını görür müyüz bilinmez ama artçıları göreceğimizi umuyorum. En azından artçıları inşa edebiliriz.

İkinci ayını dolduran ve 20 binden fazla Filistinlinin öldürüldüğü Gazze savaşında Filistinlilere yönelik sürdürülen katliama karşı dünyada nasıl refleksler geliştirildiğine acıyla ve üzüntüyle şahit olduk. Katliama karşı ateşkes çağrısı dahi yetersizdi. Bugün ise elimizde yalnızca insani ateşkes var. Çatışmanın durdurulması için olmadığı kesin olan bir insani ateşkes... Öyle ki asimetric bir savaş yaşanıyor ancak tartışılan konular işgalin, vahşetin ve Siyonizm'in kötülüğü değil; Hamas'ın ne kadar belalı bir yapılanma olduğu ve 7 Ekim'de ne kadar da yanlış bir saldırı gerçekleştirdiği.

Bu noktada uluslararası toplumun sorumluluğunu yeniden tartışalım öyleyse. Birleşmiş Milletler (BM) Genel Sekreteri Guterres'in BM Güvenlik Konseyi'nde yaptığı bir konuşmasında "Birleşmiş Milletler savaşları önlemek için kuruldu. Barışı sağlamak için tutumumuzu gözden geçirmeli, strateji, yapı ve operasyonlarımızda değişikliğe gitmeliyiz." diyerek BM'nin görevinin 'savaşları engellemek' olduğunu hatırlatması önemli bir soruna işaret ediyor. Dünya adil bir liderlik makamından mahrum, liderliğe soyunanlar ise elleri kanlı birer vahşi. Güvenin ve selametinin olmadığı, ülkelerin temsil edildiği ancak hakkının teslim edilmediği bir mekanizmanın içerisinde hapsolan ve canlarıyla, mallarıyla bedel ödeyen halklar oluyor.

Yine aynı kurumun çatısı altında yer alan İnsan Hakları Konseyi'nde yaşanan bir olay taraflı tutu-

mun gözdağı vererek nasıl da küreselleştirilmeye çalışıldığını delillendirdi. ABD, 2018 yılında BM İnsan Hakları Konseyi üyeliğinden İsrail'e karşı önyargıları gerekçe göstererek çekilmişti. ABD'nin BM Daimi Temsilcisi Nikki Haley "İsrail'e karşı orantısız odaklanma ve bitmeyen düşmanlık konseyin insan haklarıyla değil, siyasi önyargılarla hareket ettiğinin en açık kanıtıdır." diyerek konseyden ayrılırken; aslında Siyonist düşünce yapısının kendilerini inşa ettiğini itiraf ediyor, insan hak ihlalleri şeceresi epey kabarık işgalci İsrail'i bizzat kendisinin politik önyargılarla desteklediğini tüm dünyaya gösteriyor.

Dünyanın her yerinde insanlar İsrail işgaline ve katliamına karşı çıkmışken, devletlerin çoğunun işgalci İsrail'i desteklemesi toplumlarından kopuk yönetimlere işaret ederken, Filistin'i destekleyenlerin ise yalnızca açıklama yapmakla yetinmesi küresel dinamikleri sorgulatmaya yetti. Üstelik işgalci zihniyete Filistin topraklarında karşı çıkamayan batılı güçler, Ukrayna'da tereddütsüz tavır sergilemişlerdi.

Rusya-Ukrayna savaşı patlak verir vermez Avrupa büyük bir ambargo ile Rusya'yı dize getirmeyi amaç edinmişti. Filistin'deki işgal 76 yıldır devam ediyor ancak "Sonuna kadar İsrail'in yanındayız" diyenlerin ifadeleri kendilerini tam olarak nerede konumlandıklarını iyi gösteriyor.

Batının kavgalı olduğu unsurlar söz konusu olmadıkça ne insan hayatının ne de itibarlarının bir önemi olmadığını yeniden gösterdiler. En temelde, en azından insani bir duruş sergilemesi gerekenlerin bırakın Filistinlilerin insanlık onurunu düşünmeye çabalararak katliama dur çağrısı yapmasını, İsrail'e ihtiyaç duydukları tüm yardımı göndermek için yarıştılar.

Bu çatışma önlenemez miydi? Elbette önlenebilirdi. Batının kendi çıkarlarıyla çatışan noktası burada başlıyor. Varoluşsal bir göz ardı etmenin ceremesini çekiyor aslında güneyli ve doğulu insanlık. Bu çatışmanın önlenmesi için ilk mücadele edilmesi gereken faktörler İsrail'in işgali, adaletsizliği, ayrımcılığı, baskısı, yarattığı aşırı eşitsiz toplum, ihlallere karşı hesap verebilir olmayan İsrail... diye uzayan bir listede Batının İsrail'in hatalı parça olduğunu kabul edemeyişi.

Gazze yaşanmaz bir yer haline getirilmeye çalışırken susanlar; Avrupa'da Kur'an-ı Kerim yakılırken, ayaklar altında kutsal kitabımız çiğnenirken ifade özgürlüğü olduğunu iddia edenlerdi.

Gerekirse Gazze'ye nükleer bomba atmayı gündemlerine alabilen İsrail zihniyetine karşı, Almanya, Avusturya, ABD ve diğerleri koşulsuz şartsız İsrail destekçisi olacağını ifade ederken Holokost pişmanlığı ve Evanjelizm argümanlarının arkasına saklananlarla; Ukrayna-Rusya savaşında kendi ulusal güvenlik stratejilerini büyük ölçüde değiştirerek askeri kapasitesini güçlendirir-

me kararı alarak, Ruslara yaptırım uygulanması için hevesli adımlar atanlar aynı ülkeler. Siyonist ideoloji tarafından ele geçirilmiş düzenleninde utanmadan dünyaya ahlak dersi veriyorlar.

BM tarafından Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde Pile-Yiğitler yolundaki çalışmalara şiddetli müdahalede bulunulurken, Gazze'de ateşkes çağrısına ret oyu verildiğini; yine aynı BM'nin Güney Kıbrıs Rum Yönetimi'nin ara bölgede gerçekleştirdiği hak ihlallerine ses çıkarmadığını dolayısıyla nasal taraflı bir noktada yer aldığını da görüyoruz.

Taraflı duruşlarını Irak'ta, Afganistan'da, Uygur'da, Keşmir'de ve daha niceğinde nasıl da sergilediklerini unutmamak gerekiyor. Bu durumda insan onurunu kendi çıkarları etrafında korumayı ilke edinmiş batılı güçlerin yüz binlerce Filistinlinin katili İsrail'in Filistinlileri hayvandan aşağı gördüğünü ikrar etmelerini beklemek saflik olacaktır.

Cürümlerin listesini uzatacağımız o kadar acı yaşandı ki, daha fazla örnek sanırım sözün değerini düşürecek.

Günün sonunda elimizde durdurulabileceğimiz halde devam eden kanlı çatışmalar ve işgali destekleyen ülke yönetimleri var. Bu desteğin en büyük ateşleyicisi de bozuk ve münafık temellerle inşa edilmiş dünya görüşleridir. Başta İslam dünyasında olmak üzere mazlum konumuna düşürülmüş nice topluluğa karşı zalime nasıl caydırıcılık inşa edeceğimize odaklanmamız gerekiyor.

Çok kez yolda kaldık, çok hırpalandık, gücümüzü kismaya çalıştık. Fakat Aliya'nın şu sözünü ne çok yakıştırdım buraya: "Bizi toprağa gömdüler ama tohum olduğumuzu bilmiyorlardı". İslam'ın yaşadığında ve yaşatıldığında merhameti de adaleti de inşa edeceğine olan inancı güçlendirdi Hamas.

Ayrıca çözümü tetikleyecek ve katliama dur diyebilecek olanların da yine uluslararası kuruluşlar olmadığına şahit olduk, tıpkı Bosna'da olduğu gibi. Artık kurumlar insanların seslerini yansıtmıyor, acıları dindirmiyor. Bunun elbette sonuçları olacaktır. Yıllardır BM'nin 5'ten büyük olduğunu dile getirenlerin sesinin daha da güçleneceğini düşündürüyor gidışat.

Batının, itibarını korumak istiyorsa Siyonizm kuklası olmaktan kurtularak, insanlığın sesine kulak vermesi gerektiği şartını her alanda yaygınlaştırmak vazifemizdir. Batının değerleriyle adalet nakis kalacaktır. Zira değerleri menfaat karşısında erimektedir.

Ata binmek bir ayıp, inmek iki ayıp demiş atalarımız. Hak ve adalet mücadelesinde hesabını çıkarlarına değil Hakk'a vereceğine iman etmiş olanların mücadelesinden vazgeçmesi helal değildir. İnsanlığa bir söz sunmalıyız, tam da ellerinde olanları sorgulatma fırsatı yakalamışken.

ÖZGÜR FİLİSTİN
D
OS
YA

BİR FİLİSTİN GENE VAR

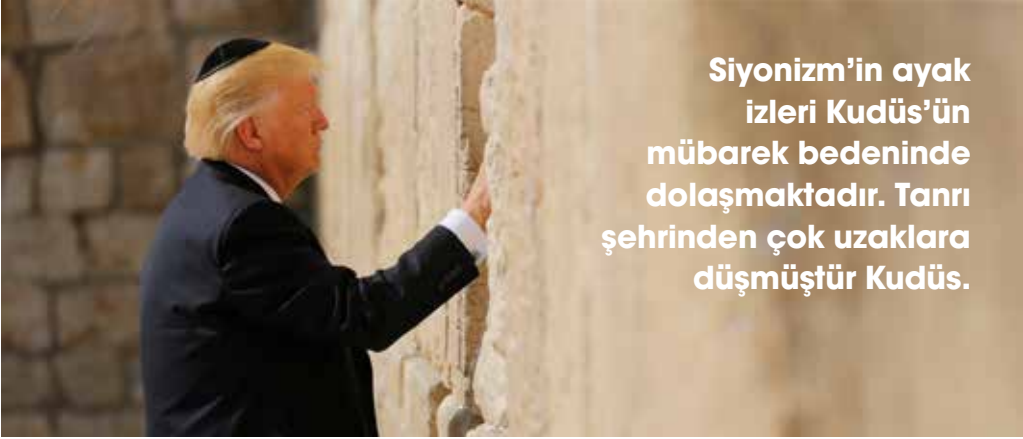
Batı medeniyetinin gerçek yüzünün bu kadar karanlık ve de korkunç olduğuna yeryüzü sakinleri ilk kez bu denli canlı biçimde şahit oluyorlardı.

Filistin ile yüzyıllara dayanan bir kardeşlik bağımız var. 1517'de Kanuni Sultan Süleyman döneminde Osmanlı egemenliğine girdiği tarihten 1917'de İngilizler tarafından işgal edilmesine kadar Filistin bu güçlü bağ devam etti. 1917 yılı sonunda Osmanlı Filistin'den çekilirken, Kudüs İngiliz mandası oldu. Kudüs'ün ardından Osmanlı Nablus, Hayfa ve Akka şehirlerini de kaybetti. 1918'de dünyanın en eski yerleşim yeri olarak bilinen ve hahamlar tarafından lanetli addedilen Eriha da Osmanlı'nın hakimiyetinden çıktı. Filistin topraklarının Osmanlı'nın elinden çıkması ile yerli nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan Müslüman ve Hıristiyan Arapların topraklarına Avrupa ve Rusya'dan gelen Yahudiler yerleştirildi. Bölge 1920 tarihine kadar İngiliz askeri yönetiminde kaldı. Araplar ile Yahudiler arasındaki ekonomik ve demografik denge bu süreç içerisinde bozulmuştur.

İngiltere 1947 yılında Birleşmiş Milletler'e "Filistin Paylaşım Planı" nı sunarak Kudüs'e milletlerarası bir statü verilmesi teklifinde bulunmak zorunda kaldı. 1948 Arap-İsrail Savaşı ile İsrail Kudüs'ün batısını işgal etmiş Doğu Kudüs'ün hakimiyeti ise eskisi

gibi Ürdün'de kalmıştır. Batı ve Doğu olmak üzere ikiye ayrılan Kudüs'ün Batı kısmı 1950 yılında yine İsrail'in kural tanımazlığı neticesi işgal edilmiş ve İsrail bu bölgeyi başkent ilan etmiştir. İsrail bununla da kalmamış 1967 yılında Arap-İsrail Savaşıyla Kudüs'ün tamamını işgal ederek Müslümanların ilk kiblesi Mescidi Aksa'nın bulunduğu, Hıristiyanlarca da kutsal kabul edilen bu şehri Yahudileştirme çalışmalarına hız vermiştir.

Amerika Başkanı Trump'ın 6 Aralık 2017 tarihinde verdiği talimatla Kudüs İsrail'in başkenti kabul edilmiş ve Amerika hamiliğinde bu eşkıyalığını 7 Ekim Hamas saldırısını bahane ederek vahşet derecesine çıkarmaktan hiç çekinmemiştir. İsrail'in Gazze Şeridi'ne yaptığı saldırılar sonucu neredeyse 2 milyona yakın Filistinli evlerinden barklarından, topraklarından edilmiş çoğunluğu çocuk ve kadın olmak üzere 15 bin kadın İsrail tarafından ağır silahlarla şehit edilmiştir. 5 bine yakın enkaz altında insanın olduğu söylenmektedir ve binlerce insan bu soykırımında yaralanıp sakat kalmıştır. İsrail-Amerika-İngiltere ve aynı emperyalist hedefte neredeyse bütün Avrupa masum sivillerin

Siyonizm'in ayak izleri Kudüs'ün mübarek bedeninde dolaşmaktadır. Tanrı şehriden çok uzaklara düşmüştür Kudüs.

ve çocukların ölümünü sadece seyretmekle yetinmiş, dilleri kınamaya bile gitmemiştir.

Batı medeniyetinin gerçek yüzünün bu kadar karanlık ve de korkunç olduğuna yeryüzü sakinleri ilk kez bu denli canlı biçimde şahit oluyorlardı. I. ve II. Dünya savaşlarını ders kitaplarından okuyan genç kuşaklar için ise batının hümanizmi, insan hakları, eşitlik ve adalet ilkeleri iflas etmiştir. Küfrün tek millet olduğu hakikatinden haberdardık elbette. Fakat halkı Müslüman olan ülkelerin birçoğunun dilsiz şeytana dönüşüp Filistinli Müslümanların maruz kaldığı soykırımı görmezden gelmeleri içler acısı olduğu kadar utanç vericiydi. Sadece fertler için değil bütün devletler ve milletler için Filistin bir turnusol kâğıdı ve bir hassas terazidir. Korkularımızın, endişelerimizin, kârlarımızın zararlarımızın, boykotlarımızın, gündemlerimizin ve ödeyeceğimiz bedellerin bir tarafında Filistin meselesine yaklaşım biçimimiz yer almaktadır. Cahit Zarifoğlu şu iki kısa dize ile özetlemişti: "Filistin bir sınav kâğıdı/ Her mümin kulunun önünde"

Şu günlerde bu çerçevede sorulara ayarlı bakıyor herkes birbirine: "Bugün Filistin için ne yaptın?", "Filistin sınavından kaç aldın?".

Kudüs herhangi bir yer değildir. Miracın sembolü dirilişin simgesidir. Sezai Karakoç'un şu dizeleri Kudüs'ün çevresine çekilmiş görünmeyen çitler gibidir:

"Ve Kudüs şehri. Gökte yapılip yere indirilen şehir. /Tanrı şehri ve bütün insanlığın şehri."

Her Müslüman Kudüs şehrinin manevi mukavemetinin farkındadır, fakat "Değmesin mabedimin göğsüne namahrem eli"

esprisine yakışır şekilde ona gelecek her türlü saldırıya karşı göğsünü siper eder.

Siyonizm'in ayak izleri Kudüs'ün mübarek bedeninde dolaşmaktadır. Tanrı şehriden çok uzaklara düşmüştür Kudüs:

"Ve Kudüs şehri. Artık yer şehri, toprak şehri. /Bakır yaprakların, çelik gövdelerin, acımasız yüreklerin. /Demir köklerin, tunçtan ve uranyumdan dalların. /Kurşundan çiçeklerin şehri."

Belki bir gün tarihin çenesini kapatıp diline kilit vurabilirsiniz, ama edebiyatın dili, şairlerin haykırışı olup biteni tutanaklara derin hatlarla geçmektedir. Ne de olsa şairler yaşadıkları çağın en güçlü tanıklarındırlar. Bir coğrafyada şair söz nöbetini bir başka coğrafyadaki şaire bırakır ve asla söz askıda kalmaz, yere düşmez:

"Ve ant içerim ki
Bir mendil işleyeceğim yarına kadar
Gözlerine sunduğum şiirlerle süslü
Ve bir tümceyle, baldan ve öpücüklerden tatlı:
Bir Filistin vardı,
Bir Filistin gene var!"

(Filistinli Sevgili-Mahmut Derviş)

Yeryüzündeki soylu direnişin ve dünya ile ahiret arasında iç içeliğin en görkemli tablosudur Filistin. Yiğitliğin, şecaatin, kahramanlığın dile gelen, gönle işleyen tarafıdır. Sadece fiziki bir toprak parçası değil Filistin bütün mazlum coğrafyaların özülkesidir. Bir Filistin hep var, ama bir Filistin gene var. Bu ruh bitmedikçe Filistin bitmez! İşgalciler, haydutlar, hırsızlar, emperyalistler bir gün gider, fakat Filistin gitmez!

İKİNCİ KAT SİNEMASI

FİLİSTİN FİLMLERİ

3000 NIGHTS/3000 GECE

Yönetmen: Mai Masri
Oyuncular: Maisa Abd Elhadi, Nadira Omran, Rakeen Saad
Layal, haksız yere suçlanarak İsrail hapisanesinde hapsedilen, burada bir erkek bebek doğuran yeni evli Filistinli bir öğretmendir. Çocuğunu koruma mücadelesi ve çevresindeki mahkûmlarla olan ilişkisi sayesinde, kendisi için ayağa kalkacak ve oğlu için savaşacak gücü bulur.

200 METRES/200 METRE

Yönetmen: Ameen Nayfeh
Oyuncular: Ali Suliman, Lana Zreik, Samia Bakri, Tawfeeq Nayfeh
Duvarlar örüldüğünde ve sağduyu yetersiz kaldığında iki yüz metre hızla iki yüz kilometreye ulaşılabilir. Toplumsal ve ailesel bir dramın arka planında geçen bir yol filmi olan 200 Metre, İsrail'in Batı Şeria'da kurduğu bariyerle ayrılan Filistinli bir ailenin ve bir babanın, küçük oğluna ulaşmak için çıktığı yolculuğun öyküsünü konu alıyor.

OVERSIZED COAT/BÜYÜK GELEN PALTO

Yönetmen: Nawras Abu Saleh
Oyuncular: Sami Metwasi, Ashraf Telfah, Ahmad Omari
Antik Filistin kültürüne göre; bir kişi rüyasında kendisine büyük gelen bir palto veya bir elbise giydiğini görürse bu rüya, o kişinin büyük bir sorumluluğun altına gireceği şeklinde yorumlanır. Film, 1987-2011 yıllarında Filistin'de yaşanan iki intifada ve Oslo Anlaşması süreçlerine şahit olan Filistinli bir kahramanın, çocukluğundan gençliğine dek yaşadıklarını ve içinde bulunduğu duruma verdiği refleksleri konu alıyor.

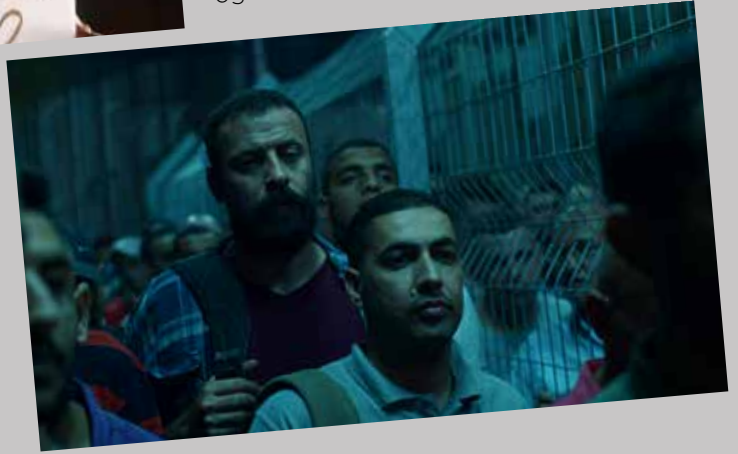
THE TOWER/KULE

Yönetmen: Mats Grorud
Oyuncular: Aïssa Maïga, Darina Al Joundi, Saïd Amadis
11 yaşındaki Filistinli Vardi, doğduğundan beri evlerin yıllar boyunca üst üste kurulduğu küçük bir mülteci kampında ailesiyle birlikte yaşamaktadır. Çok sevdiği büyükbabası Sidi, 1948'de Nekbe'de evinden çıkarılan, çok sevdi-

ği bahçesini ve bitkilerini bırakmak zorunda kalmış bir Filistinlidir. Umudunu yitirdiği bir gün büyükbabası Vardi'ye terk etmek zorunda kaldığı eski evinin anahtarını verir. Dedesinin hikâyesiyle büyüyen Vardi, kamp çevresinde kayıp umutlarını ararken yaşadıklarını nesilden nesile aktaracaktır.

MUNA/MUNA

Yönetmen: Serdar Gözeleki
Oyuncular: Leyla Göksun, Turgay Aydın, Kaan Çakır
Henüz 6 yaşındaki Gazzeli Muna ve ailesinin yaşadığı ev İsrail askerlerinin baskınına uğrar. Gece baskını sırasında mutfak dolabına saklanarak askerlerden kurtulan Muna, sabah olduğunda evde yapayalnız olduğunu fark eder. Sokaklarda dolaşarak ailesini aramaya başlayan Muna'yı Yeryüzü Doktorları ekibindeki gönüllü doktorlarından biri olan Ela bulur. Ela bu küçük kıza yardım edip ailesini bulmaya kararlıdır. Ela ile doktor arkadaşları Ali ve Süleyman, hem küçük kızın ailesini ararlar hem de yıkımdaki bir ülkenin dramına şahitlik ederler.

KANON

Hz. Ali'den Hz. Hasan'a Mektup

Her isteyen, istediğini elde edemez; her gurbete giden geri dönüp gelmez. Aziği yitirmek bozguna düşmektir; âhireti berbat etmektir. Her işin bir sonu vardır; nasıl takdir edildiyse sana gelir, ulaşır. Ticarete girişen tehlikeye atılmıştır. Nice az vardır ki çoktan daha bereketlidir, daha verimlidir. Aşağılık yardımcıda, kendisinde nifak olan dostta hayır yoktur. Bineği sana râm olsa da zamana bel verme, sırtını dayama; payını al ondan, sakın inada düşmekten, düşmanlığa girişmekten. Kardeşin seninle dolaşmamaya başladı, yakınlığı kesti, lütufta, dostlukta nekes davrandı, senden uzaklaştı, sana karşı yumuşakken sertleşti mi; onun kuluymuşsun gibi suç işlediğin zaman bile senden özür dilemediği, sana karşı velinimetliğe kalkıştığı zaman, kardeşinden sakın. Bu dediklerimi, yerinden başka bir yerde yapmaktan, yahut ehil olmayanlara karşı bu çeşit muamele etmekten de çekin.

Dostuna düşman olanı dost sayma, düşman bil. Kardeşine ister iyi ve güzel görünsün, ister çirkin gelsin, hoşlanmasın, öğüt ver. Öfkeni yen; sonucu bakımından bundan daha tatlı, bundan daha lezzetli bir içim görmedim ben. Sana sert davranana karşı yumuşak ol, belki o da yumuşar. Düşmanına üstünlükle muamele et, başıyla onu; bu, hem ona dost oluşun, hem bağışlayışın bakımından iki zaferin de en tatlısıdır. Senden ayrılan kardeşini sen dolaş; gün olur, eyyam olur, belki döner, gene sana gelir. Senin hakkında iyi zan besleyenin zannını gerçekleştir. Seninle arasındaki dostluğa güvenerek kardeşinin hakkını yitirme; hakkını yitirdiğin kişi, kardeşin değildir senin. Ehline karşı kötü kişi olma; sana rağbet etmeyene rağbet etme. Sen kardeşine iyilik ettikçe o senden ayrılmaz; sen ona ihsanda bulduklarına o sana kötülük edemez. Sana zulmedenin zulmü, gözünde büyümese. O kendi zararına, senin faydana çalışmaktadır. Seni sevindirene kötülük etmen, yerinde bir iş değildir.

Bil ki oğulcuğum, rızık iki kısımdır: Bir rızık sen ararsın, bir rızık da var, seni arar, sen ona varmadan, o sana gelir. İhtiyaç zamanında alçalmak, zenginken cefa etmek ne kötü huydur. Dünyadan

nasibin, âhiretini düzdüğün kadardır. Elinden çıkana hayıflanacaksan, sana ulaşmayan her şey için hayıflanadır. Henüz olmayan, gelip çatmayan şeyi olup bitenden anla; çünkü işler, hep birbirine benzer. Musibete düşmedikçe nasihattan faydalanmayanlardan olma; çünkü akıllı kişi deple öğütlenir; hayvanlarsa kötekle. Sabra dayanarak, Allah'a güvenerek dertleri kendinden at. Orta ve doğru yolu bırakan sapmıştır. Eş dost da soy-soptur. Dost, sen yokken sana dostluk edendir. Nice uzak vardır ki yakından da yakındır; nice yakın vardır ki uzaktan da uzak. Garip o kişidir ki dostu yoktur. Hakka karşı duranın yolu daralır. Kadri, haddini bilen kadri bâki kalır. Yapısaçağın sebeplerin en kuvvetlisi, seninle yüce Allah arasındaki sebeptir. Seni düşünmeyen, düşmanındır. Tamah insanı helak edince bir şey elde etmek de ümitsizlik verir. Her ayıp açılmaz, her fırsat hayretmez. Çok olur ki gören kişi yol azıtır da kör, doğru yolu bulur. Hemencecik yapmak istediğin kötülüğü geciktir. Bilgisizin senden kesilmesi, seni aramaması, akıllının seni görüp gözetmesine, gelip dolaşmasına denktir. Kim zamandan emin olursa, zaman ona hıyanet eder; kim onu büyük görür, ondan çekinirse ona hıyanette bulunmuş olur. Her ok atanın oku amacına varmaz; her ok hedefe rastlamaz. Buyruk sahibi huyunu değiştirdi mi, zaman da değişir. Yola düşmeden dostu sor, eve girmeden komşuyu bul. Senden başkasından nakletsen bile güldürecek söz söyleme. Kadını kendi yüceliğinden başka bir yüceliğe yüceltme, kendinden başkasına şefaatçi yapma. Kiskanılacak yerden başka yerde kiskançlığa kalkışma; çünkü bu, doğruyu eğriltebilir, iyiyi şüpheli gösterebilir.

Herkesi yapabileceği işe koş. Böyle yaparsan hizmeti birbirlerine atamazlar; hizmetten kaçınamazlar. Soyuna-boyuna iyilik et, çünkü onlar kanatlarındır. Onlarla uçarsın, onlar aslındır senin, onlara ulaşırsın. Elindir onlar, onlarla saldıırırsın.

Seni dininde, dünyanda Allah'a ismarladım; şu tez geçen dünyada da, bir zaman sonra gelecek âhirette de sana hayırlar dilerim vesselam.

Filistin Sinemasının Son Elli Yılı

Filistin Sineması uzun süre işgal edilmeyen ve parçalara ayrılamayan davasını beyaz perdeye yansıtmayı da başarıyor. Filistin Sineması, 1967 Naksa sonrasında bu yana hem tematik hem de kurumsal olarak birçok değişime uğramış durumda. Filistin Sinemasını dört dönemde ele almak mümkün: Birinci Dönem Filistin Sineması (1935-1948), Sessizlik Çağı (1948-1967), Üçüncü Dönem Filistin Sineması (1968-1987), Dördüncü Dönem (1982).

Dünya çapında tanınan Filistinli yönetmenler ise şunlardır: Yahya Barakat, Azza El Hasan, Hani Ebu Esad, Muhammed Almughanni, Mehdi Fleifel, Scandar Kipti, Mustafa Ebu Ali, Muhammed Bekri, Tarek Al Eryan, Anemarie Jacir, Michel Khleifi, Raşid Meşeravi, Mai Masri, Montaser Marai, Rosalind Nashashibi, Ali Nassar, Muhammed El Sevalma, Hazım Bitar, Elia Süleyman, Leila Sansour, Refat Adı, Sameh Zoabi, Tevfik Ebu Wael, Amin Nayfeh, Muhammed Şihadeh Hmedat, Najwa Najjar, Hişam Zreiq.

Dünya çapında tanınan Filistin filmlerini de şöyle sayabiliriz: Celile'de Düşün (1987), Üç Mücevherin Hikâyesi (1994), Bir Kaybolmanın Günlüğü (1996), İlahi Müdahale (2002),

Zeytin Hasadı (2003), Arna'nın Çocukları (2003), Jeremy Hardy İsrail Ordusuna Karşı (2004), Mücadeledeki Kadınlar (2004), Beklerken (2005), Paradise Now (2006), Zeytinin Rengi (2006), Demir Duvar (2006), Gol Hayalleri (2006), İlk Resim (2006), Eilaboun'un Oğulları (2007), Maria'nın Mağarası (2007), Kaffa! (2007), Bu Denizin Tuzu (2008), Devrimin Tadını Çıkarın (2008), Manzara (2008), Örümcek Ağı (2009), Güneşin Ötesinde (2010), Kupa finali (1991), The Uppercut (2012), Süleyman Taşı (2015).

Eleştirmenler, Filistin'de film yapıcılığının, Filistin'deki gelişmelerden önce neredeyse bilinmediği konusunda hemfikir. Nekba'da 1911'de çekilen 29 dakikalık "Filistin'in İlk Filmi" ve Yahudi yönetmenler tarafından çekilmiş Filistin'i, şehirlerini ve orada yaşayanların hayatlarını tasvir eden birkaç belgesel veya yarı belgesel film bu durumun istisnası kabul ediliyor.

Günümüzde "Birinci Dönem Filistin Sineması" olarak adlandırılan bu ilk kısmın ilk izleri 1948 Filistin Göçü öncesine kadar uzanır. Ancak bu filmlere ilişkin hiçbir kayıt yoktur. Filistin Sinemasının "Sessizlik Çağı" olarak bilinen ikinci dönemi ise 1948'den 1967'ye

kadar sürer. Bu dönemde üretilen filmlerin azlığı nedeniyle bu zaman dilimine “Sessizlik Çağı” deniliyor. 1967 Naksa sonrasında, yani “Filistin Üçüncü Dönem Sineması”nda üretilen filmler tematik olarak dikkat çekiyor.

1967’den sonra Filistinliler kurtuluşa giden yolda direniş de dâhil olmak üzere yalnızca kendileri olmak istedi ve Filistin Üçüncü Dönem Sineması da bu bağlamda başladı. Bu dönemin ilk filmleri 1967 ile 1968 yılları arasında Ürdün’de Mustafa Abu Ali, Hani Jawhariyya ve Sulafa Jadallah’ın destekleriyle çekilmişti. Les Cinémas des Pays Arabes’in dördüncü sayısında yapılan röportajda Filistin sinemasının o dönemki yöntemi hakkında yorum yapan Mustafa Abu Ali, şu cümleleri kurmuştu: “Filistin direnişi, sinema yoluyla eylemin doğal bir uzantısıydı.”

Filistin Sinemasının “bir eylemin uzantısı” olarak kurumsallaşması, tematik olarak Filistin direnişi ve Filistin kimliğine ilişkin kavramlarla ilerleme kaydetti. Bu ilerleme merkezinde yoğunlaşan bir filmografiye yol açtı. Bu dönemde kaydedilen filmler; sürgündeki Filistinliye karşı işlenen zulmü aktarmaya odaklanan belgesel tarzındaki yapıtlardı. Onlar Yok (1974), Tall El Zaatar (1977) ve Çünkü Kökler Ölmüyor (1977) gibi filmler, İsrail’in Lübnan’daki Nabatiyeh mülteci kampına yönelik bombardımanının yanı sıra Filistinlilerin kuşatılmasını ve yapılan katliamları belgeliyordu.

Bu belgesel filmler aynı zamanda Beyrut’taki Stüdyo Sakhray’ta ve PCI (Filistin Sinema Enstitüsü) arşivinde saklanan ve belirli montajların sıklıkla yeniden düzenlenen ortak bir film arşivinin de bütününe oluşturuyordu. Örneğin, “Onlar Yok” ve “Tall El Zaatar” filmlerinde mülteci kamplarındaki Filistinlilerin yaşadıkları birebir anlatılıyordu. Aynı zamanda, söz konusu filmlerin yapımcıları ile izleyicileri arasında doğrudan bir diyalog da mevcuttu. Filmlerin çeşitli mülteci kamplarında gösteriminin ardından izleyicilerle filmin nasıl geliştirilebileceği üzerine tartışmalar yapılıyordu.

Filistin Üçüncü Dönem Sineması, İsrail’in

Lübnan’ı işgal etmesi ve Filistin Kurtuluş Örgütü’nün (FKÖ) 1960’ların sonlarından beri oluşturduğu sinema arşivlerinin kaybolmasının ardından, 1982’de sona erdi. FKÖ’nün konumunun da 1982’den sonraki bu değişimde önemli bir etkisi olmuştu. Bu yıllardan itibaren çoğu Batı’da sinema eğitimi almış Filistinliler, Filistin meselesini farklı bir bakış açısıyla aktarmayı amaçlayan filmler üretmeye başladı. Bu tür filmler arasında Michel Khleifi’nin “Bereketli Anılar” (1980) ve “Celile’de Düğün” (1987) filmleri sayılabilir.

Kurumsal olarak 82 sonrası filmler, Filistin örgütlerinden bağımsız olmaları nedeniyle Üçüncü Dönem Filistin Sinemasından ayrılır. Bu bağımsız filmlerin finansmanı, FKÖ ya da FHKC tarafından finanse edilmek yerine, genellikle Avrupa televizyon ağları, yabancı kuruluşları ya da nadir İsrail fonları tarafından sağlanıyordu. Bunun sonucunda hem Filistin’in durumuna odaklanmaları hem de sanatsal değerleri nedeniyle uluslararası alanda övülen bağımsız filmlerin sayısı giderek artıyordu. Örneğin Khleifi’nin “Bereketli Anılar”ı Kartaca Festivali’nde ödüller kazanmış ve 1981 Cannes Festivali’nde ise iki oy farkla büyük ödüle ulaşamamıştı. Hâl böyle olunca bu filmler ticari kaygılar gütmeye başlamıştı. Çünkü Batılı desteklere rağmen Avrupa’da ilgi görmeyen bu yapımlar, film festivallerinde sadece Filistinliler tarafından izleniyor ve gerçekten uzak anlatımı beğenilmiyordu.

Anlatımın bilinçli olarak Filistin meselesinden uzaklaşıp bireyselliğe doğru kayması çekilen yapımların niteliğinde ciddi düşüşlere sebep oldu. Nurith Gertz ve George Khleifi’nin “Filistin Sineması: Manzara, Travma ve Bellek” adlı kitaplarında iddia ettiği gibi, Filistin Dördüncü Dönem Sinemasının ana odak noktası artık Filistin meselesi değil günlük Filistin yaşamıydı. Hatta bu çizgide ilerleyen ve Batı desteği alan sinemacılar için “ulusal-siyasi anlatılar gündelik hayatı alt üst ediyordu”. Ayrıca, Birinci İntifadan sonra çekilen dönem filmlerinin ciddi bir kısmında, direniş ideolojisi reddedilmeye çalışıldı.

BATI'NIN İKİYÜZLÜLÜĞÜ ORTAYA MI ÇIKTI GERÇEKTEN?

“Medyada ‘olay’ anlamı unutturan şeydir! Medya, kimse bir şey görmez oluncaya kadar veya ipucunu bile aramaz hale gelinceye kadar binlerce haber yağdırır üstümüze: Hindistan’da raydan çıkan bir tren, Brundi’de bir katliam, Beyaz Saray’da skandal, Paris’te öldürülen yaşlılar... Bu felaket tufanı içinde bir bağ, bir anlam var mıdır?”

Roger Garaudy

“İnsan hakları ifadesinde kastedilen şey, Yahudi haklarıdır”

İsmet Özel

1. Batı’da bir yüz vardı da şimdi onun ikiye çıktığını mı söyleyeceğiz artık? Ve bunu söylediğimiz her yerde cümlelerin sonuna ünlem mi koyacağız, şaşırdığımızı da göstermek için. Öyle mi? Mesele, Batı’nın iki yüzlü olması değil bence, Batı dışındaki dünyanın bir hafızasının olmaması. ‘Bugün Aslında Dünyü’deki gibi, her sabah yeniden başlıyoruz hikâyeye. Şaşırmamıza şaşıranlar var, onları dinleyelim. 40 günde gelişmiş silahlarla 15 bin insan öldürüldü. Bunların çoğunluğu çocuk ve kadın üstelik. Batı dünyası dediğimiz dünyanın en iyisi, katile hak verirken, en azgını doğrudan silah verdi ve veriyor da. Batı dünyası açısından konu, Müslümanların ölmesinde bir sakinca olmaması mı yoksa Yahudilerin rahatının kaçmaması mı? Burası biraz çetrefilli. Daha dün Rusya ve Ukrayna arasında bir savaş çıktı. Ve bazı cümleler kuruldu. Bugün net bir şekilde planlı bir soykırıma uğruyor bir topluluk. Yine bazı cümleler kuruluyor. Zeki olanlarımız tezati yakalayıp Batı’nın bir diğer yüzü daha olduğuna dikkatimizi çekiyor.

3. Aslında hikâyenin hiçbir yerinde en ufak bir değişiklik yok. Başlangıcından itibaren bu böyle. Hemen neredeyse tüm ‘şeyler’, ortaya çıkışından itibaren belirli bir ‘amaç’a matufturlar. Bu amaç, söylenegeldiği gibi ‘yüksek insanlık idealleri’ falan da değil üstelik. Aslında burada da haklılar, amaç; yüksek insanlık idealleridir. Fakat devamlı ‘sık kullanılanlar’da duran o ‘yüksek insanlık idealleri’nin içeriğini de – dünyanın geri kalanını hayal kırıklığına uğratabilecek olsa bile– kendileri belirliyorlar. Dolayısıyla orada bize düşen bir ‘yükseklik’ de bir ‘insanlık’ da yok. Biz o ‘ideal’in içinde değiliz yani. ‘Biz’ derken Türkleri ya da Müslümanları kastetmiyorum sadece. ‘Onlar’ dışında kalan her şeyi kastediyorum. ‘Onlar’ dışında kalanlar günün birinde ‘onlar’dan biri olabilir mi peki? Elbette hayır. ‘Onlar gibi’ olabilirler belki ama ‘onlar’dan olamazlar. Biraz karışık mı oldu?

2. Politik açıdan Batı’nın iki yüzlü olduğu ortaya çıktı. Peki, bugün, aslında dün müydü? Hafıza demiştik ya. Özne biz olunca, (biz yani Türkiye) nasıl davranıyorlardı? Politik matematikten bile söz etmiyorum. Daha ziyade sivil (!) görünümlü olan siyasetten söz ediyorum. Mesela Batı basını? Bunlar devlet temsilcisi değil ve devletlerinin doğasıyla uyumlu olmak zorunda da değiller, bize böyle öğretmişlerdi. Neden öyle davranıyorlar? Newsweek’i hatırlıyor musunuz? Newsweek’i ve Türkiye düşmanlığını? Tabi ki hatırlamıyoruz. ‘Anlam’ ortadan kalkana kadar üzerimize bir sürü şeyi boca ettiler çünkü. Geriye kalan tek şey, ‘iyi gazetecilik.’ Yersek böyle. Yeriz. Yiyoruz da. İyi gazeteci, kötü insan değiller. Kötü gazeteci ve kötü insanlar aslında. Batı’nın sivil basını nerede ve ne yaptı? Siyasetinin iki yüzlü olduğunu gerçekten şimdi mi görüyoruz. Üniversiteleri peki? Yale Üniversitesi’nin imza attığı skandal akademisiyle, basınıyla, siyaseti ve ekonomisiyle bir ve bütün bir tavırda durduklarını göstermiyor mu? Şaşırmayalım, devam edelim.

4. O zaman açıklamaya çalışalım. Ama devam edelim; 'medya araçlarının asıl atılımını yapması, ikinci dünya savaşına denk geldi' cümlesi iyi niyetli bir cümledir. Denk falan gelmedi. Kendi doğasını reddedip, kendi türünü yok etmek isteyen barbarlık, kitlesel propaganda, algı yönetimi, ikna, yıldırma, korkutma, tedhiş etme gibi amaçları önceleyerek aklını buraya yatırdı. 'Bize ne' diyebiliriz! Ama radyo ve tv teknolojisinden tutun da internet teknolojisine kadar insanlığın iletişim konusundaki büyük atılımının arkasında "birleşik ve büyük Almanya" düşünün sahibi, Hitler olduğunu bilmemiz gerekiyor. O olmasaydı, iletişim teknolojilerimiz bu kadar gelişmezdi, kabul edelim. O ve muarızları.

6. Buraya kadar olan kısımda herhangi bir tuhafılık yok. Adamların dükkânı, adamların kararı... Saygı duyulur ya da duyulmaz, bu da kişinin meşrebine ya da mezhebine kalmış bir şey. Biz duymuyoruz mesela. Neden? Çünkü başlangıçta 'Batı' ya da 'Batılı' denilerek bir yön, bir coğrafya, bir fikir atfı yapılan şey, medya iletişim araçlarının etkisiyle giderek artık 'dünya'nın kendisi gibi paketleniyor. Bir tercih özgürlüğü de sunulmuyor size, zorunlu olarak alıyorsunuz. Dünyanın en büyük ve en önemli sinema ödül müessesesi Oscar mesela, orada dünyanın neredeyse altı buçuk milyarının alabileceği en yüksek ödül, 'yabancı film' dalı dışında bir seçeneğe yerleşemiyor. Ama diğer taraftan ürettikleri bütün değerlerin ve kavramların 'evrensel' olduğuna da inanmamızı bekliyorlar. Evren-sensin, ödül de sana gelsin... Bu arada birincilik müessesesi, holokost'a dair bir şey varsa ikincilikten başlar. Birinci belli çünkü.

5. İnsanoğlunun gördüğü ilk dünya savaşında da durum aynıydı; grafik sanatı ve gazetelerin asıl atılım yatağı, savaşın bizzat kendisiydi. Bunları niçin anıyoruz burada? Şunun için; medya iletişim ve propaganda araçlarının ortaya çıkışının hikâyesi, amacı, niyeti oldukça net. Savaşın barbarların savaşta galip gelme arzuları. Bu amaçla icat ve inşa edildiği için, bu amaç dışında ya hiç kurgulanmadılar ya da bu amaç her zaman başat unsur olarak varlığını sürdürdü. Dünyanın en objektif, en iyi, en güçlü, en hızlı ve daha bir sürü bu çağın parlak 'en'lerini dâhil edip de övebileceğimiz BBC mesela. Son tahlilde, 'Tanrı Kraliçe'yi Korusun'dan başka şarkı bilmiyor, bilmeyecek. Bu net. Bilmesinler, bize ne.

7. Sözü uzatmayalım diyorum ama söz uzuyor. Çünkü dert çok. Derdin çokluğu, gâvurun gâvurluğu değil. Gâvurluk yapsa da gâvurun, 'kendisinden kabul etmeyeceği gâvur adaylarının gâvurculuğu. Bakın gâvur deyince 'onlar'ın yaptığı ve bizim kullanmak zorunda olduğumuz word bize diyor ki: Argo. 'Ne kadar kaba kelime.' Elbette kaba. Onlara ne. Şimdi, normal şartlarda bu yazı ve bu satırlar da 'dünyayı biz ve öteki diye kamplara ayıran, marjinal bir yerden sürekli hamaset ve gerilim üreten, çağın gerçekleri ve modern insanın ulaştığı evreden uzak bir kabalık ve saldırganlık diye paketlenecek. Başa dönelim, 'Onlar'ın yapıp ettikleri her şeyi tüm insanlık adına ve 'yüksek insanlık idealleri' diye sunmalarını ciddiye alacak kimseler olacak. Kim onlar? 'Onlar' dediğimiz şeye bakarak, onlardan olmaya çalışan ama asla onlardan olmayacağını, belki sadece en fazla 'onlar gibi' olabileceğini hala fark edememişlerdir.

8. Daha da açık söyleyelim: Batı'nın ve Batılıların 'insani değerler' diye paketlediği şey, gerçekten insani ve insanca değerlerdir ya da olabilir.

Burada sorun yok. Sorun olan kısım, 'insani' diye kastettikleri tanımın içerisine sadece kendilerini alıyor olmaları bile değil. Asıl sorun, bunu ısrarla fark etmeyenlerin o 'hastalıklı batı parantezine' girmeye çalışmalarıdır. Üstelik ne yaparlarsa yapsınlar, gâvurlukta onlardan bile ileri gitseler yine de asla ve asla 'onlardan' olamayacaklarını fark etmiyorlar. Üç tez var bu paragrafta, üçünü de anlatmaya çalışalım; Bir: Batı'nın mesela sadece Suriye mültecileriyle olan ilişkisini düşündüğünüzde 'nerede kaldı o değerler' demeniz mümkün ki o değerler, sadece kendileri insan oldukları için, kendilerini kapsıyor. İki: 'Hastalıklı batı parantezi' dedim ya 'onların yaptığı word' ifadesini boşa kullanmadım. Hitler mesela, çağı itibariyle insanoğlunun üretebildiği en yüksek teknolojiyi ortaya koymuştu, bugün bile hayranlık uyandıracak işler. Ne yapalım, saygı mı duyalım 'büyük Yahudi soykırımı(!)'nın katiline? Üç: Çünkü ırkçılık, 21. yüzyıla sadece ve sadece Batılılar tarafından taşınmış bir hastalıktır.

II. Üç tezi çok sevdim. Tekrar edelim: 1) Batılılar dışında herhangi bir şeyin ya da kişinin 'batılı' olabilmesi diye bir şey söz konusu değildir. Şu kadarını söyleyeyim; Osman Kavala bile günün sonunda Batılı değildir ve olamaz ve asla olamayacaktır. 2) Batı'da medya, icadına ve yorumcularının tıynetine de uygun olarak Batı dışındaki herkese ve her şeye yöneltilmiş bir suikast silahıdır. Batı'nın batıdaki eleştirilenleri dâhil... 3) Bunlar gerçekten hastalıklı bir zihne sahiptir. Konuşulamaz ve düzeltilemez. Önce onlara sahip oldukları 'değer'leri sunan dini tahrif edip, sonra da o tahrif ettikleri dini bile kenara atan kafadan bahsediyoruz burada. Yani önce kendi eliyle put yapıyor, sonra onu da beğeniyor. Sembolizm meraklısı, hasta ırkçılar...

9. Yazıdan memnun kalmayıp hala başlığın gelmesini bekleyip, tüm bu konuşmalarımızın Newsweek'in Türkiye düşmanlığıyla ne ilgisi var diyecek olanlara da demeliyiz ki, Newsweek alt tarafı bir dergi. Konumuz elbette o değil. Ama tekrar edip hatırlamakta fayda var çünkü unutuluyor. Batı'da genel olarak kitle iletişim araçları, özel olarak da yazılı ve görüntülü medya, günün sonunda sadece ve sadece 'Batı değerleri'ni tehdit edenlere yöneltilmiş ya da yöneltilecek bir suikast silahıdır. Başkaca bir anlamı da yoktur. 'Batı değerleri' deyince de iyi bir şeyden söz etmiş gibi oluyoruz değil mi? O da o araçlar sayesinde. Ama söz ettiğimiz şey, 'ticarete atılmış ve kurumsallaşmış Hitler'den başka bir şey değil. Bugün Amerika da Avrupa diye belirtilen rezalet de bundan ibarettir.

10. Toplayalım; hep söylüyoruz: Klişeler, asıl konuya dönmek için asıl araçlardır. İşte size doğrudan bir klişe, ciddiye almanız da almanız da hakikat; Batı'da medya, ortaya çıkışına da uygun olarak kendisinin ve temsil ettiği ilkeler dışında hiçbir şeye ve hiç kimseye yaşam hakkı bile vermeyecek bir barbarlıktır. Size demokratikleşmenin, şeffaflaşmanın, eşitliğin en büyük taşıyıcısı gibi sunulmasına aldanmak istiyorsanız yapacak bir şey yok. Ayrımı fark edelim ama bu son tahlilde tamamıyla 'araç'ın suçu değil, büyük oranda kullananın yorumu. Ve kullanan, değişmek fikrinin oldukça uzağında. 'İzleyen'e boş bulunup da aldanma demek için var bu yazı. Ve elbette, parlak sloganlarına, ışıltılı reklamlarına, inandırıcı filmlerine, şefkatten yapılmış gibi verdikleri pozlara aldanmamak için Batı'nın ve Batılıların hastalıklı iç dünyasını takip etmenin en etkili yoludur medya, demek için.

Not: Biz ve Öteki diye ayrım yapan bu barbarca tutumumuz dolayısıyla bizi kınayacak ve marjinal olmakla itham edecek olanlar varsa onlara nezaket kurallarının da dışına çıkmadan ikna edici bir cevap verelim hemen: Sen mazursun gerizekâli!

İ z z b . A b d ü s s e l a m F e t v a s ı

Mısırlılar Sultan Salih Necmeddin Eyyüb'e (Eyyûbî hükümdarı 1240-1249) bağlılık yemini etmiş ve bunu yazılı antlaşmayla bildirmişlerdi. Bunun üzerine Sultan Mısır topraklarına ulaşarak bölgeyi idaresi altına aldı ve halkın razı olduğu bir yönetim izledi. Sonrasında Salih İsmail (Eyyûbîler'in Dımaşk kolu Hükümdarı 1237-1245) uykudan ve yeme içmeden kesilecek şekilde Sultan Salih Necmeddin Eyyüb'ten korkuya kapıldı ve ona karşı kendisine yardım etmeleri yönünde Frenklerle (Hıristiyan Haçlılarla) anlaştı. Mukabilinde Sayda, Şakîf ve daha başka (Taberiye, Kevkeb, Askalân) Müslüman kalelerini onlara teslim etti. Böylelikle Frenkler müminlerle savaşmak üzere silah satın almak için Dımaşk'a girdiler. Onlarla yapılan bu silah alışverişi Şeyh İzz b. Abdusselam ve mütedeyyin halk için çok ağır bir durumdu. Yerliler şeyhten Frenklerle silah alışverişi için fetva istediklerinde Şeyh şu cevabı vermiştir: **“Onlarla alışveriş yapmanız size haramdır; çünkü Müslüman kardeşlerinize karşı savaşmaları üzere alışveriş yapıyorsunuz.”** Ve minberden inmeden önce iki hutbe arasında yaptığı duayı yeniledi: **“Allahım! Bu ümmete sağlam ve nihai doğru tavrı nasip et. Ta ki veli kulların aziz, düşmanların zelil olsun; Sana itaat üzere hareket edilsin, emrine isyandan sakınılsın...”** İnsanlar İzz b. Abdusselam'ın bu niyazına âmin nidalarıyla eşlik ederek Müslümanların Allahdüşmanlarına karşı zaferi için yakardılar.

* Taceddin b. Sübkî, Tabakâtü'ş-Şafiiyye, 8/ 243.

BOYKOT BİREYSEL BİR İNTİFADA'DIR!

ÖZGÜR FİLİSTİN
K
D
OS
YA

**Şimdi silkinme,
bireyden başlayarak
kendimize gelme, konjonktürel
değil daimî, suni değil hasbi,
tepkisel değil hayat tarzımızda sari ve
cari olma zamanıdır.**

Bu Vahşet Karşısında Mutlaka “Bir Şeyler” Yapılmalı!

İsrail'in, İsraililerin, Yahudilerin Filistinlilere yönelik barbarca saldırıları kabaca yüzyılı aştı. Henüz İsrail devletinin kuruluşu ilan edilmeden yıllar önce başlayan bu saldırıların, giderek artan olağanüstü şiddetin, uluslararası aktörler ve kuruluşların da desteğiyle ve sessizliğiyle olağanlaştırıldığı, rutinleştirildiği bir süreci yaşıyoruz. Hemen hergün ve her an devam eden bu olağanüstü rutin şiddet, içinde bulunduğumuz dönemde olduğu gibi zaman zaman kendi içerisinde daha da şiddetlenmektedir.

Son yüzyıldır büyük değişimler yaşayan dünyada değişmeyen ender meselelerden birisi de İsrail'in Filistinlilere yönelik şiddeti olmuştur. Yüzbinlerce insanın yerinden edildiği Nekbe ve Naksa günlerinden, plajda top oynayan çocukların bom-

balanmasına, kolları kameralar karşısında taşlarla kırılan çocuklardan, evinin merdivenlerinde tank atışı ile vurulan çocuklara, varlığıyla her saniye şiddetin bir aracı olan utanç duvarına kadar şiddetin ve vahşetin envai çeşit örneği hem icra edildi, ediliyor; hem de dün Muhammed Durr gibi binlerce örnekte olduğu gibi bugün de Gazzeli binlerce çocuğun katledilişi dünyaya izlettirildi, izletiliyor.

Saldırılardaki vahşeti ekranlar aracılığıyla izleyen ve vicdanı tefessüh etmemiş her bir insan, Filistinlilerin maruz kaldığı vahşete yüzyıl öncesinden tarihî gerekçeler getirme arayışına girmeden “amasız” “fakatsız” rahatsızlık duymaktadır. Vicdanı tefessüh etmemiş her insan an be an sosyal medyaya düşen görüntüler karşısında saldırıların sadece Filistinlilere yönelik bir saldırı olmadığını, külli olarak insanlığın da saldırı altında olduğunu idrak ediyor. Vicdanı

tefessüh etmemiş her insan, insanlığın yol ayrımı kavşağında olduğunu fark ediyor. Vicdanı tefessüh etmemiş her insan, bebek ve çocuk katili “insanimsı hayvanlar” ile insanlığı ayakta tutmaya çalışan, insanlık onurunu kurtarmaya çalışan “vicdanlı insanlar” arasında bir tercihte bulunması gerektiğini biliyor. Vicdanı tefessüh etmemiş her insan katile katil, zalime zalim denilmesinin yükümlülüğünü ifa ediyor. Vicdanı tefessüh etmemiş her insandan müteşekkil kitleler dünyanın doğusundan batısına kuzeyinden güneyine seslerini artık daha da yükseltiyor.

Vicdanı tefessüh etmemiş her bir insan, Gazzeli bebekler, çocuklar ve kadınlar için ben ne yapabilirim sorusunu kendisine sormakta, elinden geldiğince her ne yapabiliyorsa bir şeyler yapabileme arzusunun insanların ruhunda fırtınalar kopardığı bu vahşet günlerinde hemen her yerden “boykot” çağrılarını yükseltmektedir.

Yaşasın küresel ölçekli bireysel İntifada!

Boykot Bireysel Bir İntifada'dır: Şimdi "Boykot İntifadası" Zamanıdır

Takvimler 8 Aralık 1987'yi gösterdiğinde, bir Yahudiye ait kamyon Gazze'de Filistinli işçileri taşıyan bir araca çarpmış, kazada 9 Filistinli yaralanmış, 4 Filistinli şehit olmuştur. Vuku bulan saldırıya tepki için Filistinliler önce Şifa Hastanesi etrafında toplanmış, daha sonra da Cibaliye mülteci kampına sığırayan gösteri ve tepkiler ile 9 Aralık'ta ilk "İntifada" başlamıştır.

Filistin halkının işgale ve işgalcilere karşı başlattığı intifada "silkinme, ayaklanma" anlamına gelmektedir. Büyük bir çoğunluğunu Arafat'ın benim küçük generallerim ifadeleriyle tavsif ettiği çocukların, hatta 10 yaş altı çocukların oluşturduğu intifada Filistinlilerin İsrail askerlerine taş atmalarıyla yürütülmüştür. Tanklara ve ağır silahlara karşı taşlar ile yürütülen bu intifada "taş intifadası" olarak nitelendirilmiştir.

Arapların 1948'den 1973 yılına kadar dört defa savaşmaları, sonrasında Arapların yenilgi ve kayıplarına bağlı olarak Mısır'ın artık savaşma sürecinden vazgeçmesi, hatta Mısır - İsrail arasında 1978 Camp David Anlaşması sürecine gidilmesiyle Filistin meselesi Araplar nezdinde irtifa kaybetmiş ve Filistinliler kendi mücadeleleri ile baş başa kalmıştır.

Bu yalnızlık ve imkânsızlık içinde

Filistinliler ümitsizliğe kapılmadan, acaba taşlar tankları yenibilir mi diye tereddüt etmeden taş intifadasına başlamış ve 1993 yılındaki İsrail - Filistin arasındaki Oslo Anlaşmasına kadar devam etmişlerdir.

Şimdi yaşadığımız ve tanık olduğumuz soykırım karşısında küresel ve bireysel düzeyde gerçekleştirilecek bir "boykot intifadası" zamanıdır. Aslında yıllardır devam edegelen Filistin davası, meselesi ve mücadelesi kapsamında yürütülmesi ve yürütmemiz gereken, yapmamız ve yapılması gereken, geç kaldığımız, ihmal ettiğimiz, göz ardı ettiğimiz bir "boykot intifadası" zamanıdır. Şimdi yapılan boykot çağrılarında karşılık verilmesi, çağrılar karşılık bulması ve "boykot intifadasına" dönüştürülmesi zamanıdır.

Şimdi, bireysel olarak "intifada" yani "silkinme" ve her bir fert olarak kendimize gelme zamanıdır. Şimdi, yıllardır devam eden İsrail sorunuyla bireysel olarak karınca kararınca mücadele için, yıllardır içilmemesi gereken colaları konjonktürel şartlarla ya da mevcut saldırıların süresi ile sınırlı olmayacak şekilde artık sürekli olarak terk etmek zamanıdır. Şimdi emperyalizmin öncü birlikleri olan markalardan hamburgerleri yemeyi terk etme zamanıdır.

Şimdi, Filistinlilerin tanklara karşı taş attıkları gibi Filistinlilerin taşlarına muadil hissiyatıyla, adeta tanklara taş atıyormuşçasına el-

lerimizdeki kahve bardaklarını bir kenara fırlatma zamanıdır.

Şimdi "bir şeyi tamamen yapamıyorsan tamamen de terk etme" düsturuna İsrail'e destek veren hangi marka varsa, terk edebileceğimiz ne varsa terk etme zamanıdır.

Boykot Zulme Karşı İnsani ve Vicdani Bireysel Bir Duruştur

Bir taraftan boykot çağrıları devam ederken diğer taraftan boykot çağrılarının bir sonuç vermeyeceği, bireylerin boykotlarının etkisinin mevcut ekonomik sistem içerisinde okyanusta bir damla bile olmayacağı, kahve içmemekle, hamburger yememekle, cola tüketmemekle İsrail'in saldırılarından vazgeçmeyeceği, İsrail'i zerre miktar etkilemeyeceği de ileri sürülmektedir.

"Boykot İntifadası" bu hesaplamaların ve argümanların da üzerindedir, üstündedir. Boykot matematiksel hesaplar üzerine inşa edilmemelidir. Tıpkı tanka taş atan çocuğun hesaplamadığı gibi.

Boykot kişinin kendi vicdani karşısında duruşun göstergesidir. Görmememiz gereken öyle şeyler gördük, tanık olmamız gereken öyle şeylere tanık olduk ki vicdanlar dayanmıyor. İnsan olan insana vicdani elinden ne geliyorsa yapmasını emrediyor. Boykot, insanın hem kendisine karşı hem de insanlık nezdinde

vicdani ve insani bir duruşudur. Elinden ne geliyorsa yaptığıının, yapabildiğinin, yapmaya gayret ettiğinin göstergesidir.

Boykot, insanın acziyeti içerisinde huzur-u İlahi'ye arz edebilmeye niyet edeceği bir duruştur. "Sizden her kim bir kötülük veya çirkin bir şey görürse onu eliyle değiştirsin. Şayet eliyle değiştirmeye gücü yetmezse diliyle değiştirmeye çalışsın. Ona da gücü yetmezse kalbiyle onu hoş görmeyip kabullenmesin ki bu da imanının en zayıf derecesidir." Hadis-i Şerif mucibince bir şeyler yapma yükümlülüğünün yerine getirilmesi niyeti ve gayretidir.

Mevcut vahşet karşısında her düzeyde, her gerçek ve tüzel kişiliğin yapabileceği mutlak surette bir şeyler vardır ve olmalıdır. Vicdani ve insanlığı olan herkes bu saldırıların durması ve durdurulmasını arzu ve talep etmektedir. Bireylerden devletlere, şirketlerden uluslararası kuruluşlara her kademede yapılacak, yapılabilecek şeyler bulunmaktadır. Ancak küresel yapı içerisinde birey her ne yapabiliyorsa, yapma imkânı varsa ve yapabilecekse onu yapmalıdır. Birey açısından bu imkân ve ihtimallerden birisini de boykot oluşturmaktadır.

Boykot bütün bir küresel sisteme; Gazze açıklarına gelen uçak gemilerine, Güney Kıbrıs'taki askeri üslerden ardı arkası kesilmeyen İsrail'e gönderilen lojistik desteğe, İsraili insanımsı hayvan Bakanın nükleer tehdidine, ben buraya Yahudi olarak geldim diyen ABD Dışişleri Bakanı'na, İsrail'e destek vermek için sıraya giren Batılı liderlere, Türkiye gibi ülkelerin daha fazla somut adım atılması çağrılarında beklenildiği düzeyde karşılık vermeyen bir kısım İslam ülkeleri liderlerine karşı bir duruştur. Bütün bunlara rağmen 'bir şeyler' yapılabileceğinin tezahürüdür. Küresel hegemonyanın birey iradesine hükmedemeyeceğinin bir göstergesidir.

Şimdi silkinme, bireyden başlayarak kendimize gelme, konjonktürel değil daimî, suni değil hasbi, tepkisel değil hayat tarzımızda sari ve cari olma zamanıdır.

Boykot bireysel bir İntifada'dır. Şimdi "Boykot İntifadası" zamanıdır.

Yaşasın küresel ölçekli bireysel İntifada!

BATI MEDENİYETİNDE BÜYÜK GERİLEME

Batı medeniyeti hiç olmadığı kadar büyük bir gerileme içinde. İsrail'in iki milyon sivil insanı dört bir yandan ablukaya alması, yiyeceksiz, susuz, elektriksiz bırakması ve üzerlerine hedef ayırt etmeksizin rastgele bomba yağdırması... Tamamen sivillere yönelik bu acımasız katliam, gelişmiş sözde medeniyet timsali olan ülkelerin umurunda dahi olmadı.

*"En soğuk sularda yıkanmış gibiyim
İçimden bir aysberg geçiyor"*
SEZAI KARAKOÇ

Google 20 Kasım Dünya Çocuk Hakları Günü'nü kutlamak için özel bir doodle hazırlamış, telefonuma bildirim şeklinde kutlama mesajları da geliyordu. Anadolu Ajansının haberi de diğer taraftan ekranımda belirmişti: "İsrail saldırılarında 7 Ekim-15 Kasım tarihlerinde Gazze şeridinde 11.500 kişi hayatını kaybetti 4.710'u çocuk". O anda Zarifoğlu'nun mısrasını hatırladım; "Ben bu çağdan nefret ettim, etimle kemiğimle nefret ettim".

Batı medeniyeti hiç olmadığı kadar büyük bir gerileme içinde. İsrail'in iki milyon sivil insanı dört bir yandan ablukaya alması, yiyeceksiz, susuz, elektriksiz bırakması ve üzerlerine hedef ayırt etmeksizin rastgele bomba yağdırması... Tamamen sivillere yönelik bu acımasız katliam, gelişmiş sözde medeniyet timsali olan ülkelerin umurunda dahi olmadı. Akif haklı, medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar... Karakoç'a göre "Batı düşüncüleri bunalımın veya daha doğrusu duraklayışın, çöküşün temel sebebine eremediler". Karakoç Batı'nın bunalımını bir "varoluş bunalımı" olarak adlandırmaktadır. Gelişmek ya da gelişmemek medeniyet seviyesinde

iniş çıkışlar ya da çağı yakalayamama durumundan kaynaklanan sarsılışlar değil; direkt olarak "var olma veya olamama" durumudur. Çünkü Sezai Karakoç'un da belirttiği gibi "Batı dünyası hep aynı paradoksun içindedir. Hem insanı öldürürler hem de tutar arkasından ağlarlar. Bu paradoksa o kadar düşkündürler ki, bu paradoksu dinlerinin temeli yapmışlardır. Hz. İsa'nın çarmıha gerildiği lejantını bu psikolojiyle uydurmuşlardır".

Teoman Duralı'ya göre "Çağdaş İngiliz-Yahudi medeniyetinin ve Emperyalizminin üç ana ülkesi ve sahip oldukları üç toplum var: Anayurt olan İngiltere, yavru vatan olan ABD ve İslâm âleminin gönlüne hançer gibi batan Siyoncu İsrail. Yeryüzü ve insanların yaşayacakları bu değişimler üç merkez ülke tarafından belirlenmektedir ve ona göre hareket etmektedirler. Her şey bu üç merkezden ortaya çıkan hükümler doğrultusunda kabul görmektedir. Dünya ve insanlığa siyasi ve iktisadi açıdan hâkim olmak için yapılan her şey mubahtır".

Nihai olarak şunu biliyoruz, Türkiye ne kadar kuvvetlenirse Müslümanlar da o kadar kuvvet kazanıyor. Tarih bu sözümüzü ispatlıyor.

FİLİSTİN RADYOSU

MULTUFI REŞŞEŞİ

ALLAHU EKBER

ey başı dik dostum, inelim meydanlarına
tüm düşmanlarımız düşmanlarımızın bıcağından
korkmakta
imanımla, İslamımla, ve taşlarla...
mağlup olmayız asla
ah, mağlup olmayız asla!

HAI BARGHOUTI

MUM, SING TO THE WIND

keşke göğsüm bir köprü olsaydı ve onu
senden geçebilseydim
ah keşke göğsüm bir köprü olsaydı ve
yapabilseydim onu senden ve benden
geçiyoruz
ve sen bir Filistin hayatı yaşıyorsun

47 SOUL

BORDER CTRL

bu onların nefretlerinin bir açıklamasıdır
barbarlıklarının bir açıklamasıdır .
çirkinliklerinin bir açıklamasıdır.
Yusuf'un karşılaşımını anlatır.
kapalı bir kapıdan bir makbuzla gelmişse,
çocuklara insan olduklarını kanıtlamak için kafesler yaparlar
kamburuna binmiş bir deve gördüm, düşecekti, boynu
kesilecekti, kısacası biz sınırı geçmedik, hayır tam tersine
sınır
Gazze'den, Batı Şeria'dan, Kudüs'ten Meksika'ya kadar bizi geçti.

FREE PALESTINA

özgür Filistin
özgür Filistin
özgür Filistin
özgür Filistin
seni Roma'ya ya da Paris'e götürmüyorum
seni Filistin'e götürüyorum,
herkesin bunun gerçekleştiğini gördüğü gerçek,
bütün dünya sessiz kalıyor
Filistin'den geriye hiçbir şey kalmayana kadar
canım acıyor yazarken
bir ceset daha düşüyor oraya, Filistinlilere bir
kez daha farklı bakmanı istiyorum
şimdi anlatacağım gerçek bir hikâye
kulaklarını aç umarım bu hikâyeyi
anlıyorsunuzdur

SHADIA MANSOUR

KUFIYYEH ARABIYYEH

nasıl tasararlarsa tasarlasınlar, rengini nasıl değiştirirlerse

değiştirsinler

kefiye Araptır ve Arap kalacaktır

eşarp, onu istiyorlar

bizim aklımız, onu istiyorlar

onurumuzu, istiyorlar

bizim olan her şey, onlar istiyor

biz susmayacağız, izin vermeyeceğiz.

kendilerine ait olmayan bir şeyi çalıp öyle olduğunu iddia

etmeleri onlara yakışıyor.

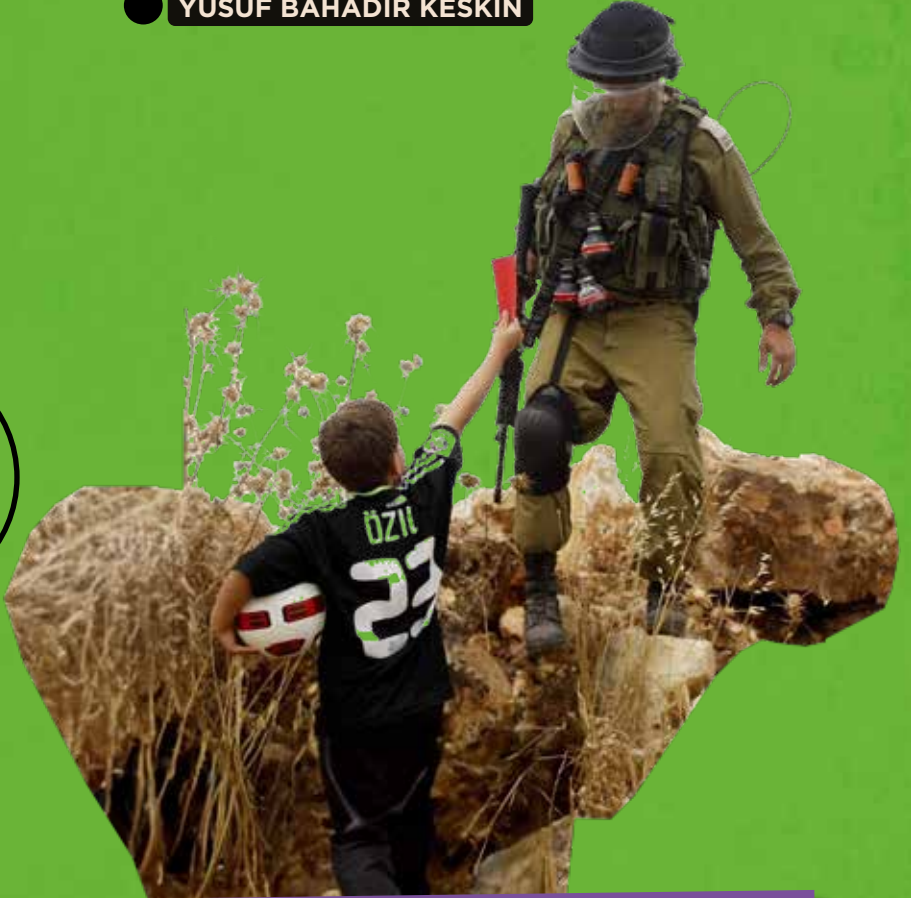

YÖNETİCİLERİN İKTİDARINA KARŞI
TRİBÜNLERİN İKTİDARI:

FUTBOL VE DİRENİŞ

YUSUF BAHADIR KESKİN

SAĞ
AÇIK

UEFA, kendisini siyasi meselelerden bağımsız bir noktada konumlandırmaya çalışıyor görünse de işin aslı öyle değil. 2022'de Rusya, Ukrayna'ya saldırmaya başladıktan 3 gün sonra FIFA yönetimi harekete geçti ve acil barış çağrısı yaptı. Uluslararası maçların artık Rusya'da oynanmayacağı ve Rusya milli marşı ile bayrağının da kullanılmayacağı kararını aldı.

Futbol "zenginlerin izleyip, fakirlerin oynadığı" bir oyunken, günümüzde "ultra zenginlerin yönettiği, zenginlerin oynadığı ve düşük gelirliilerin izlediği" bir hal aldı.

Yeni Dünya Futbolu

Küreselleşmenin etkisiyle kulüp ya da milli takımlar seviyesindeki uluslararası müsabakaların, turnuvaların, organizasyon ve kurumların artışı, ekonomik gelirleri maksimize ediyor. Öyle ki futbol "zenginlerin izleyip, fakirlerin oynadığı" bir oyunken, günümüzde "ultra zenginlerin yönettiği, zenginlerin oynadığı ve düşük gelirliilerin izlediği" bir hal aldı. Sadece mücadele boyutuyla bir şova dönüşmesi ve keyif vermesi değil, izleyenler üzerinde etki yaratması ve algıyı yönlendirebilmesi de amaçlanıyor. Milyarlarca dolarlık endüstrinin temel dayanaklarından birisi bu. Böylesi büyük rakamların ve kitle yönlendirme gücünün olduğu bir alanın siyasetten uzak kalabilmesi mümkün değil. Dolayısıyla ortak bir ulusal bilinç yaratmak, devletlerarası krizleri çözmek veya dostluk tohumları atmak için futbol harika bir araç. Tam tersi istikamette; toplumu oyalamak, siyasi krizlerin açıkça gözler önüne serilmesi ya da bireysel ve kitlesel protestoların ortaya koyulabilmesi için de yine futbolun tercih edildiğini sıkça görüyoruz.

Küreselleşme ile beraber insanların duygularını ve isyanlarını aktarmak için futbolu kullanması, yasal önlemler sonucu zorlaşmaktadır. Birincil motivasyonu ekonomik verimlilik olan organizasyonlar, statlarda taraftarların, sahada da futbolcuların duygularını ya da fikirlerini sergilemesini engellemeyi amaçlıyor. Geçmişte futbol, duygusal ihtiyaçların tatmin edilebildiği araç olarak insanlara alan sunmaktaydı. Ancak bugün futbolun en önemli iki yapı

taşı olan futbolcu ve taraftar, zengin iş insanlarının ya da devletlerin, politik ve ticari amaçlarının bir enstrümanına dönüşmüş durumda.

Sahalar ve Politik Duruş

Futbol denildiğinde dünya üzerindeki renklerin, birbirlerini tanıma şansı bulduğu aktiviteler akla gelirdi. Bunun farkındalığıyla sesini duyurmak isteyen kitleler için tribünler eşsiz bir haykırış mekanıydı. Milyonlarca futbolsever, Katalan milliyetçiliğini FC Barcelona stadı Camp Nou tribünlerindeki "Més que un club" (Bir Kulüpten Fazlası) yazısı sayesinde öğrendi. Athletic Club De Bilbao, benimsediği "Bask milliyetçiliğinin temsili" misyonunu bugün dahi endüstriyel futbol dünyasında eşi görülmemiş şekilde sürdürmeye çalışıyor. 123 senelik tarihinde kadrosuna kattığı futbolculardan yalnızca 3 tanesi (Bixente Lizarazu, Aymeric Laporte ve Inaki Williams) hariç tamamı Bask kökenliydi. Benzer girişimler Prag'ın 1969'daki işgaliyle birlikte Çekoslovakya'da, Apartheid döneminde Güney Afrika'da veya iç savaş döneminde Kuzey İrlanda'da da görülmüştü ama futbol bugün çok farklı bir noktada. Tribünler ve futbolcular adeta robotlaştırılıyor. Duyguların ve renklerin olmadığı, sadece siyasi ve ekonomik çıkarların gözetildiği bir mücadeleye dönüştürülmek isteniyor. Bunu son günlerde Gazze'de yaşanan katliamlara yönelik tepkilerin cıvıllığından anlayabiliyoruz. Hatta daha vahim bir tablo var ki; Filistin davasına destek veren futbolcuların cezalandırılması gibi skandal kararlara dahi tanık oluyoruz.

FIFA ve UEFA Ne Kadar Duyarlı?

7 Ekim'deki Aksa Tufanı Operasyonu'nun üzerinden haftalar geçti. 20 binin üzerinde masum sivil İsrail'deki Siyonist rejim tarafından katledildi. Üstelik öldürülenlerin 6 binden fazlası henüz çocuktuktu. Dünya bu konuda adeta bölünmüş durumda. Milyarlarca vicdanlı insan Gazze'deki masumların katledilmesine "dur" demek için alternatif protestolara başvurabiliyor. Tüm engellemelere rağmen futbol da bunun halâ bir parçası. Hatta tüm dünyada kolektif tribün hareketlerinden bahsetmek bile mümkün. FIFA ve UEFA gibi organizasyonlar Filistin'i devlet olarak tanısa da katliamla ilgili herhangi bir somut tepki vermiş değil. Esasında UEFA, kendisini siyasi meselelerden bağımsız bir noktada konumlandırmaya çalışıyor gibi görünse de işin aslı öyle değil. 24 Şubat 2022'de Rusya, Ukrayna'ya saldırmaya başladıktan 3 gün sonra 64 Ukraynalı sivilin öldüğü ve 176 kişinin de yaralandığı Birleşmiş Milletler tarafından duyurulmuştu. Bunun üzerine FIFA yönetimi hemen harekete geçti ve acil barış çağrısı yaptı. Aynı açıklamada uluslararası maçların artık Rusya'da oynanmayacağı ve Rusya milli marşı ile bayrağının da kullanılmayacağı kararı aldı. 28 Şubat günü de Rusya milli takımı ve tüm kulüplerinin FIFA ve UEFA organizasyonlarına katılımı süresiz şekilde askıya alındı. 2023 yılının Kasım ayı itibarıyla bu ceza sürüyor. Başta siyaset olmak üzere Batı'nın birçok kurumundaki riyakarlığı futbolda da görmek mümkün. Zira İsrail'deki Siyonist rejimin Gazze'de haftalardır devam eden ve soykırım noktasına varan katliamlarına ne tek bir kınama ne de en ufak bir yaptırım kararı açıklanmış değil. Zaten onlarca yıldır Filistinli sporcuların faaliyetleri, işgal rejiminin baskılarıyla engellenirken sesi çıkmayan FIFA ve UEFA, Gazze'deki katliamda da ikiyüzlü tavrını sürdürerek sınıfta kaldı.

Kulüpler Devrede

Avrupalı kulüpler açısından da durum farklı değil. Zulme sessiz kalmaları yetmemiş, katliamın durması çağrısı yapan futbolcular dahi cezalarla sindirilmeye çalışılıyor. Kadın ve çocukların korunması çağrısı yapan Cezayir asıllı Fransız süper star Karim Benzema, Fransız İçişleri Bakanlığı tarafından "terör

örgütüyle bağlantılı olmakla" suçlandı. Hatta bazı milletvekilleri, Fransız yıldızın vatandaşlıktan çıkarılması çağrısında bulundu. Alman kulübü Mainz 05 forması giyen Fas asıllı Hollandalı milli futbolcu Anwar el Ghazi de "Nehirden denize, Filistin özgür olacak" diye başlayan Instagram paylaşımı dolayısıyla kulübü tarafından süresiz kadro dışı bırakıldı. Fransa'nın Nice kulübünde forma giyen Cezayirli Youcef Atal da Filistin'e destek içerikli paylaşımı sebebiyle benzer akıbete maruz kaldı. Lakin bunların hiçbirisi vicdan sahibi futbolcuları katliama tepki verme noktasında engelleyemedi. Manchester United'ın en önemli efsanelerinden Eric Cantona, Liverpool'un Mısırlı süper starı Mohamed Salah, Bayern Münih'in Faslı futbolcusu Noussair Mazraoui ve daha birçok isim bireysel olarak katliamın durması yönünde çağrıda bulunmaktan çekinmedi. Benzer tepkiler kulüpler seviyesinde de az da olsa görülüyor.

Celtic Fark Yaratıyor

Filistin davasının son yıllarda öne çıkan destekçilerinden birisi İskoçya'nın Celtic kulübü. 2016 yılında İsrail'in Hapoel Beer-Sheva ekibi ile oynanan UEFA karşılaşmasında sallanan Filistin bayrakları dolayısıyla 9 bin sterlin ceza alan Celtic, taraftar grubu Green Brigade'in başlattığı kampanya ile 130 bin sterlin toplamış, borç ödendikten sonra kalan 121 bin sterlin Filistin'deki yardım kampanyalarına bağışlanmıştı. 25 Ekim 2023'te oynanan Şampiyonlar Ligi maçında Celtic taraftarı yine tüm ceza tehditlerine rağmen Filistin halkına destek vermekten çekinmedi ve stadı Filistin bayraklarıyla donattı.

Futbol Biraz Da İsyandır

Dünyanın birçok noktasından daha fazla örnekler vermek mümkün. Fakat konunun özüne baktığımızda, tüm tekdüzeleştirme ve ruhunu öldürme çabalarına rağmen futbol hala kitlelerin tepkisini açıkça dünyaya duyurabildiği en önemli platform olma niteliğini koruyor. Görünen o ki gerçek futbol-severlerin isyankâr karakteri, dünyanın her yerinde robotlaştırma girişimlerine direniyor. Tıpkı Filistin halkının, Batılı iktidarların desteğini arkasına almış İsrail işgaline yüz yıla yakın süredir direndiği gibi...

Fabrizio Paterlini

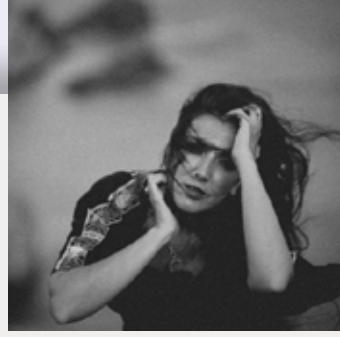
Week 5

Çağdaş klasik müziğin benzersiz tarzıyla dünya çapında pek çok insanın kalbine dokunan bir müzisyen. Modern klasik, solo piyano, neo-ambiyans damarına oturan eserleri benzersiz bir şekilde sakinleştirici bir kaliteye, sürekli bir akış hissine sahip. Bugüne kadar birçok albüme imza atan Paterlini, son olarak geçtiğimiz aylarda Riverscape albümünü çıkardı. Bu albüm kapsamında çeşitli Avrupa şehirlerini dolaşan Paterlini, Aralık ayında konser vermek üzere İstanbul'a geliyor. Başını bir şarkının omzuna yaslamak isterseniz, bu kesinlikle Paterlini'nin şarkılarından biri olabilir. Çünkü bestelerinin narin doğası, melodilerine kapılanlara teselli ve huzur veriyor.

Nessi Gomes

All Related

Küçük Guernsey Adası'nda Portekizli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen İngiliz şarkıcı, söz yazarı Nessi Gomes geleneksel, duygusal Fado halk müziğinin özünü, İngiliz modern ilhamıyla harmanlayarak etnik kökeninin her iki tarafından da etkileniyor. Nessi Gomes, kendi ruhundan sızinkine şarkı söylediği inanılmaz derecede etkileyici bir sese sahip. Işığ, derinliği, umudu ve hakikati ararken aynı zamanda karanlığı da kabul eden, bu dünyada insan olmanın mücadelesini ifade eden özgün ve yürekten bir arayış.

Marianne Faithful

Somewhere

Bir rock ikonu, bir efsane, eski tarz bir diva olarak rolünü mükemmel bir şekilde oynuyor. Güzel bir pantolon takımı, zarif bir çanta, aristokrat bir yürüyüş, yetmiş altı yıllık hayatının her saniyesinin küçük izler bıraktığı bir yüze ait mavi gözler. Boğuk, pürüzlü, farklı bir sesle söylediği şarkıları, başlangıçta utangaç ve yumuşak bir sesle nazikçe okuyordu. Bugünse onları kaygısız bir tavırla hırpalıyor. Tom Waits'inki gibi. Sanatçı olarak kariyerinin ikinci yarısında karakteristik özelliği haline gelen, Solitude veya Somewhere gibi klasikleri kırık, çaresiz ve sarhoş bir tonla söylediği 'Easy Come, Easy Go' albümünü dinlemekle başlanabilir bu dışavurumcu divaya.

İsmail Altunsaray

Geleli Gülmedim Ben Bu Cihana

Aşıklik geleneğinin modern temsilcilerinden biri olan İsmail Altunsaray, demini almış bir sesle söyler bozlaqları. Yorumunda iç aksiyonuna o kadar hâkimdir ki, feryadı dışa vururken savrulmaz. Anlattığı hikâyenin yarasını da incitmemek için usulca yaklaşır sözlerine. Bu hem geleneğe sıkı bir tutunma hem okullu olmanın verdiği tekniğin bilgisine ustalıkla sahip olmayı gerektirir. İsmail Altunsaray dinlemeye savunmasız yakalanırsanız, 'Geleli Gülmedim Ben Bu Cihana' bozlağıyla sizi bir yerlerde ulu orta bırakabilir.

Majida El Roumi

Kalimat

Arap müziğinin Grace Kelly'si olan Majida, asil ve zariftir. Sahnede bir prenses olarak ışıkların altında, kadife gibi sesiyle şarkılarını söyler. Sesinde melankoli duygusu ve geçmişe karşı derin bir özlem vardır. En büyük özlemi vatani ve yaşadığı coğrafyanın özgür olduğu günleri görmektir. Lübnan ve Filistin direnişi adına konuşmak için sesini ve müziğini kullanır. Majida El Roumi söylediği bütün şarkılara muhakkak bir ruh üfler. 'Kalimat' işte onlardan biridir.

SUEDA NUR ÇOKADAR

'İKİNCİ KAT'tan

ŞARKILAR

5n 1k

BİR DİRENİŞ SAVAŞÇISININ ROMANI:
TANTURALI KADIN

MUZAFFER ERTUĞRUL

"Zannettiğinden daha güçlüsün. Anılar öldüremez. Dayanamayacağın kadar acıtır, belki. Ona direnebilirsek de bizi işine çeken boşucu bir dehlizden, üzerinde yüzdüğümüz bir denize dönüşür."

Kim Yazdı?

Tüm cephelerin savaşçısı: Radvâ Aşûr. Mısırlı romancı. Direnişin, mücadelenin ve Filistin'in yazarı. Yazdıklarının tamamı bu üç denklemin etrafında manasına erişiyordu. Tanturâlı Kadın da bunlardan biriydi şüphesiz. Kahire'de doğan Aşûr, vaaz vermeden, politik bağlılık içerisinde olma fikrini benimsemiş altmışıllı yılların son yazar kuşağındandı. Filistin halkının meşru haklarının yeniden elde edilmesine dönük mücadele ve direnişe her daim sadık kalmış bir isimdi. Ona göre yazmak, direnişin en güçlü biçimiydi. Radvâ Aşûr kendini "bir Arap kadını ve Üçüncü Dünya'nın vatandaşı" olarak tanımlardı. 2013'te Radvâ'dan Daha Ağır adını verdiği anılarını yayınladı ve 30 Kasım 2014 tarihinde Kahire'de hayata gözlerini yumdu.

Ne Yazdı?

Tanturâlı Kadın'ı yazdı. Kendi öz vatanlarında yaşayan Filistinlilerin Siyonizm terörüyle zorla yerlerinden edilmesini merkeze alıyor Radvâ Aşûr. Roman, evin tüm erkeklerinin acımasızca şehit edilmesinden sonra, boyunlarındaki anahtarları canları pahasına vermeyen botlara doldurulup küpeleri, kulakları yırtılarak alınan ve İsraili teröristlerce oradan buraya savrulan kadınların akıl almaz hikâyelerini anlatıyor. Kurgu değil, bütünüyle gerçek. Dünyanın gözü önünde Filistinlilerin olan toprakların nasıl işgal edildiğini konu alan Tanturâlı Kadın'da; göç, katliam, kayıp, vatan özlemi, gurbet, ölüm, gibi temaları roman kahramanı Rukayye'nin gözünden aktarıyor yazar. şûr, romanda okura en çok bir gün vatana, yuvaya dönebilme umudunu hissettiriyor. Romandaki tasvirler o kadar güçlü ki; düşen her bombanın yanı başınızda patladığını, binlerce masumun yitip gitmesinin sızısını yakinen duyuyorsunuz. Tanturâlı Kadın 1948 yılı Nekbe öncesinden başlayarak, Filistin'de yaşananları Rukayye isimli bir kadının gözünden 2000'lere kadar anlatan bir tarihi roman. Tanturâ katliamı, Sabra ve Şatilla katliamı, Sayda'daki okulun sığınağı, Câd Apartmanı ve diğerleri... Okurken yaşanmamış olmasını istediğimiz birçok olay, kamplarda ve kamp dışında yaşayan mültecilerin tanıklıklarından yola çıkarak derlenmiş.

Nerede Yazdı?

Radvâ Aşûr, Tanturâlı Kadın'ı Kahire'de yazdı. Şunu açıkça belirtebilirim ki yazarımızın hem Murîd Bergûsî'nin eşi olmak hem de zamanında İsrail ile en fazla çekişen ülkelerden birinin vatandaşı olmak kendisini Filistin davasına daha duyarlı hale getirmiştir. Zaten romandaki içli anlatısı söz konusu Filistin'de yaşanan olaylara yakından tanıklık etmesindedir.

Nasıl Yazdı?

Romanın yazarı Radvâ Aşûr, Filistinli ünlü şair Murîd Bergûsî ile evlidir ve Filistin halkının yüz yılı aşkındır yaşadığı acıya dolayimsız bir şekilde şahitlik etmiştir. Rukayye'nin gözünden Filistinlilerin "zorunlu sürgün" hikâyesini bir kadının gözünden anlatıyor yazar. Romanda tüm Filistinli kadınlar gibi Rukayye'nin yaşadıklarından yola çıkarak bir gün evine yeniden geri dönmenin umuduyla, koynunda taşıdığı anahtarla nereye gideceğini bilmemenin çaresizliğini anlatıyor. Tantura köyü, 1948'de Siyonist teröristlerin vahşi katliamına uğrayan ve yıkılan bir Filistin köyüdür. Aşûr, Tantura'da yaşananları başarılı tasvirlerle aktarıyor. Hep bir bekleyiş var romanda. Yazarı Tanturâlı Kadın'ı yazmaya sevk eden sebeplerden biri de 1977 yılında Mısır'ın İsrail ile barış anlaşması imzalamasının ardından dönemin Mısır devlet başkanı Enver Sedat'ın Filistinlileri sınır dışı etme kararından sonra eşiyle uzun yıllar ayrı yaşamak durumunda kalması olmuştur. Bu yüzden yazarımız Radvâ Aşûr da 'bekleyiş'ten payını alan kadınlardan...

Ne Zaman Yazdı?

Radvâ Aşûr, Tanturâlı Kadın'ı vefatından üç sene önce 2010 yılında yayımladı. Roman Türkçeleştirilerek 2019 yılında Ketebe Yayınlarından çıktı. Romanın ilk sayfalarında eşi Murîd Bergûsî'ye yazdığı ithaf karşılıyor okuru. Halen devam eden tarihin en büyük zulmünü yazdı Radvâ Aşûr. Ömrü boyunca bu zulme karşı direnmekten bir an bile vazgeçmedi.

Neden Yazdı?

Çünkü yazılacak daha büyük bir mesele yoktu; daha önemli bir şey, daha karanlık bir an. Bugünün meselesi değil, 1948'ten öncesine dayanan Siyonistlerin Filistin'de sebep oldukları zulmü anlatmalıydı. İnsan yaratılışından bugüne tüm metinlerin merkezinde tutmuştur kendini. Şimdi dün olduğu gibi insana kıyımın hikâyesini anlatmalıydı Radvâ Aşûr.

“

“Hayatla aramda ince bir cam var. Açıkça görmeme ve anlamama rağmen, dokunamıyorum hayata.”

”

KARMSAR DEĞİL, HÜZÜNLÜ:

FERNANDO

PESSOA

1

Kıymet, elbette bilinmek ister. Bilinmeyince keder. Açıklaması da kader. Geride hüznün, geride yalnızlık, geride yalnızca acı. Yanlış bir şey de yok burada: burası dünya ve böyle dönüyor. O da böyle döndü. Genç sayılabilecek bir yaşta öldü, tek bir kitabını yayınlatabildi ve fakat binlerce sayfa yazdı. Öldüğünde ‘büyük şair’ olduğu da anlaşıldı. Kim tarafından? Yaşarken anlamayanlar tarafından. Ne demiştik? Keder.

2

Kaderini de çağırır sanki insan. O yalnızlık her zaman bir sürüklenme değil bazen bir tercihtir de. Denersin, istersin ve olursun. Korkarsın, istersin ve olursun. Kaçarsın, gitmezsin ve olursun. Bazen istemezsin ve yine de olursun. Pessoa'nın hikâyesi bu. Yazar personasını yeniden ve yeni bir biçimde denerdi. Bir sürü elbiseler giydi, bir sürü düşünceler edindi. Bir sürü başka fotoğrafla kendini bize gösterdi. Biz? Yaşarken onu görmeyenler. Ne demiştik? Kader.

3

Düz yazıyı şiire daha çok tercih ettiğini itiraf eden büyük bir şair. Anlaşılmaktan korktuğunu söyleyen bir şairi anlatmaya çalışmanın zorluğu bir yana, açık ki anlaşılacak için elinden her şeyi de yapmayı başarmıştı kısa ömründe. Ama bu çokluktaki kaostu onu bugün anmamızı sağlayan şey. O yüzden yokmuş gibi davranan, buna özel bir çaba sarf eden şair, hiç olmasaydı da var olacaktı. Ve zaten denildiği gibi: “Eğer Fernando Pessoa hiç var olmasaydı Borges onu keşfederdi.”

4

1888'de Portekiz'de doğdu dünyanın en kalabalık yalnız adamı. Beş yaşındayken babasını kaybedince ailesine bir şekilde bakmak zorunda olan annesi, bir bürokratla evlendi. Üvey babasının görevi nedeniyle doğduğu ve sonradan sürekli tutkuyla anlattığı topraklardan çok uzakta geçti ilk çocukluğu. Güney Afrika'da sömürgeci İngilizlerin eğitim diliyle yetişti. Lizbon'a ancak 1905'te dönebildi ve ömrünün sonuna kadar da orada kaldı.

5

Aldığı yoğun İngiliz eğitiminin de etkisiyle ilk şiirlerini İngilizce yazdı. Yalnızlığı burada başladı diyebiliriz. Simgesi bir anlatı dili denedi. Oluşturduğu farklı müstearlarla dünyaya bir sürü yazar getirdi ve her birine mahsus personalar kazandırarak onları kendi aralarında bile diyaloga soktu. Kendi diliyle yazmadıklarını saymazsak ki elbette saymayalım, sağlığında tek bir kitabı yayınlandı. Bir şiir kitabı.

6

30 Kasım 1935'te 47 yaşındayken karaciğer hastalığına yakalanarak öldüğünde çok az tanınıyordu. Ölümünden sonra dergilerde kalan şiir ve yazıları sonradan kitaplaştırıldı. Evinde çıkan el yazması notlarının sayısı ise 30 binin üzerindedir. Türkçeye pek çok kitabı çevrildi. Pessoa'yı Türkçede sevdiiren asıl yapıtı ise -onun başyapıtı diyebileceğimiz- "Huzursuzluğun Kitabı" idi. Gerçekten iyi fragmanlar.

7

Şöyle demiştir Huzursuzluğun Kitabı'nda: "Ey Farklı-Kadın, hiç düşündün mü benim sana nasıl da görünmez olduğumuzu? Hiç düşündün mü ne kadar cahiliyiz birbirimizin? Birbirimizi görmeden görüyoruz birbirimizi. Birbirimizi duyuyor ve sadece kendi içimizdeki sese kulak veriyoruz. Başkalarının kelimeleri kulaklarımızın hataları, aklımızın denizlerinde olan kazalardır. Ne kadar da güvenirim başkalarının kelimelerine yakıştırdığımız anlama!"

8

Ve yine şöyle demiştir: "Düşünüldüğü anda her şey karmaşık hale gelir ve tabii düşünce de kendine has bir hazzı işe karıştırarak meseleyi iyice arapsaçına çevirir. Ama insan düşünürken, her şeyden niye vazgeçtiğini, neyi nasıl kavradığını etraflıca anlatarak açıklama ihtiyacı hisseder, yalancıların her argümana yaptığı gibi bol ayrıntı da verir, ne var ki toprağı biraz kazınca yalanın kökleri açıkta kalıverecektir.

9

Enis Batur çevirisiyle ise kendini şöyle özetle anlatmıştır diyebiliriz, demeliyiz:

Sayırsız insan yaşar içimizde,
Hissetsem de düşünsem de bilemem
Kim düşünür içimde kim hisseder.
Düşünceler ya da hisler için
Yalnızca sahneyim ben.

Ruhsa, birden fazla var bende.
Ben'se benden daha fazlası.
Herkes kayıtsız oysa
Yaşadığım hayata:
susturuyorum onları,
kendim konuşurken.

Hislerim, hissetmediklerim -
Onlardan doğup da birbiriyle
Çelişenler. Farkına varmıyorum
Hiçbir şeyin - yalnızca yaşıyorum ben,
Olmak istediğime kimsenin bir sözü yok.

"Başkalarına hükmetmeye ihtiyaç duymak, onlara ihtiyaç duymak anlamına gelir."

Zaman Makinesi

Birinci Gazze Muharebesi'nde İngiliz işgalcilere karşı Gazze'yi başarıyla ve kahramanca savunan Türk subayları, 1916

Ve Kudüs Şehri.
Gökte yapıp yere indirilen şehir.
Tanrı şehri ve bütün insanlığın şehri.

Kalbime bir ağırlık gibi çöküyor şimdi.
Ne diyor ne diyor Kudüs bana şimdi
Hani Şam'dan bir şamdan getirecektin
Dikecektin Süleyman Peygamberin kabrine
Ruhları aydınlatan bir lâmba
İfriti döndürecek insana:
Söndürecek canavarın gözlerini
İfriti döndürecek insana

Ve Kudüs'ü terk ettiğin o ikinci
Birinci Cihan Harbi günü vakti
Kan sızdırıyor kaburga kemikleri
Karlı dağlardan indirdiğin atların
Bir evde perdeyi indiriyor bir kadın
Mahşerin perdesini kıyametin perdesini
Ağlıyor yere inen saçları
Göğü yırtan kefen beyaz elleri

Artık ne Zekeriya ve ne İsa var
Ve ne de Miraçtan bir iz.

Ve Kudüs şehri.
Artık yer şehri, toprak şehri.
Bakır yaprakların, çelik gövdelerin, acımasız yüreklerin
Kurşundan çiçeklerin şehri.
Gülle kusuyor ana rahmi
Bomba parçalıyor beynini bebeğin
Tanklar saldırıyor evlere / bir anda ev yok tank var
Gök yok uçak var / utanç var.
Ve kime karşı bütün bunlar
Masum insanlara karşı
Binlerce yıl oturdukları yurttan kalmak isteyenlere karşı
Ve kim tarafından bütün bunlar
Roma'nın, Babil'in, Asur'un ve Firavunların
Ve nice milletlerin zulmünü görenler tarafından
Zalime olan öcünü mazlûmdan almak
Zalim olmak ve en zalim olmak
Ve artık ne İbrahim ne Yakup ve ne Musa var
Tersinden okunan Tevrat hükümleri
Karaya boyanmış mezmurlar.

Ve Kudüs şehri.
İçiyile ve ruhuyla suskun
Göklere kaçmış hayaliyle

Hüküm istemiş
Yeryüzüne yeryüzü kadısına
Hüküm ki:
Haksız yere bir insanı öldüren bütün insanlığı
öldürmüştür gibidir
Ve haksız yere insan öldürenin cezası ölüm
Ve fitne, arzı fesada verme; daha büyük suç adam
öldürmekten
Fitne bastırılıncaya kadar savaşın!
Yeryüzünden fesat kalkıncaya kadar
Ey insanlık, ey insanlar
Ey gündüzden daha gündüz,
Hakikatten daha hakikat
Müslümanlar.

Alın Yazısı Saati Sezai Karakoç

Çok üzgünüz...

Doğukan İslamoğlu

AK Parti Artvin Gençlik
Kolları Başkanı

Elim bir trafik kazasında hayatını kaybeden; ülkemiz için aynı ideali paylaştığımız arkadaşımız, kardeşimiz AK Parti Artvin Gençlik Kolları Başkanı'mız Doğukan İslamoğlu'nu dâri bekâya uğurladık.

Ailesi ve sevdiklerine sabır,
kardeşimize Allah'tan rahmet
diliyoruz.

Mekânı cennet olsun.

İKİNCİ
Kat

1998-2023

“AVRUPA’NIN REFAHI, UTANÇ
VERİCİ BİR ŞEYDİR. ÇÜNKÜ
AVRUPA KÖLELERİN SIRTINDA
KURULMUŞTUR. KÖLELERİN
KANLARIYLA BESLENİR VE
VARLIĞINI TÜMÜYLE AZ GELİŞMİŞ
DÜNYANIN TOPRAĞINA VE TOPRAK
ALTINA BORÇLUDUR. AVRUPA’NIN
REFAH VE KALKINMASI SİYAHİLERİN,
ARAPLARIN, HİNTLİLERİN VE
ASYALILARIN CESETLERİ VE TERLERİ
PAHASINA İNŞA EDİLMİŞTİR. BUNU
ASLA UNUTMAMAYA KARARLIYIZ.”

Frantz
Fanon

İKİNCİ
Kat